

Det dysfunktionelle asylsystem og den humanistiske løsning

*En analyse af regeringens kommunikation vedr. deres planer
om at oprette et dansk asylcenter udenfor EU, og af den of-
fentlige debat herom*

Speciale i Kommunikation

Af Sofie Karoline Fodeh Taarnberg

Studienummer: 63532

Vejleder: Rikke Andreassen

Anslag: 203.806

1. juni 2022

Roskilde Universitet

Indhold

Abstract	3
Kapitel 1: Flygtninge i den politiske debat.....	4
1.1 Indledning.....	4
1.2 Problemfelt	5
1.2.1 Problemformulering.....	8
Kapitel 2: Framing teori	9
2.1 Frames og narrativer.....	9
Kapitel 3: Empiri og metode	12
3.1 Empirisk afgrænsning.....	12
3.2 Metodisk tilgang	14
3.2.1 Analyse af narrativer	14
3.2.2 WPR-tilgangen	17
3.2.3 Framing af asylansøgere.....	18
3.3 Metodisk anvendelse	20
Kapitel 4: Teoretisk ramme	23
4.1 Litteraturreview	23
4.2 Repræsentationsteori	26
4.3 Følelser og affekt i retorikken	29
5. Oversigt over bilag	31
6. Analysen.....	32
6.1 Regeringens og Stoklunds framing.....	32
6.1.1 Narrativet i regeringens publikation	32
6.1.2 Hvad er problemet?	38
6.1.3 Stoklunds kommunikation om forslaget.....	44
6.1.4 Opsummering - regeringens og Stoklunds framing.....	51
6.2 Analysedel 2 – Den offentlige debat	51
6.2.1 Overvægt af opbakning til regeringens forslag	51
6.2.2 Argumenter for en strammere udlændingepolitik.....	54
6.2.3 Argumenter for forslaget	61
6.2.4 Argumenter for en mere lempelig udlændingepolitik.....	65
6.2.5 Argumenter imod forslaget.....	67
6.2.6 Opsummering – den offentlige debat	72
7. Diskussion	73

8. Konklusion	76
9. Formidlingsartikel	78
Oversigt over figurer	88
Litteraturliste	83

Abstract

This master thesis examines the characteristics of the Danish governments framing of refugees and the asylum system. Specifically in regard to their proposition of a reformation of the asylum system in which asylum seekers arriving to Denmark will be send to a third country, where their case will be processed. This is done through an analysis of the official publication in which the proposition is presented called “Challenges in the asylum system – and the governments proposition for a more just and humane system” and of ten selected Facebook posts regarding the proposition created by the Danish Governments spokesperson regarding immigration and integration affairs, Rasmus Stoklund. The methodical and theoretical framework for the framing analysis is the ‘Narrative Policy Framework’ (McBeth et al. 2014), ‘What’s the ‘problem’ represented to be?’ (Bacchi 2009) and the characteristic of two common frames of asylum seekers (Gorp 2005). Furthermore, it is examined how this framing influences the public debate on the subject. This is carried out through an analysis of the commentary section of the ten Facebook posts. Throughout this analysis theory about representation (Hall 1997, Webb 2009) and about the effect emotions have on the rhetoric related to refugees (Ahmed 2014/2004) is applied. First, it is concluded that the Danish government constructs a narrative in which their proposal is framed as ‘pure humanism’, mainly by depicting the current asylum system as the complete opposite. Central to their framing is an understanding of humanism as a matter of quantity, i.e. how many refugees we help in the neighboring regions. This type of refugee is framed as the ‘genuine’ refugees, while refugees in Denmark is frames as ‘bogus’ asylum seekers. Second, it is concluded that the governments framing influences the public debate by shaping the arguments, especially amongst those who support the proposition. These supporters accept and carry on the narrative constructed by the government in their communication. Thus, the government has, overall, succeeded in framing the proposition as an act of humanism.

Kapitel 1: Flygtninge i den politiske debat

Følgende kapitel indeholder en indledning, der redegør for specialets fokus og case samt de metodiske og teoretiske tilgange, der vil blive anvendt i analysen heraf. Dernæst er der et problemfelt, hvor konteksten bag casen bliver belyst.

1.1 Indledning

”Hvordan kan du sove om natten?” er ikke umiddelbart den type spørgsmål, man ville forvente at høre i Europa Parlamentet. Ikke desto mindre var det netop det spørgsmål, den hollandske europaparlamentariker Sophie in 't Veld (medlem af Renew Europe Group i parlamentet) stillede Danmarks daværende udlændinge- og integrationsminister, Mattias Tesfaye¹ (S). Det skete den 13. januar 2022, hvor Tesfaye var inviteret ind i Europa Parlamentet for at redegøre for Danmarks asylpolitik. Herunder særligt Socialdemokratiets planer om at oprette et asylcenter for asylansøgere uden for Europa (Hagedorn & Albrechtsen 2022).

Idéen om at reformere asylsystemet præsenterede Socialdemokratiet allerede i 2018, da de var i oppositionen, i udspillet ”Retfærdig og realistisk – en udlændingepolitik, der samler Danmark” (Socialdemokratiet 2018). Året efter blev der udskrevet folketingsvalg, hvor det lykkedes Socialdemokratiet at komme i regering. I den tid, Socialdemokratiet har haft regeringsmagten, er planerne rykket tættere på at blive realiseret. Den 3. juni 2021 vedtog et stort flertal i Folketinget nemlig et lovforslag fra regeringen om at ændre udlændingeloven og hjemrejseloven, således at det vil være muligt at overføre asylansøgere og asylsagsbehandlingen til et tredjeland (Folketinget 2021). Efter at være kommet tættere på en realisering, udgav Socialdemokratiet i 2022 en ny publikation ”Udfordringer i asylsystemet – og regeringens forslag til et mere retfærdigt og human system”, hvori de mere detaljeret beskriver, hvad planerne indebærer. Denne publikation, som udgør bilag 1, vil være omdrejningspunktet for indeværende speciale. Konkret vil planerne betyde, at asylansøgere, der kommer til Danmark udenom FN's kvotesystem, bliver sendt til et tredjeland, som Danmark har indgået aftale med, hvor asylbehandlingen så vil finde sted. Partnerlandet står både for udsendelse af dem, der har fået afslag på asyl, og for beskyttelse af dem, der har fået tildelt asyl. Asylansøgerne vil altså ikke få tildelt opholdstilladelse i Danmark, men i det land de er blevet sendt til (Bilag 1: 8).

¹ Som del af en mindre ministerrokade blev Mattias Tesfaye den 2. maj 2022 justitsminister, mens tidligere bolig- og indenrigsminister, Kaare Dybvad, overtog posten som udlændinge- og integrationsminister (Munksgaard 2022).

I debatten i Europa Parlamentet kaldte den svenske politiker Malin Björk (medlem af Forenede Europæiske Venstrefløj/Nordisk Grønne Venstre i parlamentet) det ”en skændsel”, at et land så rigt som Danmark ikke mener, det kan modtage flygtninge (Axelsson 2022). Kritikken er imidlertid ikke kun kommet fra international og politisk side. Inden lovforslaget skulle til høring udsendte ni danske NGO’er et fælles debatindlæg, hvor de udtrykte massiv modstand mod en vedtagelse. Her var argumentet, at planerne er inhumane, bygger på en misforstået præmis og vil skade det globale samarbejde (Bendixen 2021). Også Institut for Menneskerettigheder opponerede imod en vedtagelse af lovforslaget ved at understrege, at Danmark rent juridisk ikke kan eksportere sit ansvar for at hjælpe mennesker på flugt (Holck & Tan 2021). I regeringens publikation om forslaget beskrives det noget anderledes, nemlig som vejen til et langt mere human og retfærdigt asylsystem end det, der er gældende i dag (Bilag 1: 2).

Der er altså stor forskel på, hvordan regeringen udlægger planerne, og hvordan andre politiske aktører tolker og forholder sig til dem. Jeg finder det derfor interessant at undersøge regeringens framing, herunder særligt hvilke problemer de konstruerer, og hvilke narrativer forslaget bygges op omkring, samt hvorledes denne framing bliver understøttet eller udfordret i den offentlige debat. Dette vil blive undersøgt med udgangspunkt i en analyse af publikationen fra 2022 og af ti Facebookopslag fra udlændinge- og integrationsordføreren, Rasmus Stoklund (S). Facebookopslagene inddrages ud fra et ønske om at undersøge, hvordan planerne kommunikeres direkte til de danske borgere. Derudover giver Facebook ligeledes mulighed for at undersøge, hvilken reaktion planerne afføder hos borgerne, igennem en analyse af kommentarsporene til de ni opslag. Herunder vil specialet have særligt fokus på, hvilken effekt regeringens og Stoklunds framing har på debatten, dvs. hvorvidt kommentarsporenes fokus og argumentation reproducerer eller udfordrer argumentationen og framingen i opslagene.

1.2 Problemfelt

Flygtninge og indvandrere er ikke et nyt emne på den politiske dagsorden. Emnet tiltrak sig for første gang politisk opmærksomhed i slutningen af 1960’erne og starten af 1970’erne, hvor der kom en større gruppe, af det man på daværende tidspunkt betegnede som gæstearbejdere, til landet. Siden da har emnet fået tiltagende politisk opmærksomhed og har i mange år været et af de emner, der har fyldt mest på den partipolitiske dagsorden (Green-Pedersen 2011: 81, 84). Samtidig er det også et emne, der igennem årene har udviklet sig til at optage vælgerne mere og mere. Udlændingepolitikens centrale rolle blev for alvor tydelig ved valget i 2015. Her viste en meningsmåling, der blev foretaget

få dage efter, at valget var blevet udskrevet, at det var det politikområde, der havde næststørst betydning for, hvor vælgerne ville sætte deres kryds (Holstein & Skjoldan 2015). Noget valgresultatet afspejlede, da det indvandrerkritiske parti Dansk Folkeparti havde en fremgang på 8,8% og blev den borgerlige fløjs største parti (Sørensen 2017; Alsen et al. 2015). De efterfølgende år blev der stiftet to nye partier, der markerede sig på at have en endnu strammere udlændingepolitik. Først kom Nye Borgerlige i 2015, stiftet af to tidligere medlemmer af Konservative Folkeparti, Pernille Vermund (D) og Peter Seier Christensen (D) (Kosiara-Pedersen 2021). De mente, at den borgerlige fløj, der samme år havde opnået regeringsmagten, havde svigtet på udlændingeområdet, og der derfor var brug for et parti, der var endnu strammere end DF (Høi 2020). I 2019 stiftede Rasmus Paludan (P), som tidligere kortvarigt var medlem af Nye Borgerlige, partiet Stram Kurs. Med mærkesager som at ville forbyde islam og sende op mod en halv million ikke-etniske danskere ud af landet, markerede Stram Kurs sig som partiet med den strammeste udlændingepolitik (Ringberg & Kristiansen 2019).

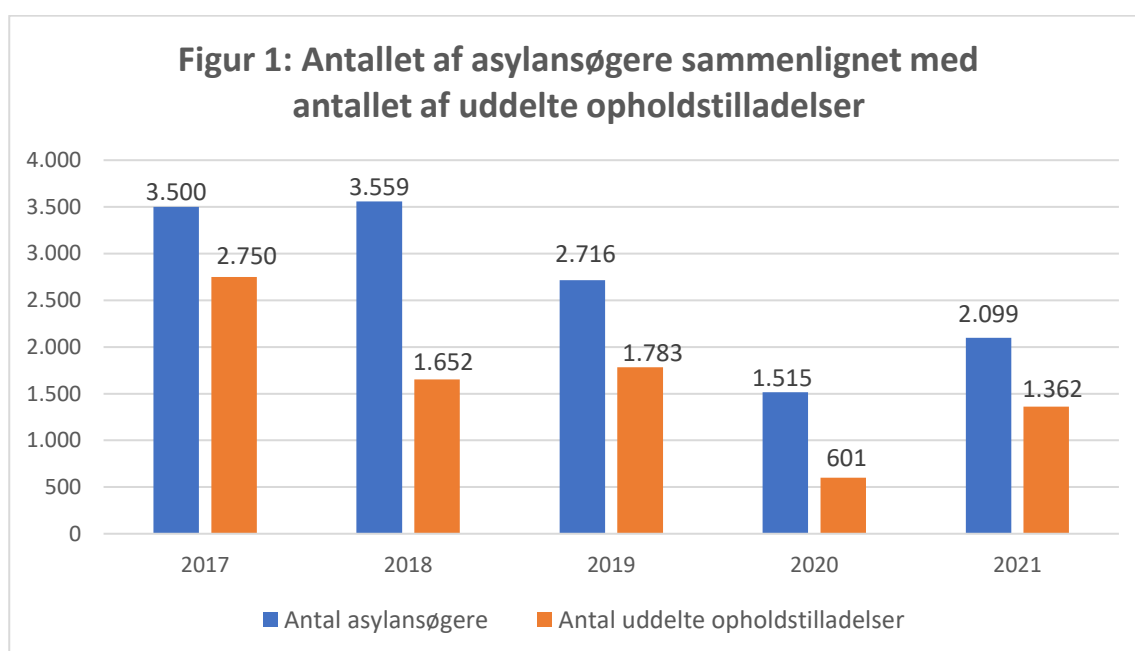
Debatten på flygtninge- og udlændingeområdet bærer præg af, at en række begreber ofte bliver brugt i flæng, selvom der er forskel på, hvad de dækker over, og det derfor har betydning, hvad der bruges hvornår. Det synes derfor relevant at tydeliggøre forskellen imellem disse. Følgende beskrivelser er fra Folketingets hjemmeside (Folketinget 2019):

- *Asylansøger*: En person, som har forladt hjemlandet og søger om ret til at opholde sig som flygtning i et andet land.
- *Flygtning*: En flygtning er ifølge FN's Flygtningekonvention en person, der som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse i det land, hvor vedkommende har statsborgerskab, befinder sig i et andet land, hvor vedkommende har søgt om asyl.
- *Indvandrer*: En person, der er indvandret til et andet land for at opholde sig der i en vis periode.
- *Migrant*: Begrebet migrant har ændret betydning. I dag betegner det ofte mennesker, som udvandrer til et andet land, og som ikke gør det på grund af krig og forfølgelse.

Indeværende speciale beskæftiger sig med regeringens forslag til et nyt asylsystem, hvorfor det hovedsageligt vil være betegnelserne 'asylansøger' og 'flygtning', der vil blive anvendt. Betegnelserne

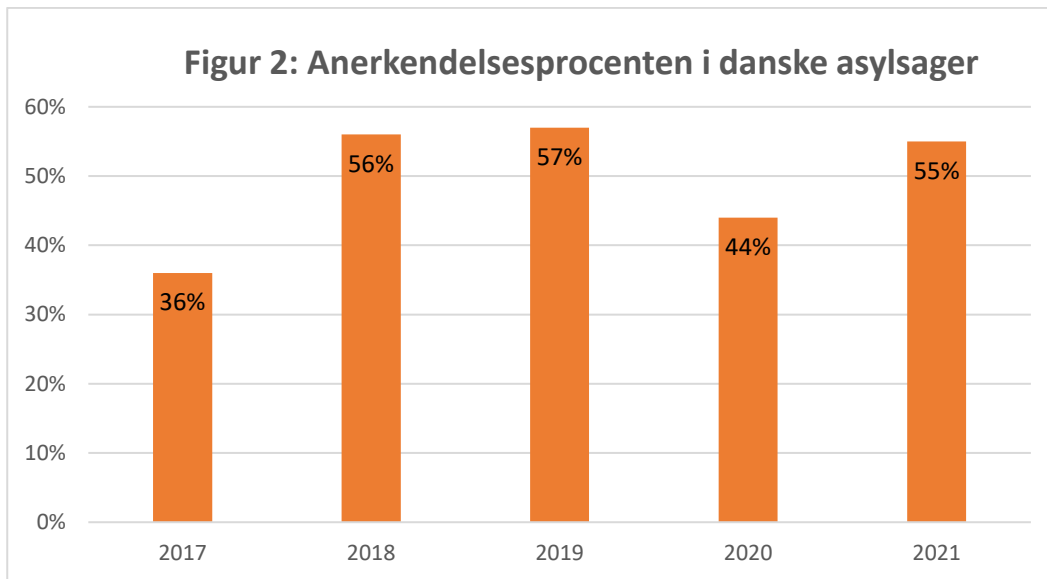
'indvandrere' og 'migranter' vil dog også blive anvendt i forlængelse af, at de optræder i empirien. Det vil typisk være, når empirien ikke afgrænser sig til asylpolitikken men i højere grad drejer sig om Danmarks udlændingepolitik.

Eftersom at regeringens forslag til et nyt asylsystem indebærer at begrænse antallet af spontane asylansøgere til Danmark, vil jeg i kort skitsere, hvor mange spontane asylansøgere der reelt er kommet til Danmark de seneste år. Figur 1 illustrer, hvor mange asylansøgere der er kommet til Danmark de seneste 5 år sammenlignet med, hvor mange af dem der har fået tildelt opholdstilladelse, med udgangspunkt i tal fra Udlændinge- og Integrationsministeriet:

(Udlændinge- og Integrationsministeriet 2022: 5).

Antallet af asylansøgere dækker over samtlige ansøgninger om asyl det pågældende år. Det inkluderer også ansøgninger fra asylansøgere, der allerede har en opholdstilladelse i Danmark, og fra asylansøgere ”der umiddelbart op til asylansøgningen har haft en opholdstilladelse, som er bortfaldet, inddraget eller nægtet forlænget” (Ibid.: 3). Antallet af uddelte opholdstilladelser dækker over alle afgørelser om opholdstilladelser på asylområdet, herunder afgørelser i forskellige myndigheder (Ibid.). Udover disse tal, opgøres antallet af uddelte opholdstilladelser også i en anerkendelsesprocent. Dette tal dækker over det samlede antal opholdstilladelser uddelt ”efter udlændingelovens §7, stk. 1-3, i forhold til det samlede antal tilladelser og afslag efter udlændingelovens §7, stk. 1-4 i asylsager i Udlændingestyrelsen” (Ibid.). Figur 2 illustrerer, hvad anerkendelsesprocenten har været i samme periode som i ovenstående:

(Udlændinge- og Integrationsministeriet 2022: 5).

1.2.1 Problemformulering

Hvilke frames og narrativer karakteriserer den danske regerings kommunikation på flygtningeområdet, med udgangspunkt i regeringens forslag til et nyt asylsystem, og hvorledes præger denne framing den offentlige debat?

Problemformuleringen vil blive besvaret ved hjælp af følgende arbejdsspørgsmål:

- Hvordan frames planerne om et modtagecenter i regeringens publikation, og hvorledes viderefører Rasmus Stoklund denne framing i sin kommunikation på Facebook?
- Hvorvidt bliver denne framing accepteret og/eller udfordret af den almene dansker?

Kapitel 2: Framing teori

Den bærende metode i dette speciale er framing analyse. De anvendte metodiske tilgange er imidlertid funderet i nogle bestemte teoretiske tilgange, som dette kapitel vil redegøre for, inden der i næste kapitel vil blive redegjort for den metodiske anvendelse. Det drejer sig om Robert Entmans framing-teori (1993), teorien bag Carol Bacchis (2009) policy-tilgang ”What’s the ’problem’ represented to be?” og Mark K. McBeth og Michael D. Jones’ (2010) teoretisering af narrativer.

2.1 Frames og narrativer

Begrebet ’framing’ anvendes indenfor mange samfunds- og humanvidenskaber, hvorfor der er mange forskellige definitioner af, hvad begrebet præcist dækker over. Robert Entman argumenterer for, at kommunikationsforskningsfeltet har den unikke egenskab, at det kan skabe den sammenhængende framing-teori, der mangler. Ifølge Entman er framing nemlig både uløseligt forbundet med kommunikation og en del af hele kommunikationsprocessen, da framing overordnet set handler om udvælgelse og fremhævnings (Entman 1993: 51-52). En frame består med andre ord i, at kommunikationsafsenderen har udvalgt bestemte oplysninger, som fremhæves, i håbet om at påvirke modtagernes forståelse af det givne emne. Fremhævnings kan arrat forskellige måder: ”Texts can make bits of information more salient by placement or repetition, or by associating them with culturally familiar symbols” (Ibid.: 53).

Ifølge Entman har frames fire overordnede funktioner: 1) definere et problem, 2) diagnosticere årsager dvs. hvad der har skabt problemet, 3) foretage en moralsk vurdering og 4) foreslå og retfærdiggøre en bestemt løsning af problemet. Alle funktioner er ikke nødvendigvis til stede i en enkelt frame, men det kan de potentielt godt. I politisk kommunikation spiller frames en stor rolle, da de er en måde at fremhæve den del af virkeligheden, der gavner ens sag, og tilslører de dele, der ikke gavner, hvilket kan influere modtagerens opfattelse. På baggrund heraf beskriver Entman framing som en måde at udøve politisk magt (Ibid.: 52, 55). Udvælgelsen er altså lige så vigtig at have øje for som fremhævnings, dvs. det er lige så vigtigt at have blik for, hvad en given frame ekskluderer, dvs. leder modtagernes opmærksomhed væk fra, som for hvad den leder modtagernes opmærksomhed hen imod (Ibid.: 52, 54).

I dette speciale vil der som nævnt være fokus på framingen af regeringens forslag. Dette forslag kan betegnes som en policy, et begreb med ophav i politologien. Her skelnes der mellem ’politik’ og

'policy', hvor førstnævnte dækker over ting, der knytter sig til ideologi og partipolitik, mens policy beskriver politiske handlinger, der foretages for at opnå et bestemt mål, f.eks. retningslinjer eller beslutninger indenfor et politisk område. Der kan både være tale om policy som proces og policy som nedskrevne planer, hvor sidstnævnte typisk er den måde, hvorpå en regering kommunikerer sin officielle politik. Det kan f.eks. være politiske aftaler, love, handlingsplaner, reformer, rapporter og lignende (Rasmussen 2020: 176-177). Policies er altså både en central del af en regerings politiske kommunikation og nogle formelle og praktiske styrings- og reguleringsredskaber.

Politologen Carol Bacchi (2009) beskæftiger sig netop med at analysere policies med et særligt fokus på, hvordan samfundet regeres/styres, og hvilke konsekvenser denne form for governing har for forskellige grupper i samfundet. Herunder både dem, der positioneres som borgere/medborgere, og dem, der positioneres som stående udenfor medborgerskabet (Bacchi 2009: 25). Bacchi har udviklet den metodiske tilgang kaldet 'what's the 'problem' represented to be?' (forkortet WPR), som udfordrer den klassiske tilgang til policy analyse, der betragter policies som det redskab, en regering kan benytte, når den skal adressere og reagere på udefrakommende problemer. I WPR-tilgangen betragtes policies derimod som en måde, hvorpå en regering aktivt konstruerer og former problemer. Modsat den klassiske tilgang til policy analyse anses problemerne her for at være endogene; de opstår ikke udenfor policy-making processen men skabes indenfor den. En policy har nemlig til formål at løse et specifikt problem, da den er blevet vedtaget med en bestemt forandring for øje (Ibid.: x, xi, 1).

Bacchis pointe er, at disse problemer ikke skal forstås som faktuelle problemer, men derimod som påståede problemer, dvs. i en given policy er der implicit noget, der italesættes som og påstås at være et problem. Det indebærer også, at problemet repræsenteres på en bestemt måde, så en policy kan med andre ord siges at afspejle en bestemt forståelse af, hvilket problem der er tale om. Denne repræsentation og konstruktion af problemet har betydning for, hvordan problemstillingen anskues, og hvordan de, der påvirkes af policyen, bliver behandlet (Ibid.: ix-x, 1). På den baggrund kan det siges at være netop framing, Bacchi beskæftiger sig med, da der er fokus på, hvorledes en regering benytter sig af policies til at vinkle og herigennem legitimere sin politik.

En anden tilgang til policies som ligger i forlængelse af Bacchis er at anskue dem som værende narrative. Det betyder, at de ikke er neutrale virkelighedsbeskrivelser men ladede og politiserende fortællinger, som bruges til at underbygge nogle specifikke samfundsmæssige og kulturelle narrativer. Denne tilgang til policies bygger på en antagelse om, at politisk kommunikation i sig selv er en narrativ kommunikativ praksis, hvor policies ved hjælp af narrativer framer virkeligheden på en bestemt

måde og herigennem enten fordømmer eller legitimerer en bestemt virkelighedsopfattelse (Rasmussen 2020: 179, 183-184). Konkret definerer Mark K. McBeth og Michael D. Jones et narrativ som: “a story with a temporal sequence of events unfolding in a plot that is populated by dramatic moments, symbols, and archetypal characters that culminates in a moral to the story” (McBeth & Jones 2010: 329). Narrativer beskrives i den forbindelse som et universelt redskab, mennesker bruger til at organisere, processere og forstå informationer via en sortering, hvor nogle informationsdele fremhæves mere end andre (Ibid.: 330).

Kapitel 3: Empiri og metode

Dette kapitel vil først redegøre for den udvalgte empiri og de arbejdsspørgsmål, der danner grundlag for besvarelse af problemformuleringen. Dernæst vil der være en redegørelse for de metodiske tilgange til framing analyse, som specialet anvender, herunder ”What’s the ’problem’ represented to be?”-tilgangen som Carol Bacchi (2019) står bag, og ”the narrative policy framework” som McBeth et.al. (2014) står bag. Til sidst vil der være et afsnit, der belyser, hvordan disse metoder konkret er blevet anvendt i specialet.

3.1 Empirisk afgrænsning

Først og fremmest vil dette speciale analysere publikationen ”Udfordringer i asylsystemet – og regeringens forslag til et mere retfærdigt og human system” (Bilag 1). Dette er med henblik på at belyse, hvilket/hvilke problem(er) regeringen ønsker, at forslaget skal løse. Dernæst vil empirien bestå af 10 Facebookopslag skrevet af Socialdemokratiets udlændinge- og integrationsordfører Rasmus Stoklund. Det har jeg valgt, fordi jeg er interesseret i at undersøge, hvordan regeringen kommunikerer forslaget mere direkte til og i potentielt dialog med den almene dansker. Facebook er valgt, fordi det er det sociale medie, der er mest udbredt i Danmark (Kulturministeriet 2021: 6). Ifølge de seneste tal (opgjort 31. december 2020) er der 3,7 millioner danskere, der har en Facebookprofil (Internet World Stats 2021). Politikere kan dermed potentielt nå et større udsnit af befolkningen end på Twitter, der overvejende benyttes af journalister og meningsdannere (Jensen & Tække 2018: 178), og platformen giver dem en enestående mulighed for at kommunikere deres budskaber på præcis den måde, de ønsker. De kan med andre ord selv styre framingen af sagen, hvorimod det unægtelig ville være sværere i en nyhedsartikel, hvor det pågældende nyhedsmedie bestemmer vinklen.

Lovforslaget, der muliggør planerne, blev som nævnt vedtaget i 2021, hvorfor jeg afgrænser empirien til dette år. Dog har jeg valgt også at medtage empiri fra januar 2022, da det som nævnt var her, daværende udlændinge- og integrationsminister, Mattias Tesfaye (S), var under skarp kritik i Europa-Parlamentet, hvorfor det er interessant at analysere kommunikationen fra denne periode. Denne afgrænsning har været en årsag til, at jeg har valgt Stoklund fremfor Tesfaye, da Tesfaye ikke har anvendt Facebook siden december 2020 (Teskfaye u.å.). Stoklund er altså valgt ud fra en forventning om, at han grundet sin rolle som integrations- og udlændingeordfører er den ordfører, der kommunikerer mest om forslaget. Mængden af opslag om modtagecenteret er kortlagt ved at scrolle igennem Stoklunds Facebookside (Stoklund u.å.). Denne gennemgang viste, at Stoklund har lavet 90 opslag

på integrations- og udlændingeområdet i den afgrænsede tidsperiode (se Bilag 2). Af disse 90 relaterer 10 opslag sig til forslaget om et modtagecenter udenfor Europa, hvorfor det er disse 10, specialet vil afgrænse sig til. 5 af disse 10 omtaler specifikt modtagecenteret, mens indholdet i de resterende 5 knytter sig til planerne om at reformere asylsystemet. 3 af sidstnævnte er inkluderet, fordi de handler om, hvordan Socialdemokratiet vil bruge flere ressourcer i nærområderne (Bilag 11; Facebook 1. april 2021, Bilag 12; Facebook 20. september 2021, Bilag 19; Facebook 21. december 2021), hvilket netop beskrives som formålet med modtagecenteret (Bilag 1: 9). De resterende 2 opslag er inkluderet, fordi Stoklund her henviser til 2 klummer, han har skrevet, om Socialdemokratiets forslag til et nyt asylsystem, hvor modtagecenteret er helt centralt (Bilag 13; Facebook 5. oktober 2021, Bilag 20; Facebook 5. januar 2022). Modtagecenteret er altså ikke nævnt i selve opslagene, men i de klummer, som opslagene henviser til. Nedenfor er en oversigt over, hvilke emner Stoklunds 90 opslag fordeler sig på.

Emne	Antal opslag
Hvordan det står til med integrationen	11
Redegør for/forsvarer Socialdemokratiets asyl- og udlændingepolitik	11
Hjemsendelse af syriske flygtninge	11
Relateret til forslaget om modtagecenteret	10
Danske kvinder og børn i ISIS-fangelejre	10
Reklamere for interview/besøg/debat om udlændingepolitik	10
Udvisning af kriminelle udlændinge	6
Enkeltsager hvor personer med indvandrerbaggrund har gjort noget galt/ulovligt	5
Afstandtagen fra racisme	5
Indsatser mod social kontrol og genopdragsrejser	3
Terror begået af islamister	3
LGBTQ+ udlændinge og flygtninge	2
Etnisk profilering i politiet	2
Succeshistorie om en med indvandrerbaggrund	1
<i>I alt</i>	<i>90</i>

Udover disse Facebookopslag vil empirien også bestå af 717 kommentarer fra kommentarsporene til de 10 udvalgte opslag fra Stoklund, som skal give et indblik i, om borgerne godtager og/eller udfordrer præmissen for og framingen af forslaget, som de møder i opslagene. Noget der kan give en indikation på, hvor meget gennemslagskraft framingen har, og hvilke narrative kampe der finder sted i debatten.

3.2 Metodisk tilgang

Følgende afsnit vil først redegøre for de framing tilgange, specialet anlægger til at analysere regeringens forslag og Stoklunds Facebookopslag, og dernæst redegøre for, hvorledes disse vil blive anvendt. Der er tale om 'the Narrative Policy Framework af McBeth et al. (2014), Carol Bacchi's "What's the 'problem' represented to be?"-tilgang, og Baldwin Van Gorps tilgang til framing analyse.

3.2.1 Analyse af narrativer

Narrativer er som nævnt også en måde at opbygge en bestemt framing. Indenfor narratologi er der imidlertid forskellige definitioner af narrativer og tilgange til analyser. Dette speciale vil tage udgangspunkt i 'the narrative policy framework' (NPF), som først blev præsenteret af Mark K. McBeth og Michael D. Jones (2010), og som de senere videreudviklede med Elizabeth A. Shanahan (McBeth et al. 2014). Her er der en strukturalistisk tilgang til narrativer, hvilket vil sige, at udgangspunktet er, at narrativer består af nogle generaliserbare elementer, som går igen i forskellige narrative kontekster (McBeth et al. 2014: 229). For at der er tale om et narrativ skal der med andre ord minimum være følgende fire elementer til stede:

1. *Situation (setting/context)*: Policy narrativer er altid forankret i en specifik kontekst, som betyder, at der er en række parametre, man er nødt til at tage højde for, når man arbejder indenfor det pågældende policy område. Det kan være lovgivnings- og forfatningsmæssige parametre, geografi, videnskabelige beviser, økonomiske forhold, fastlagte normer, basale antagelser eller lignende (McBeth & Jones 2010: 340, McBeth et al. 2014: 228).
2. *Karakterer (characters)*: Policy narrativer indeholder mindst en og typisk flere karakterer, som kan have forskellige karakteristika, men som alle hører under en af tre overordnede kategorier; helte/allierede, skurke/fjender og ofre (McBeth & Jones 2010: 341, McBeth et al. 2014: 228).
3. *Plot*: Policy narrativer har et plot, der binder de forskellige dele af narrativet sammen, fastlægger forholdet mellem de forskellige karakterer og skaber en struktur over de kausale

sammenhænge i narrativet, der har betydning for, hvor plausibelt det fremstår. Plottet består typisk af en begyndelse, en midte og en slutning (McBeth & Jones 2010: 340, McBeth et al. 2014: 228).

4. *Morale (moral of the story)*: Policy narrativer har en morale, som typisk vil være, at der er behov for den foreslåede policy løsning (McBeth & Jones 2010: 341).

Udover at rumme disse fire elementer, opererer narrativer ifølge McBeth et al. (2014) sideløbende på både mikro-, meso- og makroniveau. Er man som forsker interesseret i at belyse, hvordan individer informerer og informeres af policy narrativer, foregår analysen på mikroniveau, mens det på makro-niveau handler om at undersøge, hvordan policy narrativer, som er indlejret i kulturen og i dens institutioner, er med til at forme den offentlige politik (McBeth et al. 2014: 230). Ligger interessen i stedet i at undersøge, hvordan koalitioner udvikler og udnytter policy narrativer, foregår analysen på mesoniveau (Ibid.: 238). Det er på sidstnævnte niveau, at analysen i indeværende speciale befinder sig.

Indenfor NPF tilgangen har forskere belyst tre typer af narrative strategier, som koalitioner typisk benytter sig af; 'scope of conflict', 'causal mechanisms' og 'the devil/angel shift'. Førstnævnte strategi handler om, at interesseorganisationer konstruerer policy narrativer, således at et policy problem enten udvides eller indskrænkes. F.eks. kan de forsøge at udvide konflikten omfang ved at positionere sig selv som tabere i den givne sag, eller omvendt forsøge at inddæmme konflikten ved at portrættere sig selv som vindere (Ibid.: 241). Den anden type strategi går på, at de narrative elementer er placeret strategisk, sådan at nogle bestemte karakterer tilskrives ansvaret og skylden for det pågældende problem (Ibid.). Dette taler ind i Bacchis tilgang til policies, nemlig at den problemrepræsentation, de rummer, er afgørende for, hvor ansvaret placeres.

Ved definitionen af første strategi anvender NPF-tilgangen et begrebsapparat, som Deborah Stone (2002/1988) står bag. Stone har udformet fire typer af det, hun kalder 'kausale historier' (*causal stories*), som dækker over fire forskellige måder, hvorpå der i politik og i policies laves årsagssammenhænge til at styrke et bestemt narrativ (Stone 2002/1988: 189-190). Den første kausale historie er 'tilfældig årsag' (*accidental cause*) og dækker over historier, hvor problemerne og de medfølgende konsekvenser beskrives som utilsigtede, tilfældige og værende forårsagede af skæbnen. Den anden kausale historie er 'intentionel årsag' (*intentional cause*), som kan siges at være den diametrale modsætning til førstnævnte. Her ses problemerne som en direkte konsekvens af nogle menneskelige handlinger, der er begået med fuldt overlæg. Den tredje type af historie kaldes 'utilsigtet årsag'

(*inadvertent cause*), hvor problemet beskrives som en utilsigtet konsekvens af nogle bevidste handlinger (Ibid.: 190-192). Til sidst er der 'mekanisk årsag' (*mechanical causes*), hvilket dækker over "things that have no will of their own but are designed, programmed, or trained by humans to produce certain consequences" (Ibid.: 193). Det vil sige, at nogen har haft et ønske om at skabe problemerne, men har gjort det igennem andre mennesker eller maskiner (Ibid.). Nedenfor er disse fire kausalsammenhænge illustreret i en tabel gengivet efter Stones tabel (Ibid.: 191):

	Tilsigtede konsekvenser	Utilsigtede konsekvenser
Vilkårlige handlinger	<u>Mekanisk årsag</u> - Hjernevaskede mennesker - Maskiner der gør det, de er designet til, men forårsager skade	<u>Tilfældig årsag</u> - Natur - Vejret - Jordskælv - Maskiner der løber løbsk
Formålsbestemte handlinger	<u>Intentionel årsag</u> - Undertrykkelse - Konspirationsteorier - Programmer, der virker efter hensigten, men har skadelige bivirkninger	<u>Utilsigtet årsag</u> - Indgribende forhold - Uforudsete bivirkninger - Uvidenhed der kunne være forebygget - Udeladelse/uforsvarlighed

Den tredje strategi er 'the devil/angel shift'. Her trækker McBeth et al. (2014) på Sabatier et al. (1987), Weible et al. (2009) og Shanahan et al. (2013). Tanken bag begrebet 'the devil shift', som Sabatier et al. (1987) står bag, er, at politiske aktører – særligt i situationer hvor konfliktniveauer er højt – har en opfattelse af, at deres modstandere er stærkere og ondere, end hvad der reelt er tilfældet (Sabatier et al. 1987: 450-451). I policy narrativer med 'the devil shift' vil politiske aktører ifølge Weible et al. (2009) overdrive sine modstanderes ondskabsfuldhed og styrke (Weible et al. 2009: 132). Udover at overdrive den magt, modstanderen har, vil aktøren bag narrativet med 'the devil shift' ifølge Shanahan et al. (2013) samtidig underdrive sin egen styrke. Det omvendte kan siges at karakterisere 'the angel shift', som kendetegner policy narrativer, hvor aktøren bag narrativet positionerer sig som helten ved at fremhæve sine egne evner til og sit engagement ift. at løse problemet (Shanahan et al. 2013: 459). Merry (2019) formulerer forskellen imellem 'the devil shift' og 'the angel shift' sådan, at førstnævnte er en dæmonisering af ens modstandere, mens sidstnævnte er en glorificering af ens egen godhed (Merry 2019: 876-877, 879). Disse to narrativer kan identificeres ud fra forholdet

mellem antallet af helte og skurke. Narrativer med 'the devil shift' vil have flere skurke end helte fokusere på at udpege nogle som ansvarlige for problemet og bebrejde dem, fremfor at fokusere på dem, der kan løse problemet (McBeth et.al. 2014: 242).

3.2.2 WPR-tilgangen

Formålet med "What's the 'problem' represented to be?"-tilgangen (WPR) er at gøre de implicite problemer i en given policy eksplicite. Det er her værd at nævne, at en policy sagtens kan repræsentere flere forskellige problemer, og at disse potentielt kan være i konflikt eller endda i modstrid med hinanden. Desuden hænger en given policy typisk sammen med en række relaterede eller tilknyttede policies, hvilket der bør tages højde for, når denne analyseres (Bacchi 2009: 4). Konkret blotlægges policyens implicite problemer ved at analysere den ud fra seks spørgsmål (Ibid.: xii):

1. What is the 'problem' [...] represented to be in a specific policy?
2. What presuppositions or assumptions underlie this representation of the 'problem'?
3. How has this representation of the 'problem' come about?
4. What is left unproblematic in this problem representation? Where are the silences? Can the 'problem' be thought about differently?
5. What effects are produced by this representation of the 'problem'?
6. How/where is this representation of the 'problem' produced, disseminated and defended? How could it be questioned, disrupted and replaced?

I første spørgsmål sættes der fokus på, hvad der ønskes ændret med den givne policy, og hvordan den pågældende sag anskues (Ibid.: x). Andet spørgsmål har til formål at identificere de dybereliggende antagelser, der bliver taget for givet, og som danner grundlaget for den specifikke problemrepræsentation (Ibid.: 4-5). Her er der fokus på, hvilken forståelse der er årsagen til problemrepræsentationen, hvilket indebærer at sætte spørgsmålstejn ved, hvilken baggrundsviden der tages for givet, hvilke antagelser der ligger bag den specifikke problemrepræsentation, og hvad policyen ikke problematiserer. Et værktøj, der her kan hjælpe med at identificere de dybereliggende kulturelle antagelser, er diskursanalyse. Det kan f.eks. være nyttigt at identificere nøglekoncepterne i den givne policy og den betydning de tildeles, dvs. abstrakte begreber som kan fortolkes på forskellige måder, hvorfor politikere typisk strider om deres betydning. Et eksempel kunne være 'velfærd' (Ibid.: 5-9).

Tredje spørgsmål handler dels om at reflektere over udviklingen og beslutningerne, der har bidraget til problemrepræsentationen, og dels om at anerkende de konkurrerende repræsentationer, der har været eller stadig eksisterer. Med andre ord handler det om at belyse den kontekst, policyen befinder

sig i, herunder den historiske udvikling og de beslutninger og tiltag, der er gået forud for den givne policy, og som har haft betydning for, hvordan problemrepræsentationen har udviklet sig (Ibid.: 10). I dette speciale vil det ske ved, at der trækkes på tidligere forskning indenfor det emne, som problemstillingen befinder sig under.

I fjerde spørgsmål rettes der et kritisk blik mod de mangler/begrænsninger, der er i de underliggende problemrepræsentationer (Ibid.: 12). Her er pointen, at policies begrænses af den måde, de repræsenterer problemet, da der er perspektiver, der ikke bliver problematiseret eller blive fejlrepræsenteret. Her kan der med fordel trækkes på diskursanalysen fra spørgsmål 2, idet binære koder simplificerer komplekse ting, hvorfor de pågældende binære koder kan fortælle noget om, hvilke simplificeringer der kan ligge til grund for fejlrepræsentationen (Ibid.: 13).

I det femte spørgsmål sættes der fokus på, hvordan problemrepræsentationen skaber udfordringer for nogle bestemte grupper af mennesker og gavner andre. Mere konkret belyser Bacchi tre former for effekter, som problemrepræsentationen kan have. *Discursive effects* drejer sig om, at de diskurser, der ligger bag problemrepræsentationen, begrænser måderne, hvorpå problemet kan anskues. *Subjectification effects* knytter sig til, hvilken indflydelse problemrepræsentationen har for individets forståelse af sig selv og sin position i verden, i og med at problemrepræsentationen typisk implicit tilskriver bestemte individer ansvaret for problemet. *Lived effects* handler om, hvilken materiel indflydelse, problemrepræsentationen har på folks liv, f.eks. hvor mange ressourcer de har (Ibid.: 15-18, 237).

I det sjette og sidste spørgsmål bygges der videre på spørgsmål tre og sættes fokus på, hvilke praksisser og processer der understøtter de dominerende problemrepræsentationer. Det indebærer, at der gøres overvejelser om, hvordan problemrepræsentationen når sin målgruppe og opnår legitimitet (Ibid.). Her spiller medierne en særlig rolle, fordi de ud fra denne tilgang ses som nogen, der i høj grad er med til at konstruere viden, dvs. de har indflydelse på, hvordan forskellige sager bliver opfattet (Ibid.: 242).

3.2.3 Framing af asylansøgere

Eftersom dette speciale har fokus på framing af flygtninge og asylpolitik, finder jeg det relevant at supplere WPR-tilgangen med en analytisk tilgang til framing, der netop har fokus på framing af flygtninge. Dette kan Baldwin Van Gorp (2005), professor indenfor journalistik og kommunikation, der især har forsket i framing, bidrage med. En af Gorps undersøgelser (2005) belyser mediedækningen i den belgiske presse ud fra de frames, der oversat til dansk lyder; 'asylansøgere er uskyldige ofre'

og 'alle fremmede er ubudne indtrængere'. Formålet var at undersøge, hvilken en frame der var mest udbredt. For at undersøge dette lavede Gorp en indledende analyse, hvorved han kunne udpege de mest repræsentative framing-værktøjer indenfor de to frames, dvs. hvilken argumentation der kendetegner dem. Dette konstruerede han et matrix over (Gorp 2005: 489-490), som i indeværende speciale vil blive anvendt til at undersøge, hvorvidt regeringens kommunikation lægger sig op ad en eller begge af disse frames, og hvilke af værktøjerne regeringen i så fald gør brug af. Desuden vil de to frames også blive anvendt i analysen af kommentarsporene.

Det første værktøj kalder Gorp *typen af asylansøger*. I framen, hvor asylansøgere fremstilles som ofre, bruges dette værktøj til at skabe en bred definition af, hvem der hører under termen 'asylansøger', baseret på en bred fortolkning af UNHCR's definition. Det andet værktøj er måden, hvorpå *asylansøgerens rolle* beskrives, der i denne frame består af en beskrivelse af asylansøgeren som værende passiv – det er et menneske, der har brug for hjælp, og som risikerer at blive udnyttet af menneskesmuglere. Det tredje værktøj *problem definition* er måden, hvorpå problemet defineres, som i dette tilfælde centrerer sig om spørgsmålet om, hvordan man modtager flygtninge. Vold, forfølgelse og stor ulighed mellem rige og fattige lande frames som *årsagerne til problemet*. De demokratiske lande tilskrives med begrundelse i Geneve-konventionen *ansvaret* for problemet. Denne frames *policy løsning* er at skabe bevidsthed om, at der er tale om mennesker, der har brug for hjælp, og en mere fleksibel og human anvendelse af Geneve-konventionen (Grop 2005: 489, 491). *Det moralske og følelsesmæssige fundament*, som denne frame bygger på, er en moralsk forpligtelse til at hjælpe folk i nød og en generel omsorg og medfølelse for disse mennesker. De *metaforer og stereotyper*, der bruges, består bl.a. af at fremstille Europa som et fort/fæstning, mens asylansøgerne fremstilles som hjælpeløse ofre. Gorp opererer desuden med framing-værktøjet, som han kalder *ordvalg (lexical choices)*, som dækker over den måde, hvorpå situationen bliver beskrevet, herunder hvilke ord der lægges vægt på. I denne offer-frame vil ordvalget typisk bestå af en fremstilling af hjemsendelse af asylansøgere som værende lig med døden. De *visuelle effekter* vil desuden typisk være afbildning af familier med børn, der visualiserer frygt og elendighed (Ibid.).

I den anden frame, hvor alle fremmede fremstår som en indtrænger, vil *typen af asylansøger* bestå af en potentiel 'falsk' asylansøger, der reelt ikke har krav på asyl. I forlængelse heraf bliver *asylansøgerens rolle* beskrevet som værende aktiv, idet fortællingen om asylansøgere enten vil være om eventyrer eller om kriminelle, der indgår aftaler med menneskesmuglere. I denne frame består *problem definitionen* af at stille spørgsmål til, hvordan man stopper disse mennesker (de 'falske' asylansøgere), der udgør en trussel for 'vores' kultur og sociale ydelser. Her frames den slappe asyl- og

hjemsendelsespolitik som *årsagerne til problemet*. Beslutningstagere og asylansøgerne frames som dem, der har *ansvaret* for problemet. *Policy løsningen* frames som at være at afskrække folk fra at søge asyl og sende dem, der forsøger, tilbage til deres hjemland. *Det moralske og følelsesmæssige fundament* består af xenofobi og en mistillid til fremmede, samt en prioritering af at beskytte den oprindelige befolknings interesser. Der anvendes typisk *metaforer og stereotyper* der afbilder asylansøgere som farlige, f.eks. ved at beskrive asylansøgere som affald eller som en flodbølge. Her vil *ordvalg* typisk bestå i at udtalelser som, at det pågældende land ikke kan være hele verdens social- og velfærds kontor. I denne frame vil de *visuelle effekter* typisk være en afbildning af en stor gruppe af asylansøgere, typisk unge mænd (Ibid.).

3.3 Metodisk anvendelse

Analysen vil som nævnt belyse både regeringens publikation, Stoklunds Facebookopslag og kommentarsporene hertil. Første analysedel har fokus på de to førstnævnte. Her vil der være en indledende analyse af publikationens narrativ ud fra NPF-tilgangen, hvorved narrativets situation, karakterer, plot og morale vil blive udpeget. Dernæst vil der være en analyse af publikationens problemrepræsentation ud fra spørgsmål 1, 2 og 4 i WPR-tilgangen. Undervejs vil det desuden blive belyst, hvorvidt regeringens kommunikation falder under et af eller begge de to frames, som Gorp (2005) operer med. Dernæst vil der være en analyse af Stoklunds Facebookopslag, herunder særligt hvorledes disse reproducerer narrativet og framingen i publikationen.

Anden analysedel har fokus på kommentarsporene til Stoklunds Facebookopslag. Her vil det også være framing, der er den metodiske tilgang, men grundet den store mængde data, vil analysen udføres lidt anderledes. Først vil der være en overordnet framing analyse i form af en kvantitativ kodning af kommentarerne, hvorefter der vil være en mere tekstnær, kvalitativ framing analyse af udvalgte kommentarer, hvor disse vil blive sammenholdt med framingen i Stoklunds opslag. Kommentarerne vil blive citeret præcist sådan, som de er skrevet, dvs. jeg retter ikke sproglige eller grammatiske fejl, da jeg ønsker at give et så autentisk billede af den offentlige debat som muligt. Derfor retter jeg heller ikke i tegnsætningen, hvorfor der i nogle kommentarer f.eks. vil være punktummer eller udråbstegn midt i en sætning. Dog er der enkelte steder, hvor jeg har vurderet, at stave-/slåfejlene potentielt kan skabe uklarhed, og derfor har valgt at tilføje en rettelse i en parentes efter det oprindelige. Hvis jeg har fjernet noget i midten af et citat, markeres det desuden med [...]. Derudover vil jeg referere til den enkelte kommentar via det bilag, den fremgår af, samt fornavnet på den person, der har skrevet den.

Kodningen af kommentarerne er sket ved, at kommentarsporene til opslagene er blevet downloadet som pdf'er og derefter overført til Nvivo. Dernæst foretog jeg en overordnet kodning med kun to kategorier: *Støtter forslaget* og *Imod forslaget*. Kommentarerne fordelte sig således, at der var henholdsvis 479 kommentarer under førstnævnte kategori og 238 kommentarer under anden kategori. I alt har jeg altså kodet 717 kommentarer. I den forbindelse skal det nævnes, at der er 420 kommentarer, som ikke indgår i kodningen, men som jeg for at skabe gennemsigtighed har samlet under titlen *Kan ikke kategoriseres* (se Bilag 10). Det er kommentarer, der er uforståelige/uklare, og kommentarer, jeg har vurderet, der er irrelevante for undersøgelsen. Disse kommentarer kan betragtes som personangreb på enten Stoklund eller andre i kommentarsporene eller handler om nogle andre emne, der ligger udenfor indeværende speciale, f.eks. de danske kvinder i ISIS-fangelejrene, Talebans overtagelse i Afghanistan og brug af Muhammedtegningerne i folkeskolen. Derudover er der en kategori med titlen *Stoklunds egne kommentarer*, der består af 124 kommentarer. Disse vil heller ikke indgå i analysen, men er ligeledes blevet kategoriseret for at give et overblik over, hvor mange der er af disse kommentarer (find kommentarerne i Bilag 9). Det er desuden værd at nævne, at det ikke er til at vide, om Stoklund har modereret de anvendte kommentarspor, sådan at de mest kritiske eller grove kommentarer er blevet fjernet.

Efter denne kodning valgte jeg at foretage en mere detaljeret kodning, således at jeg bedre ville kunne illustrere kommentarernes indhold og lave en kvalitativ analyse heraf. Nogen af kommentarerne omhandler specifikt regeringens forslag til et nyt asylsystem, mens andre forholder sig mere bredt til udlændinge- og flygtningepolitik. Derfor har jeg i min anden kodning fordoblet antallet af kategorier fra to til fire, således at kategorierne består af følgende: 1) *Støtter forslaget*, 2) *Imod forslaget*, 3) *Flygtninge- og udlændingepolitikken skal strammes* (kommentarer der under første kodning var under kategori 1) og 4) *Flygtninge- og udlændingepolitikken skal lempes* (kommentarer der under første kodning var under kategori 2). Derudover har jeg lavet nogle individuelle underkategorier til hver af kategorierne, således at der er en tematisk inddeling af kommentarerne (se kodemanual i Bilag 3). Disse er udformet med inspiration fra Gorps (2005) karakteristik af de to typiske måder at frame flygtninge (se afsnit 3.2.2), men er dog undervejs tilpasset til empirien, hvilket stemmer overens med den cirkulære logik indenfor den abduktive tilgang (Dvora & Schwartz-Shea 2012: 28). Samlet set ser kodningen således ud:

Kategorier	Antal kommentarer
<i>Støtter forslaget</i>	<i>199</i>
Hjælper flere reelle flygtninge	55
Savner konkret plan/handling	54
Opbakning til Stoklund og Socialdemokratiet	53
Spørgsmål og idéer	19
Kontrol med indvandringen	18
<i>Imod forslaget</i>	<i>95</i>
Inhuman behandling af folk i nød	41
DK svigter sit ansvar	37
Urealistisk – andre bedre løsninger	17
<i>Flygtninge- og udlændingepolitikken skal strammes</i>	<i>280</i>
Indvandringen er en trussel	121
Udvisning og hjemsendelse	66
DK har kun ansvar for at hjælpe danskere	54
Falske flygtninge udnytter os	39
<i>Flygtninge- og udlændingepolitikken skal lempes</i>	<i>143</i>
Inhuman politik	81
Flygtninge er ofre, vi skal hjælpe	35
Indvandrere og flygtninge er en ressource for samfundet	27

Kapitel 4: Teoretisk ramme

Dette kapitel indledes med et litteraturreview af forskning indenfor mediernes framing af flygtninge, der tager form af et state of the art. Dernæst vil der være en redegørelse for Stuart Halls (1997) og Jen Webbs (2009) tilgang til repræsentationsteori, suppleret med relevante pointer fra Van Dijk (2012). Til slut beskrives Sara Ahmeds (2014/2004) teori om den rolle følelser og affekt spiller i retorikken, her med særligt fokus på retorikken vedrørende flygtninge.

4.1 Litteraturreview

Dette speciale analyserer som nævnt regeringens framing af og den offentlige debat om flygtninge. Her er fokus på, hvordan debatten udfolder sig på de sociale medier, men forskning indenfor framing af flygtninge/asylansøgere har typisk beskæftiget sig med framingen i de traditionelle nyhedsmedier. Alexandria Innes (2010) har eksempelvis studeret framingen og narrativerne vedrørende asylansøgere i Storbritannien. Her fandt hun, at asylansøgere typisk konstrueres som én homogen gruppe, og at der skelnes mellem den 'reelle' asylansøger og den 'falske' asylansøger, hvor sidstnævnte udgør en trussel og typisk omtales som 'økonomisk migrant' eller 'illegal migrant' (Innes 2010: 456-457). Asylansøgere indenfor Storbritanniens grænser ses ifølge Innes som en trussel, da selve deres tilstedeværelse ændrer den britiske befolkningssammensætning og dermed potentielt truer forståelsen af, hvad det vil sige at være britisk, og hvem der har retten til at føle sig som en brite (Ibid.: 459-461). Innes påpeger, at selvom der i England er en anerkendelse af, at der er visse 'reelle' asylansøgere, hvilket dækker over dem, der har fået tildelt asyl, så domineres diskursen vedrørende asylansøgere af en forståelse af, at asylansøgere generelt er en trussel. Det skyldes, at der er en opfattelse af, at det er svært at skelne de 'reelle' asylansøgere fra de 'falske', og at alle derfor potentielt kan være falske, hvorfor alle bør mødes med mistænkelighed. Den britiske offentligheds forståelse af asylansøgere bærer med andre ord præg af, at 'asylansøger' og 'potentielt svindler' er blevet synonyme ord (Ibid.: 462, 473-474).

I den forbindelse er det relevant at nævne forskningen fra Kerry Moore (2013). Hun har ligesom Innes forsket i de britiske mediers nyhedsdækning, dog med et mere snævert fokus, idet hun har undersøgt, hvor meget og hvordan begrebet 'asylshopping' (*asylum shopping*) er blevet brugt i medierne fra år 1992 til 2011. Begrebet har været en central del af den politiske diskurs vedrørende flygtninge i Storbritannien siden starten af 1990'erne. 'Asylshopping' dækker over, at folk har en forbrugertilgang til det at søge asyl, hvilket vil sige, at asylansøgere udforsker forskellige nationer for derefter at vælge

den nation, der har det bedste tilbud, som i dette tilfælde handler om, hvor de kan få den bedste livsstil. Dette står i skarp kontrast til den definition af asylsøgning, som de internationale konventioner og love opererer efter (Moore 2013: 348, 351-352). Moore konkluderer, at der i medierne ikke er blevet sat spørgsmålstegn ved begrebet eller dets opståen. Tværtimod har medierne anvendt begrebet på en måde, hvor fænomenets eksistens har fremstået som "common sense" (Ibid.: 354, 362).

Karina Horsti (2016) er en anden, der har forsket i mediernes dominerende frames på flygtningeområdet. Horsti undersøgte BBC's online nyhedsdækning af en situation i Spanien, der af medierne blev betegnet som en 'migrationskrise'. Undersøgelsen viste, at medierne reproducerede de frames, som tidligere forskning – fra f.eks. Gorp (2005) og Innes (2010) – har udpeget som værende dominerende, nemlig at asylansøgere enten frames som ofre eller som en trussel (Horsti 2016: 1). Dog viste Horstis undersøgelse, at der var forskel på framingen alt efter, hvilke journalistiske genrer, der var tale om. Nyhedsgenren var domineret af en framing af asylansøgere som en trussel, hvilket både kom til udtryk i nyhedernes tekst og dertilhørende fotos. Feature-genren, herunder reportager og interviews, tilvejebragte derimod en mere nuanceret framing, idet asylansøgerne her fik mulighed for at fortælle deres historie og dermed præge framingen. Her kom framen af asylansøgere som ofre i højere grad til udtryk sammen med en ny frame, som Horsti identificerede, hvor flygtninge bliver portrætteret som helte, der gør deres bedste for deres egen og deres families overlevelse (Horsti 2016: 15).

Horsti har imidlertid ikke kun beskæftiget sig med framing af flygtninge i traditionelle medier. I en anden undersøgelse, analyserede Horsti (2017) brugergenererede YouTube-videoer om irregulær migration med det formål at belyse, hvordan irregulær migration repræsenteres. Herunder særligt hvordan de billeder, der anvendes i videoerne, er med til at forme den kollektive hukommelse i Europa om den lidelse, flygtningene har oplevet på vej hertil. Horsti kunne konkludere, at repræsentationen i disse videoer er begrænset af framingen i mainstream medierne (Horsti 2017: 112-113). Undersøgelsen viste, at et af de billeder, der dominerer repræsentationen af irregulær migration, er billedet af en båd. Typisk en træbåd eller en jolle fyldt med migranter eller en tom båd på en strand. Dette billede har forskellige konnotationer. Billedet af den gammeldags båd er f.eks. med til at fremstille det store antal af druknede migranter som en naturlig konsekvens af, at migranterne har valgt at rejse med så usikkert et transportmiddel. I forlængelse heraf er billedet af havet med til at skabe en forestilling om en naturlig adskillelse mellem Europa og Afrika. Drukneulykkerne repræsenteres dermed som naturkatastrofer, og på den måde skjules det ansvar EU's migrations- og grænsepolitik har for, at migranterne overhovedet begiver sig ud på disse farlige bådture. Dette hænger sammen med, at

drukneulykker ikke er lige så eksplicit voldelige som dødsulykker forårsaget af militær grænsekontrol. Den grænsekontrol, EU udøver, bliver altså usynliggjort, når fokus er på havet (Ibid.: 117, 124).

Mervi Pantti og Markus Ojala (2019) har også forsket i framing af flygtninge men med fokus på, hvilken rolle flygtningenes personlige fortællinger spiller i de finske nyhedsmedier. Disse fortællinger kan være et redskab, hvorved journalister kan være med til at modvirke stereotyper og fordomme mod flygtninge (Pantti & Ojala 2019: 1031, 1033). Undersøgelsen viste, at selvom journalisterne havde et ønske om at gøre netop det og var kritiske overfor den indvandrerkritiske diskurs i samfundsdebatten, så var de påvirkede af selv samme diskurs. Det kom til udtryk ved, at de udtrykte en varsomhed overfor at bruge asylansøgere som kilder og tale deres sag (Ibid.: 1031, 1044).

I Danmark er Rikke Andreassen (2007) en central forsker indenfor mediernes repræsentation af minoriteter. I bogen *Der er et yndigt land – Medier, minoriteter og danskhed* præsenterer hun resultaterne af sin analyse af over 300 avisartikler og 300 nyhedsindslag fra 1980'erne og frem. Undersøgelsen viste, at mediernes fremstilling af minoriteter hænger sammen med deres fremstilling af etniske danskere, idet minoriteter typisk beskrives på en måde, der står i modsætning til beskrivelsen af etniske danskere. Med andre ord har mediernes fremstilling af minoriteter ikke kun en indflydelse på, hvordan flygtninge og indvandrere opfattes, men også på hvordan dansk kultur og nationalitet opfattes. Derudover viste undersøgelsen, at nyhedshistorierne om minoriteter typisk ligner hinanden, både når det kommer til deres tema og deres karakteristik af flygtninge og indvandrere. Her udpeger Andreassen tre udbredte typer af historier, der præger nyhedsdækningen (Andreassen 2007: 10). Første type har fokus på undertrykte indvandrerkvinder og kønsroller blandt minoriteter. Disse historier har typisk fokus på hustruvold, ægteskabspraksisser og æresdrab og fremstiller minoritetskvinder som én homogen gruppe, der er ofre for en patriarkalsk kultur. I den forbindelse beskrives islam ofte som en religion, der ligger til grund for en kultur, hvori vold er et indbygget karaktertræk. Samtidig beskrives etniske danskere som den direkte modsætning hertil; progressive mennesker i en ikke-patriarkalsk kultur (Ibid.: 28). Den anden type historie har fokus på muslimske kvinders tørklædebrug, som typisk optræder i nyheder om beskæftigelse. Her bliver kvinderne ofte fremstillet som irrationelle, fordi de vælger at bære tørklæde, på trods af at etniske danske arbejdsgivere vælger dem fra på den baggrund, og at tørklædet dermed står i vejen for deres beskæftigelsesmuligheder. Derudover præger det nyhedsdækningen, at tørklædet anses for at være kvindeundertrykkende. Tørklædet tildeles dermed to kvindeundertrykkende dimensioner; kvinderne har ikke selv lov til at vælge deres tøj, og det tøj, de tvinges til at bære, fører til arbejdsløshed, hvilket i Danmark betragtes som mangel på

kvindefrigørelse (Ibid.: 92). Den tredje type af historie fremstiller unge minoritetsmænd som seksuelt aggressive og dermed som en potentiel trussel for etnisk danske kvinder (Ibid.: 167).

Der er også andre eksempler på lignende danske undersøgelser. *Nydanskere i nyhedsbilledet* (2012) undersøgte, hvorvidt og hvordan danske nyhedsmedier inkluderer etniske minoriteter som kilder i deres nyhedsdækning. Denne undersøgelse viste, at selvom ikke-vestlige indvandrere og efterkommere i 2011 udgjorde 10,4% af befolkningen, udgjorde de kun 3,1% af kilderne i nyhedsmediernes (Kontrabande 2012: 3, 6). I 2016 blev undersøgelsen gentaget og resultaterne blev udgivet i publikationen "*Dem vi taler om*" – *Etniske minoriteter i danske nyhedsmedier* (2017). Denne viste en forøgelse af underrepræsentationen af etniske minoriteter i nyhedsmediernes, da de på daværende tidspunkt udgjorde 12,3% af befolkningen men kun 4% af kilderne i nyhedsmediernes (Jørndrup 2017: 3, 6). Fem år senere blev undersøgelsen udført for tredje gang og udgivet under navnet *Dem vi (stadig) taler om – etniske minoriteter i danske nyhedsmedier* (2022). Her bestod 14% af den danske befolkning af ikke-vestlige indvandrere og efterkommere, mens nyhedsmediernes gjorde brug af 3,5% af kilder med ikke-vestlig baggrund. På baggrund af disse tre undersøgelser konkluderes det, at gabet mellem antallet af danskere med minoritetsbaggrund og antallet af danske nyhedskilder med minoritetsbaggrund er vokset de seneste ti år. Integrationsdebatten i Danmark kan dermed siges stadig at bære præg af, at 'vi' taler om og ikke med etniske minoriteter (Jørndrup 2022: 7, 12).

4.2 Repræsentationsteori

Den britiske sociolog Stuart Hall beskæftiger sig med, hvordan repræsentation og kultur spiller sammen. Han beskriver kultur som det, hvor vi sammen skaber mening, hvilket hovedsageligt sker igennem et fælles sprog. Sproget skaber nemlig en dialog, som danner grundlaget for, at der kan opnås en fælles forståelse og fortolkning af verden. Det kan lade sig gøre, fordi sproget opererer som et repræsentations system. Det betyder, at når individet bruger sproget, gør det samtidig brug af nogle tegn og symboler, f.eks. lyde eller skrevne ord, der repræsenterer dets idéer og følelser (Hall 1997: 1). I forlængelse heraf omtaler Hall sproget som en betydningsgivende praksis, dvs. en måde hvorved mennesker, objekter og begivenheder tildeles betydning gennem den fortolkning, de tillægges af medlemmerne af en bestemt kultur. 'Sprog' skal her ikke blot forstås som ord; det kan også være fotografier, museumsudstillinger, musik, bannere og malede ansigter til en fodboldkamp mm. Det er med andre ord alle de mange praksisser, hvorved vi kommunikerer og udtrykker vores følelser og tanker og tildeler bestemte objekter og praksisser en bestemt betydning. Objekter betyder med andre ord

ikke noget i sig selv men får deres betydning gennem den måde, folk bruger dem, taler og tænker om dem og integrerer dem i deres daglige praksisser (Ibid.: 3, 5).

Repræsentation er tæt forbundet med identitet og viden – identitet og kultur skabes ud fra de betydningsgivende praksisser vi knytter til dem. Derfor kan kultur ifølge Hall ses som produktion og udveksling af betydninger/meninger mellem en gruppe mennesker, hvorigennem disse mennesker skaber nogle fælles fortolkninger. Folk, der tilhører den samme kultur, fortolker ofte verden på nogenlunde samme måde og udtrykker sig på måder, hinanden forstår. Igennem forskellige betydningsgivende praksisser producerer individet dermed ikke kun en forståelse af, hvem det er, men også en forståelse af, hvem det hører sammen med, dvs. hvem det deler kultur med. Kultur bliver på den måde en markør for individets identitet, herunder hvem det har noget til fælles med og adskiller sig fra (Ibid.: 2-3).

En anden, der beskæftiger sig med repræsentation, er forskeren Jen Webb. I sin bog *Understanding Representation* (2009) belyser hun bl.a., hvordan repræsentation knytter sig til fællesskaber og politik. Ifølge Webb tilhører ethvert individ et eller flere kollektiver/fællesskaber, f.eks. på baggrund af det område eller land, det bor i, dets religion, dets etnicitet eller lignende, som på flere måder er afgørende for dets identitet (Webb 2009: 87-88). Udover at fællesskaberne har betydning for, hvordan individet forstår sig selv, har de også betydning for, hvordan individet forstår andre individer. Den enkeltes måde at socialisere og interagere med andre og præsenterer sig selv til omverdenen er nemlig fremet af dennes kulturelle viden. Derudover kan individet siges at forstå sin egen identitet ud fra, hvordan det adskiller sig fra andre individer (Ibid.: 63, 113).

Der er to måder, hvorpå et individ bliver medlem af et givent fællesskab; individet kan automatisk være en del af et fællesskab, og individet kan vælge at identificere sig med et bestemt fællesskab. Ifølge Webb er det dog begrænset, hvor stor indflydelse det enkelte individ egentlig har på, hvilke fællesskaber det tilhører, da det i høj grad afhænger af de mange faktorer, der har haft indflydelse på individets identitet, herunder hvad individet har haft af oplevelser gennem livet. Her er individets fødested – både det land og den familie det er født ind i – det bedste eksempel på et automatisk fællesskab, individet altid vil være en del af (Ibid.: 89). Selv hvis individet immigrerer til et andet land, vil det altid være defineret af dets ophav: "Your genetic make-up is tied to your birth parents, even if you have never met them or haven't spoken to them for years. And your place of birth will always be on official documents" (Ibid.: 90).

Her er det relevant at belyse, hvordan repræsentation ifølge Webb knytter sig til fællesskaber. Der er repræsentation, der tager form af symbolsk magt, hvor sproget fungerer som et medie, hvorigennem fællesskaber skabes, idet der her knyttes nogle bestemte symboler til det pågældende fællesskab. Der er også repræsentation, der knytter sig til uddelegering, hvor en bestemt person eller et bestemt organ vælges som repræsentant for alle medlemmerne af et bestemt fællesskab, som f.eks. er tilfældet med repræsentativt demokrati (Webb 2009: 88, 98).

Et andet organ, hvor repræsentation spiller en væsentlig rolle, er medierne, her både forstået som traditionelle nyhedsmedier og film- og underholdningsprogrammer. Webb påpeger, at repræsentationen i medierne potentielt kan være skadelig for en hel gruppe af mennesker, hvis den samme historie fortælles igen og igen. Jo flere gange individet hører den samme historie, des mere tilbøjelig er det til at tro på den. På den måde kan en ensformig repræsentativ af en gruppe af mennesker påvirke befolkningens generelle opfattelse af denne gruppe og dermed influere gruppens status i samfundet (Ibid.: 115-116). Dette hænger ifølge Webb sammen med, at ligesom individet forstår sig selv ud fra, hvordan det adskiller sig fra andre, så foregår den samme differentiering på nationalt plan i en opdeling af et 'os' og et 'dem' (Ibid.: 113). Denne opdeling af 'os' og 'dem' er netop det, som Sara Ahmed (2014/2004) beskriver ved hjælp af sammenhængen mellem følelserne frygt og had, som vil blive belyst i det efterfølgende afsnit.

Netop negativ repræsentation af etniske minoriteter belyser Teun A. van Dijk (2012) også. Dijk beskriver diskurser som en af de mest indflydelsesrige sociale praksisser, hvorved bestemte sociale repræsentationer reproduceres. Derfor har diskurser ifølge Dijk stor indflydelse på den racisme, der udøves i samfundet, da diskurserne igennem en reproduktion af negative sociale repræsentationer, såsom fordomme, er med til at marginalisere, ekskludere og på andre måder diskriminere bestemte etniske grupper. I den forbindelse nævner Dijk, at der er nogle elite diskurser, som er mere indflydelsesrige end andre diskurser, og som er den primære årsag bag fælles fordomme om etniske minoriteter og racehad. Det er diskurser, som skabes og/eller videreføres af mennesker i særligt magtfulde positioner, f.eks. forskere, journalister og politikere (Van Dijk 2012: 16-17). Ifølge Van Dijk har massemedierne dog en særlig magtfuld rolle og bør betragtes som den mest indflydelsesrige kilde til racistisk bias og generel racisme i befolkningen. Selvom politikere kan skabe en bestemt diskurs i politiske debatter, så bliver denne diskurs nemlig kun indflydelsesrig, hvis det bliver dækket i medierne. Dette underbygger Van Dijk med tidligere forskning, der viser, at massemedierne for mange både

danner grundlaget for deres fordomme og er en kilde, hvorved de kan legitimere deres fordomme (Ibid.: 17, 27).

4.3 Følelser og affekt i retorikken

Den britisk-australske teoretiker Sara Ahmed beskæftiger sig med feminisme, queer-teori, postkolonialisme og den rolle følelser spiller i retoriske praksisser. Indeværende speciale vil fokusere på sidstnævnte. I bogen *The Cultural Politics of Emotion* (2014/2004) belyser Ahmed bl.a., hvordan følelser spiller ind i retorikken vedrørende flygtninge. Her udpeger Ahmed et dominerende narrativ, der positionerer flygtninge som 'de andre', dvs. nogle der ikke er en del af 'os' og netop derfor udgør en trussel:

'The others', who are named as illegal immigrants and bogus asylum seekers, threaten to overwhelm and swamp the nation [...] Such others threaten to take away from what 'you' have, as the legitimate subject of the nation, as the one who is the true recipient of national benefits (Ahmed 2014/2004: 1).

Ifølge Ahmed ses dette narrativ typisk hos fascistiske og hadefulde grupper og er en måde, hvorpå det hvide menneske kan positionere sig selv som både vært (det er 'de andre', der er gæster i den hvides nation), og som offer ('de andre' kan stjæle det, der er den hvides ret). Den trussel, den hvide ser, er risikoen for at miste sit job, sin sikkerhed, sin velfærd og herigennem i sidste ende miste den nation, individet elsker (Ibid.: 42-43). På den måde bliver framingen af flygtninge som en trussel en måde, hvorpå den hvides vrede og had til de ikke-hvide individer retfærdiggøres. Denne retfærdiggørelse sker ved, at hadet til 'de andre' omdøbes til at være kærlighed til nationen og et ønske om at beskytte nationen mod invasion (Ibid.: 123). Eftersom at kærlighed her er den danske oversættelse af det engelske ord 'love', skal det forstås mere bredt som en form for patriotisme, dvs. en omsorg, samhørighed, stolthed og loyalitet overfor nationen. Ahmed argumenterer for, at der i dette narrativ ligefrem ligger en opfordring til det hvide subjekt om at føle vrede overfor de 'illegitimate others', da det udlægges som om, at det er det, man burde føle, hvis man elsker sin nation. Hadet er dermed en måde, hvorpå det hvide individ forenes med sin nation og med det 'vi', der udgør nationen (Ibid.: 1, 53). Heri ligger der en generalisering af alle, der ikke kan identificeres som hvide, som værende en potentiel trussel: "What makes them 'alike' may be their 'unlikeness' from 'us'" (Ibid.: 44).

Hadet kan dermed siges at være tæt knyttet til en anden følelse; frygt. Ifølge Ahmed relaterer frygt sig ikke blot til det objekt, vi står overfor, men også til den smerte, objektet potentielt kan forvolde os i fremtiden: "while the lived experience of fear may be unpleasant in the present, the unpleasantness of fear also relates to the future. Fear involves an *anticipation* of hurt or injury" (Ahmed

2014/2004: 65). Truslen består med andre ord i nogle potentielle fremtidige konsekvenser. I den forbindelse beskriver Ahmed, hvordan forskellige fortællinger igennem tiden har knyttet forskellige objekter sammen, således at de nu 'klistrer' til hinanden og associeres med at være en trussel. Her nævner hun, hvordan frygten for den sorte mand kommer af de fortællinger, der tidligere er blevet skabt og knyttet til det at være en sort mand. F.eks. er der blevet skabt en association mellem ordet 'negro' og ordene 'animal', 'bad', 'mean' og 'ugly', sådan at disse nu klistrer sammen, dvs. nu er en 'negro' lig med alle disse ord. Hadet til 'de andre' er altså forårsaget af en frygt (Ibid.: 66-67).

Disse følelser spiller ikke kun en rolle i måden flygtninge omtales, men også i måden nationen omtales. Når der argumenteres for en stram asylpolitik, vil narrativet nemlig typisk bygge på en (indirekte) sammenligning mellem nationen og menneskekroppen; ligesom kroppens hud er nationens grænser bløde og skrøbelige overfor ydre påvirkning. Hvis ikke nationen har en stram asylpolitik, sætter den sig selv i en sårbar position, hvor den potentielt kan udnyttes: "It suggests that the nation is made vulnerable to abuse by its very openness to others" (Ibid.: 2). I forlængelse heraf beskriver Ahmed, at dette narrativ bygger på en opfattelse af den 'bløde' nation som værende for emotionel, for eftergivende overfor andres krav og for let for falske asylansøgere at manipulere med. Ved at være for 'blød' risikerer nationen dermed at blive 'mindre hvid', noget der indenfor et evolutionært narrativ betragtes som at bevæge sig baglæns til et mere primitivt stadie. Kravet om en strammere asylpolitik er dermed et krav om, at nationen handler på vegne af sine borgere og deres interesser ved at beskytte sig selv imod 'de andre' og den ændring, deres tilstedeværelse ville medføre (Ibid.: 2-3).

5. Oversigt over bilag

Bilag 1: Regeringens publikation ”Udfordringer i asylsystemet – og regeringens forslag til et mere retfærdigt og humant system”

Bilag 2: Oversigt over Rasmus Stoklunds Facebookopslag på udlændinge- og integrationsområdet

Bilag 3: Kodemanual

Bilag 4: Oversigt over fordelingen af kommentarer

Bilag 5: Kommentarer under ’Flygtninge- og udlændingepolitikken skal strammes’

Bilag 6: Kommentarer under ’Støtter forslaget’

Bilag 7: Kommentarer under ’ Flygtninge- og udlændingepolitikken skal lempes’

Bilag 8: Kommentarer under ’Imod forslaget’

Bilag 9: Stoklunds egne kommentarer

Bilag 10: Kommentarer der ikke kunne kategoriseres

Bilag 11: Stoklunds opslag 1. april 2021

Bilag 12: Stoklunds opslag 20. september 2021

Bilag 13: Stoklunds opslag 5. oktober 2021

Bilag 14: Stoklunds opslag 28. november 2021

Bilag 15: Stoklunds opslag 4. december 2021

Bilag 16: Stoklunds opslag 5. december 2021

Bilag 17: Stoklunds opslag 12. december 2021

Bilag 18: Stoklunds opslag 19. december 2021

Bilag 19: Stoklunds opslag 21. december 2021

Bilag 20: Stoklunds opslag 5. januar 2022

6. Analysen

Dette kapitel består af en analyse, der er delt i to. Første analysedel belyser først narrativet og framingen i regeringens publikation og dernæst, hvorledes dette videreføres i Stoklunds kommunikation på Facebook. Herefter følger anden analysedel, som har fokus på, hvorledes regeringens framing bliver videreført og/eller udfordret i den offentlige debat på Facebook.

6.1 Regeringens og Stoklunds framing

Først vil der være en analyse af, hvilket narrativ regeringen opbygger i deres publikation, og dernæst hvilke problemer regeringen konstruerer i sin framing af forslaget til et nyt asylsystem. Derefter vil der være en analyse af Stoklunds Facebookopslag, herunder særligt hvorledes hans framing læner sig op ad framingen i regeringens publikation, og hvilke mønstre der er i hans måde at frame forslaget på. I denne analyse trækker jeg på McBeth et al. (2014), Bacchi (2009), Weible et al. (2009), Sabatier et al. (1987), Merry (2019), Shanahan et al. (2013), Ahmed (2014/2004), Stone (2002/1988), Horsti (2017), Moore (2013), Gorp (2005) og Innes (2010).

6.1.1 Narrativet i regeringens publikation

Jeg finder det relevant at starte ud med at belyse det narrativ, der skabes i regeringens publikation (se bilag 1). Som McBeth et al. (2014) beskriver, skal der være fire bestemte elementer til stede, før der kan siges at være tale om et narrativ. Et af disse elementer er et plot, som typisk er opbygget efter en begyndelse, en midte og en slutning. Det gælder også publikationen, som starter med en forside med titlen ”Udfordringer i asylsystemet – og regeringens forslag til et mere retfærdigt og humant system” og et billede af en båd propfyldt med det, der ud fra overskriften må forventes at være asylansøgere (Bilag 1: 1):

Udfordringer i asylsystemet

– og regeringens forslag til et mere retfærdigt og humant system

Foto: Spaniens Forsvarsministerium, Ministerio de Defensa

Her bruger regeringen netop den *visuelle effekt*, der ifølge Gorp (2005) bruges til at underbygge framingen af flygtninge som indtrængere. Desuden kan billedet ifølge Horsti (2017) ses som en måde, hvorpå regeringen forsøger at usynliggøre Europas ansvar for de mange drukneulykker.

Næste side er en slags resumé af publikationens indhold, hvor udlændinge- og integrationsminister, Mattias Tesfaye (S), og minister for udviklingssamarbejde, Flemming Møller Mortensen (S), står som afsendere (Bilag 1: 2). Derefter følger side 3, 4 og 5 som kan siges at være det, McBeth et.al. (2014) ville betegne som plottets begyndelse. Side 3 og 4 beskriver, hvor mange flygtninge der hvert år flygter til EU, og hvad der typisk karakteriserer denne flugt, herunder hjælp fra kriminelle menneskesmuglere, død, overgreb, kidnapninger og lignende. Side 5 belyser, hvor mange asylansøgere der årligt kommer til Danmark, hvilket køn de har, hvor gamle de er, hvor mange af disse der får afslag

på asyl, og hvor mange penge det koster at huse afviste asylansøgere (Bilag 1: 3-5). Plottet starter altså ud med en redegørelse for, hvordan den nuværende situation og det nuværende asylsystem er, herunder særligt udfordringerne. Det er med andre ord her, at regeringen skaber belæg for at kunne sige, at asylsystemet er brudt sammen.

Derefter følger side 6 og 7, som svarer til plottets midte. Her beskrives det, at størstedelen af verdens flygtninge opholder sig i udviklingslande, som typisk er nabolande til det land, de er flygtet fra. Derudover sættes der fokus på, hvordan Danmark på nuværende tidspunkt bruger sine ressourcer ift., hvordan vi ellers kunne bruge dem; for det samme beløb som vi bruger på én flygtning i Danmark, kunne vi hjælpe flere hundrede flygtninge i nærområderne (Bilag 1: 6-7). På de sidste to sider præsenterer regeringen deres forslag til, hvordan asylsystemet kan ændres. Her er hovedfokus oprettelsen af et modtagecenter udenfor EU, hvor asylansøgere, der kommer til Danmark udenom kvotesystemet, vil blive sendt til og få behandlet deres asyl (Ibid.: 8-9). Som de skriver i det indledende resumé er meningen, at det ”fjerner incitamenterne til at begive sig ud på den farlige rejse” (Ibid.: 2). Regeringen ønsker med andre ord at begrænse antallet af spontane asylansøgere. I stedet vil de tage flere kvote-flygtninge og øge hjælpen til nærområderne, fordi det er der ”hvor behovene er størst, og hvor pengene rækker længst” (Ibid.: 9). I plottets begyndelse slås det altså fast, at asylsystemet ikke fungerer, hvorefter midten handler om, hvordan pengene kunne bruges anderledes og dermed gavne mere, mens slutningen præsenterer regeringens forslag til, hvordan dette konkret kan løses/realiseres. Slutningen kan derfor siges også at rumme det andet element, McBeth et al. (2014) opererer med; narrativets morale. Moralen i regeringens publikation indkapsles fint i følgende citat:

Vi bliver nødt til at lægge nogle grundlæggende nye ideer på bordet til at reformere asylsystemet. Det vil være det mest humane over for det store flertal af verdens flygtninge. Og samtidig det mest retfærdige over for de europæiske velfærdsstater, så indvandringen bliver demokratisk funderet og kontrolleret (Bilag 1: 2).

Her forsøger regeringen at understrege, at deres forslag ikke blot er nødvendigt men også det rigtige at gøre ud fra et etisk perspektiv, da det både er det mest humane og retfærdige. Som citatet understreger, handler det imidlertid ikke kun om at gøre det, der er bedst for flygtninge, men også det, der er bedst for Danmark.

Det tredje element, McBeth et al. (2014) opererer med, er narrativets situation. I regeringens publikation er det den nuværende flygtningesituation: ”Der er dobbelt så mange mennesker i dag, som er fordrevet fra deres hjem, end der var for ti år siden. Derudover er mange migranter på jagt efter en bedre tilværelse ude i verden” (Bilag 1: 2). Det stigende antal flygtninge er med andre ord anledningen

til regeringens publikation. Det er den kontekst, deres forslag er forankret i. Narrativets situation udgøres desuden også af de juridiske og lovmæssige krav, som forslaget skal overholde, hvilket regeringen selv belyser: ”hverken Danmarks folkeretlige forpligtelser eller forpligtelser over for EU forhindrer, at Danmark indgår en aftale med et tredjeland om overførsel af asylansøgere” (Ibid.: 9).

Narrativets fjerde element er dets karakterer. Det narrativ, regeringen opbygger, kan siges at rumme alle de karakterer, som McBeth et.al. (2014) opererer med. Flygtninge tildeles rollen som ofre, hvilket bl.a. kommer til udtryk i følgende citat: ”Nogle søger mod Europa, hvor tusinder drukner på vejen over Middelhavet. Mens andre dør i lastrummet på en lastbil eller bliver udsat for vold, voldtægt eller kidnapning på migrationsruterne” (Bilag 1.: 2). Det er flygtningene, der står i så desperat en situation, at de er villige til at begive sig ud på en farlig rejse, hvor forskellige ting potentielt kan stå i vejen for, at de får hjælp. Som citatet illustrerer, er en af disse ting havet. Dette understøtter den virkning, som forsidenes billede ifølge Horsti (2017) har, nemlig at fremstille drukneulykkerne som tragedier, der kan tilskrives den usikre rejse og ikke EU’s flygtninge- og grænsepolitik. For at bruge Stones (2002/1988) begreb kan regeringen her siges at tilskrive drukneulykkerne ’tilfældige årsager’, dvs. noget der er ude af deres hænder. Jeg vil derfor argumentere for, at migrantruten, herunder havet, er en af narrativets skurke. Det er der, flygtningene mister livet, og det er dermed havet, der sætter en stopper for, at de kan opnå hjælp og få et bedre liv. En anden måske mere tydelig skurk er menneskesmuglerne, som nævnes flere steder i publikationen, f.eks.:

i 2016 blev 2,5 millioner mennesker smuglet med økonomisk fortjeneste for øje og på globalt niveau vurderes fortjenesten til menneskesmuglerne at være mellem 36-46 mia. kr. [...] Død, vold, misbrug og kidnapning på migrationsruterne er udbredt – og i mange tilfælde også underrapporteret (Bilag 1: 4).

Her beskrives menneskesmuglerne som nogle, der ikke alene udnytter udsatte mennesker for at opnå økonomisk profit, men også samtidig udsætter disse mennesker for nogle af de ting, de netop er flygtet fra, eller andre tilsvarende farer. Menneskesmuglerne fremstår med andre ord som nogle kyniske kriminelle, der tjener penge på andre menneskers lidelser og vægter penge højere end menneskeliv. På den måde stemmer beskrivelsen af menneskesmuglerne overens med Gorps offer-frame (2005), idet *asylansøgerens rolle* er passiv; det er ofre, der er blevet udnyttet af menneskesmuglere. Her kan årsagssammenhængen, regeringen laver, tolkes som det, Stone (2002/1988) definerer som ’intentionelle årsager’, dvs. flygtningenes lidelse er en direkte årsag af menneskesmuglernes intentionelle handlinger. Denne skurk bruger regeringen til at legitimere sin kritik af asylsystemet og sit forslag om at omlægge det: ”Vi kan ikke blive ved med at acceptere et forældet asylsystem, der styres af

menneskesmuglerne” (Bilag 1: 2). Der skabes derved en fortælling om et asylsystem, der er så dysfunktionelt, at det tilgodeser kriminelle og svigter verdens mest udsatte. På den baggrund kan der også argumenteres for, at selve asylsystemet er en af narrativets mere abstrakte skurke. Det er brudt så meget sammen, at det nu styres af kriminelle menneskesmuglere og ikke af legitime regeringer som den danske, der rent faktisk vil det bedste for verdens mest udsatte. Der er imidlertid også en anden beskrivelse af flygtninge, der flygter ved hjælp af menneskesmuglere, som står lidt i modsætning til ovenstående:

Regeringen ønsker i stedet for spontan asylansøgning, at dem, der kommer til Danmark for at få beskyttelse, skal komme kontrolleret via FN's kvoteflygtningesystem. Derved kan det sikres, at det ikke kun er irregulære migranter og de flygtninge, der har råd til at betale menneskesmuglerne, der kommer hertil (Ibid.: 9).

Her fremstår mennesker, der flygter gennem menneskesmuglere, ikke som passive ofre men derimod som aktive aktører; de har taget et aktivt valg om at indgå en aftale og betale kriminelle. Det stemmer overens med beskrivelsen af *asylansøgernes rolle* i Gorps (2005) indtrænger-frame. I forlængelse heraf er det værd at bemærke, at disse flygtninge sættes i relation til irregulære migranter, dvs. folk der ikke har krav på beskyttelse. På den måde frames de som 'falske' flygtninge ud fra et argument om, at i og med at de har råd til at flygte, har de ikke rigtig behov for at flygte. I forlængelse heraf er det værd at bemærke, at regeringen fremhæver, hvor mange af de asylansøgere, der kommer til Danmark, der får afslag på asyl:

[O]mkring halvdelen af dem, der når frem og får behandlet en ansøgning om asyl, har ikke et beskyttelsesbehov. Dem bruger vi enorme ressourcer på at sende hjem igen. Samtidig mangler UNHCR, Røde Kors og andre organisationer penge til at hjælpe flygtninge i nærområderne (Bilag 1: 2).

Her bliver der skabt en fortælling om, at flygtninge i Danmark er 'falske' flygtninge, der 'stjæler' penge og ressourcer, der kunne være blevet brugt på de 'reelle' flygtninge, dvs. dem der rent faktisk er berettigede til og har brug for dem. At få afslag på asyl bliver dermed lig med at være 'falsk' flygtning, og disse 'falske' flygtninge fremstår på den måde som narrativets fjerde skurk. Dette taler ligeledes ind i Gorps indtrænger-frame (2005), hvor *typen af asylansøger* defineres som 'falske' flygtninge, der misbruger muligheden for at søge asyl. Regeringen sætter også nogle mere konkrete ord på, hvem der udgør disse 'falske' flygtninge:

Mænd udgør med 67 pct. størstedelen af asylansøgerne i EU i perioden 2015-2020. I samme periode udgør mænd i alderen 18-34 år 38 pct. af det samlede antal asylansøgere i EU. 52 pct. af de asylansøgere, der fik deres ansøgning behandlet i 1. instans i EU i perioden 2015-2020, fik afslag og havde ikke krav på beskyttelse [...] I 2019 brugte

Danmark i omegnen af 250 mio. kroner alene på at indkvartere afviste ansøgere på et hjem- eller udrejsecenter (Bilag 1: 5).

Her skaber regeringen en fortælling om, at de 'falske' flygtninge, der udnytter vores ressourcer, hovedsageligt er mænd, og i særdeleshed unge mænd. Det er værd at bemærke, at det ifølge Gorp (2005) typisk netop er en stor gruppe unge mænd, der typisk bruges som *den visuelle effekt* i indtrænger-rammen. Til forskel fra forrige citat er fokus dog ikke på, at disse 'falske' flygtninge 'stjæler' fra 'reelle' flygtninge, men derimod på at de 'stjæler' fra den danske stat. Der er altså ikke blot tale om, at menneskesmulere udnytter flygtninges sårbare situation, der er også tale om, at 'falske' flygtninge udnytter Danmarks godhed. 'Falske' flygtninge konstrueres altså som et problem iboende i det nuværende asylsystem. Dette afspejler pointen fra Innes (2010) om, at der er en generel skepsis overfor asylansøgere. Ud fra regeringens definition er der kun tale om 'reelle' flygtninge – som er narrativets ofre – hvis de mister livet eller kidnappes på vej hertil, kommer hertil via kvotesystemet eller forbliver i deres nærområde.

Helten i narrativet er, måske lidt åbenlyst, regeringen selv, hvilket eksempelvis kommer til udtryk her: "Regeringen arbejder for et mere retfærdigt og humant asylsystem inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser" (Bilag 1: 8). Regeringen fremstiller altså sig selv som 'frelser'; det er dem og deres forslag, der skal gøre op med den uretfærdighed, der er nu. I forlængelse heraf er der også en fremstilling af Danmark som en potentiel helt, hvis regeringens forslag realiseres: "På den måde kan Danmark bedre bidrage til at skabe håb og fremtidsmuligheder til flere i deres hjemland eller region i stedet for at de søger mod Europa" (Ibid.: 9). Som nævnt lægger regeringen dog også vægt på, at deres forslag ikke blot bygger på et hensyn til verdens flygtninge men også på et hensyn til det danske samfund, hvilket f.eks. kommer til udtryk her: "Den irregulære migration skaber samtidig enorme økonomiske, sociale og kulturelle udfordringer for de europæiske samfund" (Ibid.: 2). På den måde optræder Danmark både som en helt, der er klar til at hjælpe dem, der har allermost brug for det, og som et offer, der lider under måden, hvorpå det nuværende asylsystem fungerer. Igen bruger regeringen et af de værktøjer, der ifølge Gorp (2005) positionerer asylansøgere som indtrængere, da *problem definitionen* her går på, hvordan man stopper de mennesker, der udgør en trussel for 'vores' kultur, fra at komme til landet. Hvis man skal pege på nogle allierede, må det være nødhjælpsorganisationer, der hjælper flygtninge i nærområderne (Bilag 1: 2). Det er deres arbejde, regeringen vil støtte, da det er det, der ifølge regeringen rent faktisk gør en forskel.

Samlet set kan der altså siges at være fire skurke og en helt i regeringens narrativ, hvorfor det er relevant at overveje, om narrativet gør brug af 'the devil shift' (Weible et al. 2009, Sabatier et al.

1987 Merry 2019), hvor man som nævnt overdriver modstandernes/skurkenes ondskabsfuldhed. I de narrativer, hvor det bruges, er der nemlig typisk en overvægt af skurke. Derudover er der kun 2 af de 8 sider, der har fokus på løsningen, mens de resterende belyser problemet, og hvem der står bag. Der er altså stort fokus på at fremstille asylsystemet så dårligt som muligt, hvilket bl.a. kommer til udtryk ved, at der ikke nævnes en eneste god ting ved det nuværende asylsystem. På den baggrund vil jeg argumentere for, at der er tale om 'the devil shift'.

6.1.2 Hvad er problemet?

Efter at have belyst det narrativ, regeringen skaber om asylsystemet og deres forslag, vil jeg nu belyse, hvilken problemrepræsentation dette afføder ud fra Bacchis første, andet og fjerde spørgsmål.

What is the 'problem' represented to be in a specific policy?

Det første spørgsmål Bacchi opererer med, handler som nævnt om, hvad policyen ønsker at ændre, og dermed også hvilke problemer policyen konstruerer. I regeringens publikation kommer førstnævnte allerede til udtryk i titlen: "Udfordringer i asylsystemet – og regeringens forslag til et mere retfærdigt og humant system" (Bilag 1: 1). Policyen præsenteres altså som et forsøg på at gøre op med en uretfærdighed i det nuværende asylsystem. Eftersom at Bacchi ikke ser problemerne i en policy som faktuelle problemer, er jeg ikke interesseret at betvivle eller bevise, hvorvidt asylsystemet rent faktisk er brudt sammen, men derimod hvordan regeringen konstruerer problemet, dvs. hvordan de argumenterer for, at det er brudt sammen.

Som nævnt i forrige afsnit er der ifølge regeringen fire skurke, som er årsagerne til, at det nuværende asylsystem er, som det er. Den første skurk, jeg belyste, var havet/flugten til Europa. Regeringen beskriver flere steder de potentielle katastrofer, flygtninge risikerer at blive udsat for (Bilag 1: 2, 4) og får på den måde understreget, hvor udsatte flygtninge er. Problemet er med andre ord, at de mangler beskyttelse. En anden skurk er som nævnt menneskesmuglerne, der betegnes som værende i kontrol over det nuværende asylsystem. Et andet problem med asylsystemet er altså, at det styres af kriminelle, og det uretfærdige ligger dermed i, at systemet på nuværende tidspunkt kommer skurkene til gode.

Derudover er der også dem, der får afslag på asyl, der som nævnt frames som 'falske' flygtninge; nogle der udnytter vores velstand og godhed. Ifølge regeringen lider asylsystemet under, at pengene bliver brugt på de forkerte mennesker. Der er imidlertid en yderligere dimension til dette, da regeringen ikke kun sætter spørgsmålstejn ved de penge, vi bruger på 'falske' flygtninge, men også på dem, vi bruger på 'reelle' flygtninge. Regeringen starter nemlig publikationen med at belyse, hvor stor en

stigning, der har været i antallet af mennesker, der er på flugt (Bilag 1: 2). Senere belyser de, hvor store økonomiske udgifter der er forbundet med at huse flygtninge i Danmark:

I 2018 kostede det omtrent 100.000 kr. at huse én voksen flygtning i Danmark. For 100.000 kr. kunne 210 afghanske familier i Pakistan modtage nødhjælpssækker med varme tæpper, liggeunderlag, spande, køkkenudstyr osv. (Ibid.: 7).

Her bruger regeringen betegnelsen 'én voksen flygtning', mens de andre steder i publikationen bruger betegnelserne 'asylansøger' og 'migrant' (Ibid.: 4-5), hvilket må betyde, at de her omtaler dem, de betragter som 'reelle' flygtninge. Det er derfor interessant, at også deres tilstedeværelse i Danmark bliver brugt til at argumentere for, at asylsystemet er uretfærdigt. Ud fra et økonomisk perspektiv burde flygtninge med andre ord ikke komme til Danmark, da det kræver mange flere penge, end hvis de befandt sig i nærområderne. Regeringen benytter imidlertid ikke kun det økonomiske perspektiv til at argumentere for at hjælp i nærområderne er bedre for verdens flygtninge – de lægger også vægt på, at det er bedre for Danmark: "Den irregulære migration skaber samtidig enorme økonomiske, sociale og kulturelle udfordringer for de europæiske samfund" (Ibid.: 2). Dette kan siges at afspejle måden, hvorpå der ifølge Ahmed (2014/2004) bliver talt om nationen, når der argumenteres for en strammere udlændingepolitik, nemlig at en åbenhed overfor andre gør nationen skrøbelig. Det fremstår altså også som om, at et af problemerne ved det nuværende asylsystem er, at de europæiske lande ikke kan håndtere den store mængde flygtninge og/eller migranter, der kommer til landene. I forlængelse heraf frames planerne om at fjerne muligheden for at søge spontan asyl i Danmark som et hensyn til nationen, hvilket stemmer overens med Gorps (2005) indtrænger-frame, hvor *problem definitionen* går på, at fremmede udgør en trussel. Det er altså ikke kun et problem, at de forkerte kommer til Danmark (folk der er flygtet vha. menneskesmuglere eller får afslag på asyl), det er også et problem, at der kommer så mange af dem.

For at opsummere er det overordnede problem, der konstrueres, at det nuværende asylsystem er brudt sammen. Det er det, fordi 1) det er styret af menneskesmuglere, 2) det er for få og de forkerte, der hjælpes, 3) der er for mange, der er nødsagede til at flygte, 4) flygtningeruterne for spontane asylansøgere er for farlige, og 5) migrant- og flygtningestrømmen er for stor en belastning for Europa.

What presuppositions or assumptions underlie this representation of the 'problem'?

Bacchis andet spørgsmål sætter som nævnt fokus på, hvilke forståelser og antagelser der ligger til grund for problemrepræsentationen. Her nævnes nøglekoncepter som et eksempel på et relevant

analyseværktøj. Jeg vil udpege 'humanisme' og 'retfærdighed' som publikationens mest centrale nøglekoncepter, da de indgår allerede i publikationens titel og dermed fremstår som noget, regeringen ønsker at sætte i centrum for deres forslag. Derudover går ordene igen i den afsluttende præsentation af regeringens løsningsforslag i den sidste overskrift "Regeringens forslag til et mere retfærdigt og humanitært asylsystem" (Bilag 1: 8). Ved både at indlede og afslutte publikationen på samme måde, får regeringen skabt en ensartet fortælling om asylsystemet og deres forslag. Det kan desuden ses som et forsøg på at få modtageren til at huske lige netop ordene 'retfærdigt' og 'humanitært'. Når modtageren har læst hele publikationen igennem, er 'retfærdighed' og 'humanisme' det, som regeringen ønsker, at modtageren skal associere forslaget med. Som nævnt i afsnit 3.2.2 *WPR-tilgangen* er nøglekoncepter nogle begreber, der ikke er en fastlagt og konkret definition af, hvilket netop kan siges at gøre sig gældende for 'retfærdighed' og 'humanisme'. En række NGO'er har som nævnt i indledningen ligefrem kaldt regeringens forslag for inhumant, altså det stik modsatte af det, regeringen beskriver det som. Der kan dermed siges at være en kamp om, hvad begrebet indebærer, og hvorvidt regeringens forslag kan karakteriseres som det. Regeringens forslag bygger dermed på nogle bestemte antagelser af, hvad der er humanitært, hvilket jeg vil belyse nedenfor. Først vil jeg dog præsentere ordbogsdefinitionen af begrebet (Den Danske Ordbog u.å.):

1. Livsanskuelse som sætter mennesket i centrum og lægger vægt på det enkelte menneskes værdi og dets mulighed for at udvikle sig i frihed og moralsk ansvarlighed, uafhængigt af ydre autoriteter
 - 1.1. Respekt og omsorg for andre, især svagere mennesker

Som nævnt tidligere fremgår det af publikationen, at formålet med at hjælpe i nærområderne er at hjælpe dem, der har størst behov. Det kommer eksempelvis til udtryk her: "Samtidig vil regeringen øge hjælpen til nærområder og skrøbelige lande, hvor langt størstedelen af verdens flygtninge opholder sig, hvor behovene er størst, og hvor pengene rækker længst" (Bilag 1: 9). Her kan regeringens forståelse af humanisme siges at afspejle ordbogsdefinitionen 1.1 af humanisme. I den forbindelse er det værd at lægge mærke til, hvilke flygtninge der betragtes som de allerdårligst stillede:

Derved kan det sikres, at det ikke kun er irregulære migranter og de flygtninge, der har råd til at betale menneskesmuglerne, der kommer hertil. De personer der kommer til Danmark via FN's kvoteflygtningssystem skal være udvalgt efter humanitære kriterier og i et antal, hvor integrationen kan følge med (Bilag 1: 9).

Udover at de ikke skal have råd til flygte, skal flygtningene også stå i en bestemt situation, som gør, at de ud fra nogle fastsatte regler kan betragtes som nogen, der har behov for beskyttelse. Et andet

element i regeringens forståelse af humanisme er som nævnt antallet af mennesker, man kan hjælpe; jo flere man kan hjælpe, des mere humanitært er det. Her er det imidlertid værd at bemærke, at hjælpen i nærområderne beskrives som ”nødhjælp pakker” og ”katastrofepakker” (Ibid.: 7), dvs. hjælp til at dække de allermest basale behov for at kunne overleve. En kritik af regeringens forståelse af humanisme kan derfor være, at der netop er en årsag til, at der er forskel på, hvor meget man får for pengene i de forskellige lande. Det koster alt andet lige en del mere at have en flygtning boende i en lejlighed i Danmark end i en afrikansk flygtningelejr, og forholdene flygtningene lever under er nogle andre. Derudover er der en forskel på, hvad pengene giver; i nærområderne går pengene til at sikre flygtninge overlevelse, i Danmark går pengene til at sikre flygtninge en tilværelse. Regeringens forståelse af humanisme afspejler altså et fokus på kvantitet fremfor kvalitet; jo flere der hjælpes, des mere humanitært er det. Dette kan siges på sin vis at kollidere med den første definition fra ordbogen, hvor der lægges vægt det enkelte menneskes værdi.

What is left unproblematic in this problem representation? Where are the silences? Can the ‘problem’ be thought about differently?

I Bacchis fjerde spørgsmål handler det som nævnt om at rette et kritisk blik på de begrænsninger, der er ved den pågældende problemrepræsentation. Et af de steder, hvor regeringens problemrepræsentation kommer til udtryk, er i det indledende resumé, hvor de belyser den effekt, de ønsker, at forslaget får: ”Derfor foreslår regeringen, at vi fjerner incitamenterne til at begive sig ud på den farlige rejse ved at flytte asylsagsbehandlingen af spontane asylansøgere til et partnerland uden for Europas grænser” (Bilag 1: 2). Her frames det næsten som om, at det er af lyst, at flygtninge kommer til Danmark. Argumentationen bliver, at hvis Danmark blot fjerner muligheden for at søge spontant asyl i Danmark, vil flygtninge blive, hvor de er. På den baggrund kan regeringens argumentation siges at falde ind under Gorps (2005) indtrænger-frame, da deres *policy løsning* er hjemsendelse og afskrækelse. Dette kan kritiseres, eftersom det at ændre det danske asylsystems rammer ikke ændrer på, at flygtningene er nødsagede til at flygte. Det at ændre det danske asylsystem ændrer desuden heller ikke på, at menneskesmuglerne kan tjene penge på at smugle flygtninge til Europa. Hvis man køber ind på regeringens præmis om, at det handler om incitament, så kan forslaget stadig kritiseres, eftersom det ikke fjerner incitamentet for at rejse mod Europa – det fjerner blot incitamentet for at rejse mod Danmark.

Regeringen belyser som nævnt også, at fordelene ved oprettelsen af et modtagecenter, er, at der vil komme færre spontane flygtninge, hvorfor der vil kunne bruges flere penge på at modtage flere kvoteflygtninge og til at hjælpe flygtninge i nabolandene (Bilag 1: 9). Her rejser der sig nogle væsentlige spørgsmål ift., hvilke konsekvenser det vil have, at Danmark tager imod færre flygtninge. I publikationen gør regeringen selv opmærksom på, at 86% af verdens flygtninge befinder sig i udviklingslande, og 73% af verdens flygtninge opholder sig i et naboland (Ibid.: 6). Et af de spørgsmål, der rejser sig, er derfor, om de ekstra penge, Danmark vil bidrage med til nabolandene, vil veje op for det øgede pres, som nabolandene vil opleve, som følge af at skulle huse endnu flere flygtninge. Regeringen belyser ligeledes, hvordan et større antal flygtninge har medført økonomiske, sociale og kulturelle udfordringer for de europæiske lande, men her kan det indvendes, at de europæiske lande må siges at være væsentligt bedre stillede end udviklingslandene. Et faktum regeringen selv påpeger i publikationen ved at betegne nabolandene som skrøbelige lande med stor fattigdom (Ibid.: 9). Hvis der kommer endnu flere flygtninge i de ”skrøbelige lande”, vil de så ikke blive endnu mere skrøbelige? Udfordringerne må i hvert fald forventes at blive endnu større. Hvilken betydning vil det have for de flygtninge, der på nuværende tidspunkt er i nabolandene, at de skal deles med endnu flere om de i forvejen knappe ressourcer?

Noget andet, der kan sættes spørgsmålstegn ved, er regeringens argument om, at forslaget vil sørge for, at det ikke kun er de mest ressourcestærke flygtninge, der kommer hertil (Ibid.: 9). Hvis regeringen får ret i, at oprettelsen af et modtagecenter vil betyde, at færre vil tage til Danmark, ændrer det ikke ved, at det stadig er dem, der har råd til det, der vil gøre det. Der kan ligeledes sættes spørgsmålstegn ved, hvem og hvad regeringen tildeler ansvaret for, at asylsystemet er brudt sammen. I publikationen skriver regeringen f.eks., at de i stedet for spontane asylansøgere ønsker at tage flere kvoteflygtninge (Ibid.: 2). Denne udmelding skal ses i lyset af, at Danmark fra 2016 til 2018 valgte ikke at modtage nogen kvoteflygtninge, hvorefter man i 2019 valgte igen at modtage kvoteflygtning – dog færre end man havde gjort før 2016 (Dansk Flygtningehjælp u.å.). Det var i øvrigt første gang siden 1978, at Danmark ikke modtog kvoteflygtninge (Borre 2016). På den baggrund kan der argumenteres for, at Danmark har bidraget til, hvordan det står til med det nuværende asylsystem, ved ikke at tage imod kvoteflygtninge i en periode hvor antallet af flygtninge er steget voldsomt. Her skal det dog nævnes, at Socialdemokratiet i 2016 var i oppositionen, og at det var dem, der igen åbnede op for modtagelsen af kvoteflygtninge, da de indtrådte i regeringen i 2019. Det ændrer imidlertid ikke ved, at de tilbage i 2016 som opposition bakkede op om den daværende regerings beslutning om at stoppe med at modtage kvoteflygtninge (Ibid.).

Inden jeg bevæger mig videre til Stoklunds kommunikation, vil jeg samle op på, hvorledes regeringens argumentation lægger sig op ad Gorps (2005) offer-frame og indtrænger-frame. Jeg har derfor samlet de citater, der løbende er blevet analyseret, i nedenstående skema. Som det fremgår, er der en overvægt af argumenter, der støtter op om en framing af asylansøgere som ubudne indtrængere.

Framing værktøjer	Offer-ramen	Indtrænger-ramen
Typen af asylansøger		”omkring halvdelen af dem, der når frem og får behandlet en ansøgning om asyl, har ikke et beskyttelsesbehov” (Bilag 1: 2)
Asylansøgerens rolle	”Død, vold, misbrug og kidnapning på migrationsruterne er udbredt – og i mange tilfælde også underrapporteret” (Bilag 1: 4)	”Derved kan det sikres, at det ikke kun er irregulære migranter og de flygtninge, der har råd til at betale menneskesmuglerne, der kommer hertil” (Bilag 1: 9)
Problem definitionen		”Den irregulære migration skaber samtidig enorme økonomiske, sociale og kulturelle udfordringer for de europæiske samfund” (Bilag 1: 2)
Årsager til problemet	”Til gengæld vil vi øge hjælpen til nærområder og skrøbelige lande. Hvor langt størstedelen af verdens flygtninge opholder sig, hvor fattigdommen er størst, klimakrisen hårdest, og hvor pengene rækker længst. Fordrivelse og irregulær migration er en af konsekvenserne, når skrøbelige og konfliktramte samfund ikke kan sikre deres borgeres sikkerhed, velstand og rettigheder” (Bilag 1: 2)	”Regeringen ønsker i stedet for spontan asylansøgning, at dem, der kommer til Danmark for at få beskyttelse, skal komme kontrolleret via FN’s kvoteflygtningesystem” (Bilag 1: 9)
Ansvar	”Regeringen arbejder for et mere retfærdigt og humanitært asylsystem inden	

	for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser” (Bilag 1: 8)	
Policy løsningen		”skabe en ordening, hvor spontane asylansøgere, der søger om asyl i Danmark, overføres til et modtagecenter i et partnerland, hvor asylsagsbehandlingen vil finde sted” (Bilag 1: 8)
Det moralske og følelsesmæssige fundament		”det mest retfærdige over for de europæiske velfærdsstater, så indvandringen bliver demokratisk funderet og kontrolleret” (Bilag 1: 2)
Visuelle effekter		Billede af en båd fyldt med asylansøgere, heraf mange mænd (Bilag 1: 1)

6.1.3 Stoklunds kommunikation om forslaget

Denne analyse fokuserer på, hvad der kendetegner Stoklunds kommunikation, herunder hvilke mønstre der er i hans måde at frame forslaget på, og hvorledes dette læner sig op ad eller afviger fra regeringens framing. Det første, der er værd at bide mærke i, er, hvor meget alle Stoklunds opslag ligner hinanden, med undtagelse af ét opslag, der er det korteste af dem og kun indeholder sætningen: ”Jeg har skrevet en klumme om vores forslag til et nyt asylsystem i Netavisen Pio” (Bilag 3; Facebook 5. oktober 2021). I nedenstående tabel har jeg samlet forskellige uddrag fra de ni resterende opslag, hvor de ligner hinanden.

Bilag 11; Facebook 1. april 2021	I Socialdemokratiet vil vi hellere hjælpe flere af verdens mest udsatte i nærområderne . I dag bruger vi for mange resurser på dem, der har de økonomiske midler og den fysiske styrke til at krydse Middelhavet og rejse gennem en lang række sikre lande for at søge asyl i Danmark.
Bilag 12; Facebook 20. september 2021	Er netop færdig i P1 Debat. Emnet var hvordan vi håndterer fremtidige flytningestrømme mod Europa. Mit budskab var, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe i nærområderne , så færre må flygte. Samtidig skal EU's ydre grænser bevogtes for ellers vil folk fortsat bevæge sig mod Europa. Og det gælder ikke alene verdens godt 80 mio. flygtninge,

	<p>hvoraf mange dog ikke har skyggen af chance for at komme hertil, men også masser af andre mennesker, som drømmer om et liv i Vesten. I stedet for at hjælpe "de få" fysisk stærke, som har penge til menneskesmuglere, skal vi hellere bruge resurserne på at hjælpe "de mange" i verdens brændpunkter.</p>
Bilag 14; Facebook 28. november 2021	<p>I Socialdemokratiet mener vi, at asylsystemet er uretfærdigt. Vi hjælper et lille antal mennesker i vesten, mens verdens mest sårbare flygtninge overlades til sig selv i verdens brændpunkter.</p> <p>Jeg har lavet en adventskalender med eksempler på, hvor vi kunne yde en langt større indsats for nødlidende mennesker. Forudsætningen er, at vi lykkes med at etablere et modtagecenter uden for EU. På den måde kan vi selv kontrollere antallet af mennesker, der kommer til Danmark og til gengæld bruge flere resurser ude i verden.</p>
Bilag 15; Facebook 4. december 2021	<p>Vi har et mål om at hjælpe flere mennesker i verdens brændpunkter samt få kontrol over, hvem der kommer til Danmark. Derfor arbejder vi målrettet på at etablere et modtagecenter uden for Europa.</p>
Bilag 16; Facebook 5. december 2021	<p>Rent drikkevand og hjælp til selvforsørgelse for millioner af afghanere. Vi ønsker kontrol med indvandringen til Danmark. Samtidig vil vi hjælpe flere mennesker ude i verdens brændpunkter. Derfor arbejder vi i Socialdemokratiet for et nyt asylsystem.</p> <p>Forudsætningen for at vi kan hjælpe flere mennesker ude i verden er, at vi lykkes med at etablere et modtagecenter uden for EU [...] DEL GERNE hvis du også synes asylsystemet skal nytænkes, så vi kan hjælpe flere mennesker og få kontrol med indvandringen.</p>
Bilag 17; Facebook 12. december 2021	<p>Vi kunne for de samme penge hjælpe flere syrere i nærområderne i stedet for at hjælpe relativt få i Danmark. Langt de fleste syrere, der flygtede fra borgerkrigen, befinder sig i nabolandene.</p> <p>Hvis vi lykkes med at etablere et modtagecenter uden for EU, vil vi få kontrol med indvandringen til Danmark, fordi asyltilstrømningen falder drastisk. Dermed kunne vi hjælpe flere af eksempelvis de 11 millioner syrere, som befinder sig i nærområderne. DEL gerne hvis du også mener vi har brug for et mere retfærdigt asylsystem.</p>
Bilag 18; Facebook 19. december 2021	<p>Hvorfor er det mere humanitært at hjælpe 10 asylansøgere i Danmark end 600 i flygtninge i Kenya? I dag bruger vi enorme summer på få asylansøgere. Omkring halvdelen ender med at få afslag på asyl, fordi de</p>

	<p>ikke er flygtninge. De penge kunne hjælpe langt flere mennesker, hvis vi kunne bruge dem i verdens brændpunkter. Derfor ønsker vi at etablere et modtagecenter uden for EU. På den måde vil antallet af asylansøgere til Danmark falde dramatisk, fordi folk der søger asyl her, kort efter sættes på et fly ud af EU. Til gengæld kan vi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Hjælpe flere i nærområderne. • Undgå at gøre integrationsproblemerne større. • Tag imod et mindre antal reelle FN-flygtninge.
Bilag 19; Facebook 21. december 2021	<p>Vi kunne hjælpe mange flere flygtninge, hvis vi brugte vores kræfter og ressurser ude i verdens brændpunkter [...] I fire korte videoer har jeg givet eksempler på, hvordan vi dels kunne hjælpe flere og dels få styr på indvandringen.</p> <p>I dag hjælper vi et lille antal af verdens mest resursestærke flygtninge her i Danmark. Samtidig bruger vi enorme ressourcer på folk, der ikke er flygtninge, men nægter at forlade Danmark.</p> <p>Verdens dårligst stillede flygtninge har ikke råd til at betale menneskesmuglere for at bringe dem til Danmark. De fattigste og fysisk svageste overlades til sig selv. Derfor har vi brug for et nyt, retfærdigt asylsystem.</p>
Bilag 20; Facebook 5. januar 2022	<p>”Vi kan hjælpe flere mennesker og vi kan få indvandringen under kontrol”.</p>

Som det fremgår af skemaet, er der flere mønstre i Stoklunds kommunikation. Et af disse mønstre er, at han har en bestemt måde at omtale flygtninge, der befinder sig i nærområderne. I opslaget fra den 1. april omtales de som ”verdens mest udsatte”, i opslaget fra den 28. november som ”verdens mest sårbare flygtninge” og i opslaget fra den 21. december både som ”verdens dårligst stillede flygtninge” og ”de fattigste og fysisk svageste”. Her er det altså tydeligt, at flygtninge i nærområderne positioneres som ofre, vi skal hjælpe, fordi de er afhængige af at få hjælp. De adjektiver, Stoklund knytter til disse flygtninge, bruges til at skabe sympati for dem og herigennem skabe belæg for, hvorfor det netop er dem, vi bør hjælpe. I forlængelse heraf også belæg for hvorfor de i højere grad fortjener vores hjælp end dem, der kommer til Danmark, som han i opslaget fra den 21. december omtaler som ”verdens mest resursestærke flygtninge”. Der kan dog ses en lille forskel i måden, hvorpå Stoklund og regeringen forsøger at skabe sympati for flygtningene i nærområderne. I publikationen er der fokus

på tilstanden i nærområderne, hvorimod Stoklund har fokus på flygtningenes position ved konkret at beskrive dem som ”de fattigste”. På den måde personliggør Stoklund lidelsen i nærområderne; flygtningene opholder sig ikke blot i lande med stor fattigdom, de er selv nogen af dem, der er hårdest ramt af fattigdom. Her er der to sætninger fra opslaget fra den 19. december, der er interessante ”Tage imod et mindre antal reelle FN-flygtninge” og ”I dag bruger vi enorme summer på få asylansøgere. Omkring halvdelen ender med at få afslag på asyl, fordi de ikke er flygtninge”. Stoklund viderefører dermed regeringens skelnen mellem de ’reelle’ flygtninge i nærområderne og de ’falske’ flygtninge i Danmark.

Et andet eksempel på, at nogen frames som ’falske’ flygtninge, er opslaget fra den 20. september: ”I stedet for at hjælpe ”de få” fysisk stærke, som har penge til menneskesmuglere [...]”. Her afspejler Stoklunds kommunikation det, Gorp (2005) definerer som indtrænger-rammen, eftersom at argumentationen om *asylansøgerens rolle* bærer præg af, at de asylansøgere, der flygter ved hjælp af menneskesmuglere, tildeles en aktiv rolle. Det er ikke nogen ofre, der er blevet udnyttet, men nogen ressourcestærke mennesker, der har valgt at indgå en handel. Dermed tildeles disse ’falske’ flygtninge ligesom i regeringens publikation skurke-rolle. Menneskesmuglerne fremstår derimod lidt anderledes end i regeringens publikation, da de jævnfør citatet i højere grad fremstår som skurkenes med-sammensvorne end som de egentlige skurke.

Disse ’falske’ flygtninges skurke-rolle kommer desuden til udtryk på flere måder end i regeringens publikation, f.eks. skriver Stoklund den 1. april: ”I dag bruger vi for mange resurser på dem, der har de økonomiske midler og den fysiske styrke til at krydse Middelhavet og rejse gennem en lang række sikre lande for at søge asyl i Danmark”. Her forsøger Stoklund at miskreditere deres status som flygtninge ved at indikere, at de ikke har søgt hjælp i det første europæiske land, de er kommet til, men derimod har fortsat deres rejse, fordi de har haft et ønske om at komme til lige netop Danmark. Der er med andre ord tale om, at Stoklund indirekte gør brug af begrebet ’asylshopping’, som Moore (2013) også udpegede som et udbredt fænomen i den politiske diskurs i Storbritannien.

Et andet mønster i Stoklunds framing, som går igen fra publikationen, er kvantificeringen af humanisme. Alle de ni opslag i tabellen omtaler, at vi kunne hjælpe flere flygtninge, end vi gør i dag, og at det netop er det, der er Socialdemokratiets ønske. Det fremgår dermed tydeligt af Stoklunds kommunikation, at han forsøger at frame regeringens forslag på samme måde som i publikationen; det er det mest retfærdige og humane, fordi det hjælper det største antal mennesker. Det kommer særligt til

udtryk i opslaget fra den 19. december, hvor han stiller spørgsmålet ”Hvorfor er det mere humant at hjælpe 10 asylansøgere i Danmark end 600 i flygtninge i Kenya?”, som fremstår retorisk, idet opslagets formål er at understrege, at det netop ikke er mere humant.

I den forbindelse er det bemærkelsesværdigt, hvor gennemgående ordet ’hjælpe’ er for Stoklunds kommunikation. Som det fremgår af skemaet, går ordet igen i alle de ni opslag, og forskellige bøjninger af ordet optræder i alt 20 gange. Ved at frame det som om, at regeringens største ønske er at hjælpe så mange flygtninge som muligt, gør Stoklund det svært at være imod forslaget, fordi det så ville være ensbetydende med, at man ikke ønsker at hjælpe. Stoklund forsøger med andre ord at sætte regeringens forslag ind i en ramme, hvor det ikke handler om, at regeringen ikke ønsker at hjælpe flygtninge, faktisk tværtimod. Regeringen vil ændre asylsystemet for netop at kunne hjælpe flere (af de ’reelle’) flygtninge. Det kommer f.eks. til udtryk i opslaget fra den 21. december: ”De fattigste og fysisk svageste overlades til sig selv”. Her appellerer Stoklund til en uretfærdighedsfølelse ved at skabe en fortælling om, hvor urimeligt det nuværende asylsystem er, og hvor synd det er for de ’reelle’ flygtninge; de har brug for vores hjælp, og lige nu får de den ikke. På den måde får Stoklund på en og samme tid underbygget positionering af asylsystemet som et af narrativets skurke og regeringen som narrativets helt. Samtidig får han skabt et belæg for, at regeringens forslag er vejen til et mere humant asylsystem.

Det er også gennemgående for Stoklunds kommunikation, at der er meget fokus på narrativets helt (regeringen), og hvad denne helt kan eller vil gøre for at løse problemet. Det kommer til udtryk ved, at det ikke blot er ordet ’hjælpe’, der går igen i alle opslagene, men også ordet ’vi’. I nogle af tilfældene refererer ’vi’ til Danmark, hvilket f.eks. er tilfældet i opslaget fra 21. december: ”Vi kunne hjælpe mange flere flygtninge”. Andre steder refererer ’vi’ til regeringen, som f.eks. ses i opslaget fra den 4. december: ”Vi har et mål om at hjælpe flere mennesker”. Stoklunds opslag handler med andre ord meget om regeringens intentioner og godhed. Et godt eksempel på det er opslaget fra den 1. april: ”I Socialdemokratiet vil vi hellere hjælpe flere af verdens mest udsatte i nørømråderne”. Her frames regeringens forslag som en kamp for de allersvageste i verden; det er deres sag og overlevelse, regeringen kæmper for. Stoklunds kommunikation kan dermed siges at have større fokus på regeringens bud på en løsning på problemet og på at fremstille denne løsning i et så positivt lys som muligt, end på de ansvarlige for problemet. På den baggrund vil jeg argumentere for, at framingen i Stoklunds kommunikation, til forskel fra i regeringens publikation, gør brug af ’the angel shift’ (Shanahan et al. 2013, Merry 2019). Mens regeringens publikation framer asylsystemet i et så negativt lys som muligt,

framer Stoklund regeringens forslag – og herigennem også regeringen selv – i et så positivt lys som muligt.

Et af de mønstre i Stoklunds kommunikation, der adskiller sig lidt fra publikationen, er den store vægt, han lægger på, at forslaget også er en måde at få kontrol med indvandringen. I publikationen nævnes det et par gange, at et af formålene med at oprette et modtagecenter er at begrænse antallet af flygtninge, der kommer til Danmark, så det i højere grad er muligt at integrere dem (Bilag 1: 2, 9), mens hovedfokus er som nævnt, at det giver mulighed for at hjælpe flere 'reelle' flygtninge. Kontrol med indvandringen tillægges altså ikke lige så meget fokus, som det er tilfældet i Stoklunds kommunikation, hvor det nævnes i syv af opslagene. På den måde skaber Stoklund et narrativ om indvandring som en trussel ved at indikere, at indvandringen er noget, der er behov for at få kontrol med, dvs. noget der på nuværende tidspunkt netop ikke er under kontrol, og at der er en fare for, at situationen løber løbsk, hvilket udgør en potentiel fare for samfundet. På den måde kan Stoklunds kommunikation siges at afspejle det, som Sara Ahmed (2014/2004) teoretiserer, nemlig at kærlighed til nationen bliver brugt til at retfærdiggøre en stram udlændingepolitik. Noget der med udgangspunkt i Ahmed kan siges i virkeligheden at bunde i et had, der er affødt af en frygt for den skade, man forestiller sig, at et større antal indvandrere vil forvolde samfundet.

Som nævnt lægger Stoklund dog også meget vægt på, at vi skal hjælpe flere, og han balancerer dermed mellem de to frames, der ifølge Innes (2010), Gorp (2005) og Horsti (2016) typisk har domineret mediedækningen af flygtninge. Dette kommer tydeligst til udtryk i opslaget fra den 5. januar: "Vi kan hjælpe flere mennesker og vi kan få indvandringen under kontrol". Her får Stoklund på en og samme tid framet flygtninge som ofre, der har brug for vores hjælp, og som en trussel, vi skal skærme os mod. I lyset heraf er det interessant, at han i opslaget fra den 20. september skriver: "Mit budskab var, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe i nærområderne, så færre må flygte". Her framer Stoklund det som et problem, at mennesker overhovedet er nødt til at flygte. Det kan ses som et forsøg på at frame regeringens forslag som medfølelse overfor verdens svageste, som er en central del af hans framing. Den efterfølgende sætning i opslaget giver imidlertid et andet indtryk: "Samtidig skal EU's ydre grænser bevogtes for ellers vil folk fortsat bevæge sig mod Europa". Her tydeliggør Stoklund, at forslaget i højere grad handler om at beskytte nationen end at gøre det, der er bedst for flygtningene. Hvis de får den nødvendige hjælp i nærområderne, bliver de forhåbentlig der. Noget der hænger godt sammen med argumentationen i publikationen. Selvom Stoklund og regering altså ikke

omtaler forslaget som en måde at stramme flygtninge- og udlændingepolitikken (hvilket det ellers er, eftersom det i praksis vil betyde asylstop i Danmark), framer de det jævnt før Ahmed (2014/2004) alligevel sådan.

I nedenstående tabel har jeg samlet de citater, hvor framingen i Stoklunds opslag overlapper med den i regeringens publikation.

Stoklunds opslag	Regeringens publikation
”Omkring halvdelen ender med at få afslag på asyl, fordi de ikke er flygtninge”	”Og omkring halvdelen af dem, der når frem og får behandlet en ansøgning om asyl, har ikke et beskyttelsesbehov”.
”Verdens dårligst stillede flygtninge har ikke råd til at betale menneskesmuglere for at bringe dem til Danmark”	”Derved kan det sikres, at det ikke kun er irregulære migranter og de flygtninge, der har råd til at betale menneskesmuglerne, der kommer hertil”.
” Hvorfor er det mere humanitært at hjælpe 10 asylansøgere i Danmark end 600 i flygtninge i Kenya?”	”I 2018 kostede det omtrent 100.000 kr. at huse én voksen flygtning i Danmark. For 100.000 kr. kunne 210 afghanske familier i Pakistan modtage nødhjælpssækker med varme tæpper, liggeunderlag, spande, køkkenudstyr osv.”
”På den måde kan vi selv kontrollere antallet af mennesker, der kommer til Danmark og til gengæld bruge flere ressourcer ude i verden”.	”Flygtninge, der kommer hertil, skal i stedet komme kontrolleret gennem FN’s kvoteflygtningesystem og i et omfang, hvor integrationen kan følge med”.
”Undgå at gøre integrationsproblemerne større”.	
”Tage imod et mindre antal reelle FN-flygtninge”.	”De personer der kommer til Danmark via FN’s kvoteflygtningssystem skal være udvalgt efter humanitære kriterier og i et antal, hvor integrationen kan følge med”.
”De fattigste og fysisk svageste overlades til sig selv”	”Hvor langt størstedelen af verdens flygtninge opholder sig, hvor fattigdommen er størst, klimakrisen hårdest, og hvor pengene rækker længst”.

6.1.4 Opsummering - regeringens og Stoklunds framing

I deres publikation opbygger regeringen et narrativ, hvor de selv er helten, mens flygtningene, der dør på vejen til Europa eller opholder sig i nærområderne er ofre, og migrationsruterne, menneskesmuglerne, de 'falske' flygtninge og selve asylsystemet er skurke. De 'falske' flygtninge i regeringens narrativ er de asylansøgere, der har de økonomiske midler det kræver at betale menneskesmuglere for at komme til Danmark. Dette narrativ viderefører Stoklund i sin kommunikation, hvor han har særligt fokus på, hvor dårligt stillede flygtningene i nærområderne er, og hvor stort et ønske regeringen har om at hjælpe dem, samt hvilken forskel forslaget vil kunne gøre. I den forbindelse understøtter Stoklunds argumentation regeringens framing af humanisme som værende kvantitativt funderet. En forskel på publikationen og Stoklunds kommunikation er, at publikationens hovedfokus er, hvor dysfunktionelt det nuværende asylsystem er, mens hovedfokus i Stoklunds opslag er, hvor humant regeringens forslag til en nytænkning af asylsystemet er. Derudover har Stoklund et større fokus på, hvilken forskel et modtagecenter i et tredjeland ville kunne gøre for at begrænse indvandringen til Danmark.

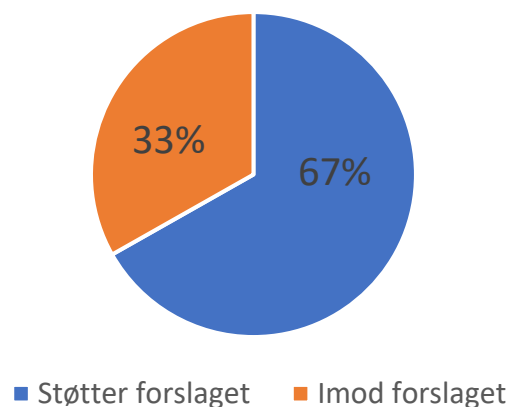
6.2 Analyседel 2 – Den offentlige debat

Denne analysedel vil undersøge, hvorledes debatten i kommentarsporene til Stoklunds opslag udfolder sig, herunder særligt hvad der kendetegner argumentationen for og imod regeringens forslag. Dette er med henblik på at undersøge, hvorvidt almene danskere reproducerer eller udfordrer den framing, de bliver præsenteret for i Stoklunds Facebookopslag. Her vil jeg inddrage Van Dijk (2012), Andreassen (2007), Hall (1997), Webb (2009) og ligesom i første analysedel også Gorp (2005), Ahmed (2014/2004) og Moore (2013).

6.2.1 Overvægt af opbakning til regeringens forslag

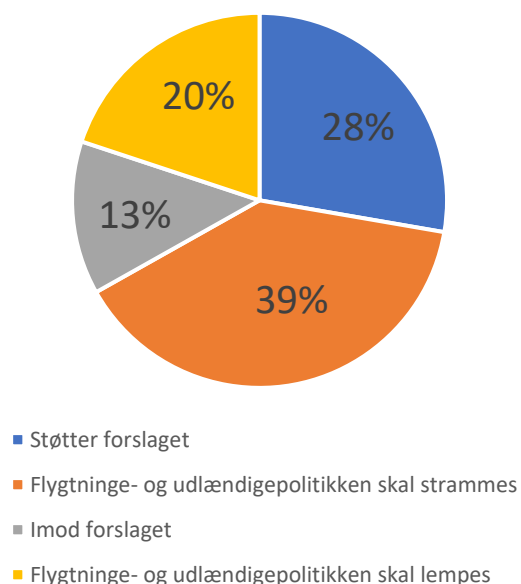
Som nævnt i kapitel 3.2.3 *Metodisk anvendelse* har jeg i alt kodet 717 kommentarer til Stoklunds Facebookopslag. Ud fra den simple kodning med kun to kategorier fordeler kommentarerne sig sådan, at der er 479 kommentarer under kategorien 'støtter forslaget' og 238 under kategorien 'imod forslaget'. Der er dermed en stor overvægt af kommentarer, der bakker op om regeringens forslag til et nyt asylsystem, i form af en fordeling på 2/3 for og 1/3 imod, som vist i diagrammet.

Figur 3: Fordelingen af kommentarer der henholdsvis støtter eller er imod forslaget

For at kunne lave en mere dybdegående analyse af kommentarernes indhold, har jeg som nævnt lavet en mere detaljeret kodning af kommentarerne, hvor jeg har arbejdet med fire overkategorier. Her ser fordelingen således ud:

Figur 4: Fordeling af kommentarer, fire kategorier

Forskellen mellem kommentarerne under *Støtter forslaget* og kommentarerne under *Flygtninge- og udlændigepolitikken skal strammes* er, om de adresserer regeringens forslag enten direkte eller indirekte (f.eks. ved at belyse hjælp i nørømråderne), eller om de har et bredere fokus på den generelle

flygtninge- og udlændingepolitik, der bliver ført. Det samme gælder *Imod forslaget og Flygtninge- og udlændingepolitikken skal lempes*. Som figur 4 viser, er det hele 60% af kommentarerne, der har et bredt fokus. Debatten om, hvorvidt der skal oprettes et dansk asylcenter i et tredjeland, er med andre ord kendetegnet ved at være forankret i en større politisk debat om, hvor stram flygtninge- og udlændingepolitikken bør/skal være. Kommentarerne vidner om, at denne politiske debat er meget polariseret. Der er bl.a. eksempler på, at argumentationen for en strammere flygtninge- og udlændingepolitik bygger på generaliseringer og fordomme. En skriver f.eks.: ”Nu bliver danske piger og kvinder voldtaget i Danmark. Det er åbenbart en kultur de har taget med fra Syrien” (Bilag 5, Anne: 28). En anden skriver:

INGEN fra stor mellemøsten skal få asyl eller beskyttelse på dansk jord. Højest skal de beskyttes - hvis muligt - på grønland eller i deres næreområder evt. i dansk lejre. Deres kultur og ideologi er for knkompatible [inkompatibel] og konfliktskabende. Det går vad H til ned [Det går ad helvede til med] dem generelt i dannafk, frznkrig, uk, holland, belgien, italien m.m. Der er mere eller mindre krig i sverige. Det skyldes stor mellemøstelig æresfokuseret voldspræget og korrupsionspræget muslimske klannekultur's tilstedeværelse. Det kommer til at ramme Danmark også, ja det gøre det allerede. De skal ikke gives ophold i Danmark og der skal reimmigreres et stort antal. GIVE OS 'DET EUROPÆISKE FORÅR NU'! (Bilag 5, Michael: 30).

Ifølge Van Dijk (2012) spiller massemedierne en central rolle ift. at udbrede fordomme og racisme i befolkningen igennem negative repræsentationer af minoriteter. Som Andreassen (2007) har kortlagt, har mediedækningen af etniske minoriteter i Danmark båret præg af, at historier om forældede kønsroller, hvor kvinden er undertrykt, og om seksuelt aggressive og voldelige mænd har domineret nyhedsbilledet. Det er derfor ikke overraskende, at det netop er sådan etniske minoriteter bl.a. omtales i debatten på Facebook.

I den anden grøft er der dem, der argumenterer for en mere lempelig flygtninge- og udlændingepolitik. Her kan der også siges at være tale om generaliseringer, f.eks. i beskrivelsen af hvilke oplevelser og traumer flygtninge har med sig:

Vi taler om flygtninge her, ikke migranter! Flygtninge fra lande som Afghanistan, Irak, Syrien. Som har set forfærdelige ting! Oplevet ting, som vi slet slet ikke kan fatte her i dette lille trygge land, dette DK! Og yngre mænd på 20-24 år som er blevet hængt op i tænderne [tærne], med hovedet nedad, fået slag under fødderne, sat elektroder på kønsdelene, samt fået knust deres hænder og fingre under tortur (Bilag 7, Karsten: 2).

Argumentet er med andre ord, at Danmark har pligt til at hjælpe flygtninge, eftersom at vi er så privilegerede, at vi aldrig har oplevet noget lignende det, flygtningene har. Der kan også siges at være

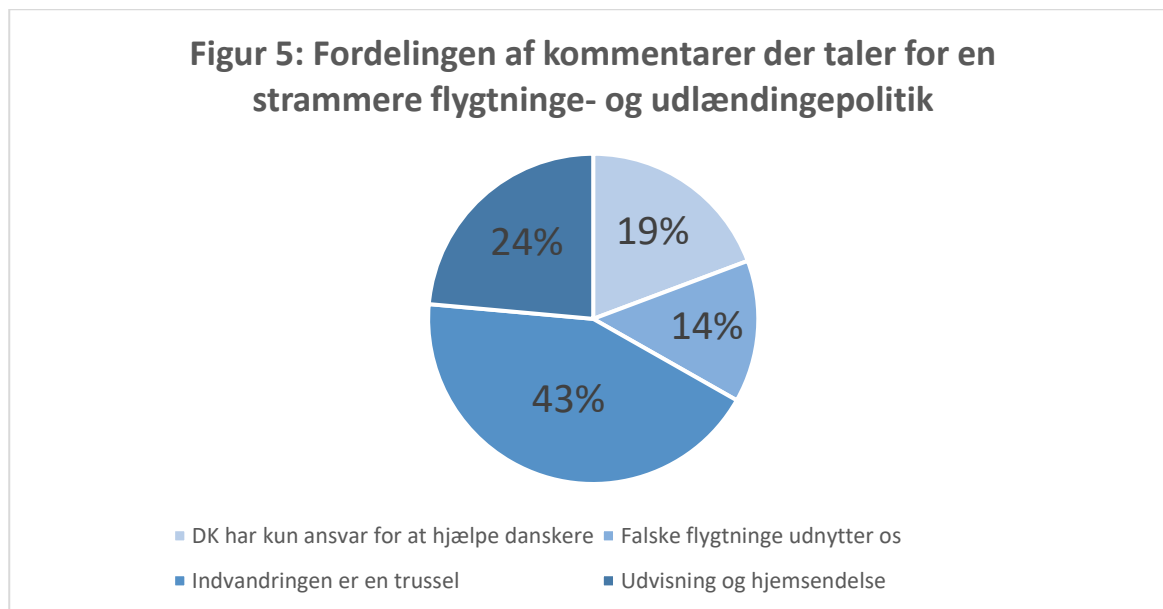
opslag, som generaliseringer vedrørende den (manglende) indsats Danmark har gjort ift. at hjælpe verdens flygtninge:

Den danske stat burde hjælpe og støtte de i forvejen skrøbelige flygtninge, men istedet arbejder de på at ødelægge deres liv. Det er ikke et Danmark jeg er stolt af, tværtimod skammer jeg mig over mit afstumpede land, hvor så mange mennesker har en afstumpet, hjerteløs og uinformeret holdning (Ibid., Birthe: 4).

Her er det ikke blot effekten af den danske flygtninge- og udlændingepolitik der kritiseres, men selve intentionen bag der problematiseres. På den måde kan debatten i kommentarsporene siges at afspejle den polarisering, som Gorps (2005) to frames illustrerer. Nogen ser flygtninge som ofre, vi har pligt til at hjælpe, andre ser dem som ubudne indtrængere, som nationen bør beskytte sig mod. I de følgende afsnit vil jeg gå mere i dybden med underkategorierne til de fire overkategorier.

6.2.2 Argumenter for en strammere udlændingepolitik

Som nævnt i forrige afsnit udgør kommentarer, der taler for en strammere udlændingepolitik, 39% af alle kommentarerne og er derfor den største af de fire kategorier. Disse kommentarer er blevet yderligere inddelt i fire underkategorier, hvor de fordeler sig således:

Som det fremgår af figur 5 falder den største gruppe af kommentarer under kategorien *Indvandringen er en trussel*. De 43% dækker over 121 kommentarer. Nogle af disse argumenterer ud fra, at flygtninge og indvandrere koster samfundet mange penge, f.eks. lyder en kommentar:

[D]et slutte jo ikke mht udgifter fordi de er kommet til DK, nej nu begynder de virkelig at koste.....Husly, etablering, fængsel, advokater, læge, tandlæge, osv.....osv. De kan nok aldrig sendes ud af DK. Vi hænger på dem resten af deres liv. Til evig forsørgelsen. Hvis så de får familie sammenføring, så bliver det rigtig dyrt (Bilag 5, Inge: 21).

Dette afspejler det som Gorp (2005) beskriver som *det moralske og følelsesmæssige fundament* for indtrænger-rammen, nemlig at det moralske ansvar knytter sig til den oprindelige befolkning. Kommentaren reproducerer desuden Stoklunds framing om, at indvandringen påvirker den danske økonomi negativt. Indvandrere og flygtninge fremstår med andre ord som en underskudsforretning.

I regeringens publikation nævnes sociale og kulturelle udfordringer ligeledes som en konsekvens af indvandringen, hvilket der er flere af kommentarerne, der har fokus på. Her bruges kulturelle forskelle som argument for, hvorfor der hverken burde komme indvandrere eller flygtninge til Danmark (Bilag 5, Søren, Hanne: 35, 27-28). Et eksempel på en af disse kommentarer er:

Jeg er ligeglad hvis de er 'reele' flygtninge eller ej. Bottom line: de har en for inkompatible kultur og ideologi og Danmark og Vesten kan ikke tage dem ind i vores lande og bevare vores kultur og kvindernes ligestilling [...] De er ikke vores ansvar. De må forblive i flygtningelejrene. Vi skal ikke ødelægge vores lande og det kommer vi til at gøre hvis vi drypevis fylder vores lande med deres kultur og ideologi forrdi de er for inkompatible generelt og vil ikke kunne integreres generelt (Ibid., Michael: 24).

Her laves der et 'os' og et 'dem', hvor Danmark og Vesten udgør førstnævnte, og ikke-vestlige flygtninge udgør sidstnævnte. Ligesom Hall (1997) beskriver, er det i denne kommentar kulturen, der ligger til grund for dette skel; Danmark og resten af de vestlige lande deler en kultur og en ideologi, der gør, at vi har et fællesskab. Dette fællesskab er flygtninge ikke en del af, og det har de heller ikke mulighed for at blive, da deres kultur er uforenelig med den danske (og vestlige). Der er dermed tale om den form for generalisering, som Ahmed (2014/2004) belyser; alle flygtninge er ens, fordi de er forskellige fra os. Af samme grund udgør flygtningene en trussel for det danske samfund, hvilket tydeligst kommer til udtryk i sætningen "Vesten kan ikke tage dem ind i vores lande og bevare vores kultur og kvindernes ligestilling". Argumentationen er her, at eftersom den danske kultur og flygtningenes kultur er inkompatible, vil de ikke kunne sameksistere, hvorfor flygtningenes tilstedeværelse i Danmark truer med at udradere den danske kultur. Kommentarerne afspejler desuden en opfattelse af flygtningenes kultur som værende mere primitiv end den danske. Ifølge Andreassen (2007) er det netop det, der har karakteriseret den danske mediedækning af etniske minoriteter; kulturer forankret i islam frames som patriarkalske, mens den danske kultur frames som modsætningen hertil. Kommentaren giver dermed udtryk for det, Ahmed (2014/2004) beskriver, nemlig at argumentationen for en strammere udlændingepolitik typisk bundes i en frygt for en invasion. Ifølge Ahmed

knytter denne frygt sig til det, at flygtninges tilstedeværelse vil gøre nationen mindre hvid og dermed mere primitiv. Denne kommentar berører ikke hudfarve, men den kan siges i hvert fald at afspejle en frygt for, at nationen bliver mindre dansk, hvis vi lukker folk ind i landet, som ikke går ind for f.eks. ligestilling, som er en af de ting, personen, der kommenterer, definerer som danskhed.

Opfattelsen af, at indvandrere og asylansøgere tilhører en anden kultur og har nogle andre værdier, er ret udbredt i kommentarerne i denne underkategori, et andet eksempel er:

Jeg tænker på, at det er mest nærliggende, at man flygter til de lande hvor man har de samme værdier, religion eller kultur. Jeg vil ikke ignorere [ignorere], hvad der sker i de vestlige lande og vil altid kæmpe for vores ytringsfrihed, den danske grundlov, regler og love. Jeg har sandelig ikke had, men beskytter vores frihed og demokrati og værdier (Bilag 5, Hanne: 29).

Særligt den sidste sætning er interessant, da den netop kan siges at være det, Ahmed (2014/2004) beskriver, nemlig at had til 'de andre' bliver forklædt som kærlighed til nationen og de værdier, individet knytter til nationen, som her er frihed og demokrati. Set ud fra Hall (1997) kan dette være et udtryk for, at personen, der har kommenteret, forsøger at markere, hvorfor han/hun til forskel fra asylansøgeren netop er en del af det fællesskab, som nationen udgør; han/hun værner om de værdier, som der blandt danskere er en fælles forståelse af, er definerende for at være dansk.

Nogle af kommentarerne er mere specifikke omkring, hvilken kultur det er, de mener, der er uforenelig med den danske; den muslimske. En skriver f.eks.: "Ingen muslimske lande respektere menneskerettigheder eller internationale asylpolitik, eller ligestilling /seksuel ligestilling" (Bilag 5, Hanne: 36). Ifølge Andreassen (2007) er fremstillingen af etniske minoriteter ikke blot en repræsentation af deres kultur men også en repræsentation af den danske. Disse kommentarer er dermed ikke blot en afstandtagen fra islam og den muslimske kultur men også et forsøg på at styrke repræsentationen af, hvad det vil sige at være dansker. Dette kan ud fra Hall (1997) ses som en måde, hvorpå individerne bag kommentarerne forsøger at styrke deres egen identitet; ved at fremhæve at man tilhører et land, hvor menneskerettigheder og ligestilling bliver respekteret, får man positioneret sig selv som en, der repræsenterer de selv samme ting. En anden interessant kommentar, der omtaler den muslimske kultur er følgende:

Jeg ønsker også en ændring, så alle sharia-tro muslimer forsvinder ud af Danmark. At man forbyder halal-mad i det offentlige. Forbyder kønsopdeling af mennesker alle steder. Forbyder svømning i alm. tøj i offentlige svømmehaller. Forbyder lange ærmer på hospitalerne. Forbyder bederum andre steder end i private hjem og kirker. Forbyder indførelse af sharia-domstole, no-go områder og fridage på muslimske helligdage.

Forbyder at man nedlægger juletraditioner og morgensang i offentlige skoler (Bilag 5, Manse: 25).

Denne kommentar afspejler den frygt, som Ahmed (2014/2004) belyser. Her er det en frygt for, at ritualerne og traditionerne fra den muslimske kultur bliver en så stor del af det danske samfund, at de truer med at udradere det, der kendetegner den danske kultur. På baggrund heraf argumenterer personen for, at der ikke bør tages eller laves særlige hensyn til muslimer, men at det i stedet bør være det danske og kristne, der dominerer. Første sætning indikerer desuden, at personen håber, at de oplyste tiltag vil medføre, at det slet ikke vil være muligt at praktisere den muslimske tro i Danmark, og at muslimer derved vil blive skræmt ud af landet. Andre kommentarer giver udtryk for en anden type af frygt relateret til de sociale og demografiske udfordringer, indvandringen medfører, f.eks.: ”Demografi ER skæbne og uden omfattende repatriering så VIL vi blive avlet ud af vores egne lande fordi at vi kommer i undertal i fremtiden! Hjemsendelser NU!” (Bilag 5, Cira: 23). Her er frygten af mere eksistentiel karakter, da den knytter sig til selve personens identitet og eksistens. Hvis antallet af folk med en anden etnisk baggrund vokser, vil Danmark blive mere kulturelt og racialet mangfoldigt. Får disse mennesker flere børn end etniske danskere, vil det ændre på, hvilke kulturelle og raciale træk der defineres som værende danske. Kommentaren udtrykker med andre ord en bekymring for, at danskerne får stjålet deres nation.

Underkategorien med næstflest kommentarer er *Udvisning og hjemsendelse*, som består af 66 kommentarer, svarende til 24%. Flere af disse har alene fokus på, at de ønsker, at flygtninge og udlændige forlader Danmark. Heraf ytrer nogle et ønske om at udvise dem, som ikke passer ind, mens andre ønsker at udvise alle flygtninge og indvandrere (Bilag 5, Jens, Svend: 44, 46-47). Her argumenterer flere ud fra en overbevisning om, at flygtninge og indvandrere kun burde være i Danmark midlertidigt, indtil de er i stand til at tage tilbage til deres eget land og kæmpe for/genopbygge det, f.eks.:

Man skal ikke som flygtninge tænke, at man skal blive permanent i Danmark. Du skal tilbage til dit eget land og kæmp og ikke flygte. Se de Afghanske piger og kvinder der kæmper imod taliban [...] Vær en mand og rejs hjem til dit eget land og kæmp for frihed, demokrati og frihed (Ibid., Hanne: 48).

Flygtninge og indvandrere skal med andre ord gøre sig fortjent til at leve i frihed og demokrati ved selv at skabe det i det land, hvor de er født. Denne form for argumentation afspejler det, som Webb (2009) argumenterer for, nemlig at individet automatisk indgår i et fællesskab på baggrund af dets fødested og altid vil være defineret heraf, selv hvis det immigrerer til et andet land. Det er desuden

interessant, at kommentaren lægger så meget vægt på, at flygtninge skal kæmpe for deres land. Det at kæmpe fremstår dermed som det rigtige og heltedmodige, mens det at flygte fremstår forkert og fejlt. Der er også nogle kønnede forventninger på spil, da personen skriver ”Vær en mand og rejs hjem til dit eget land og kæmp”. De mandlige flygtninge i Danmark fremstilles dermed som nogen, der ikke er rigtige mænd, fordi de ikke har modet og viljen til at kæmpe for deres land. Faktisk kunne de ifølge kommentaren lære noget af de afghanske kvinder, som er mere mandige end dem.

Kategorien *DK har kun ansvar for at hjælpe danskere* består af 54 kommentarer og udgør 19% af de 280 kommentarer, der taler for en strammere flygtninge- og udlændingepolitik. Her har nogle kommentarer fokus på, at de penge, regeringen ønsker at bruge på at hjælpe flygtninge, i stedet burde bruges på de danskere, der har brug for hjælp (Bilag 5, Trine, Leif, Jones: 1, 4-5). Andre lægger vægt på, at Danmark ikke har ansvar for at hjælpe flygtningene, f.eks.: ”Vi skal ikke være socialkontor for alverdens flygtninge. Luk kassen i!” (Ibid., Claire: 5). Her er argumentationen den samme, som Gorp (2005) fandt i indtrænger-ramens *Ordvalg*. Andre kommentarer har fokus på at placere ansvaret et andet sted end hos Danmark, som f.eks. i følgende kommentar: ”Hvordan kan det være, at de rige olielande ikke hjælper flygtninge?” (Bilag 5, Yvonne: 2). Andre igen lægger sig op ad kommentarerne under *Udvisning og hjemsendelse* (belyst i ovenstående afsnit) ved at fokusere på flygtningenes og udlændingenes eget ansvar for, at deres land er blevet, som det er:

Det er en god ide at blande sig helt uden om Mellemøsten og Nordafrika. Vi forstår ikke de mennesker, og de forstår ikke os. Vi har kun forværret deres situation, som de har forværret vores. Løft dem ud af ligningen. Deres problemer er selvskabte, og kan kun løses af dem selv (Ibid., Per: 2).

Mellem linjerne kan denne kommentar siges at argumentere ud fra den logik, som Hall (1997) beskriver, nemlig at folk fra den samme kultur fortolker verden på samme måde og derfor kan forstå hinanden. Argumentet går på, at vi ikke burde byde flygtninge og indvandrere velkomne, da vi ikke har denne fælles forståelse. En anden kommentar bruger noget hårdere vendinger:

Så hvis vi formår at skabe fredelige trygge produktive lande fordi at vi arbejder hårdt så skal vi så forpligtes til at sende VORES SURTTJENTE PENGE til andre og redde røven på lande, som overbefolker sig, vælger at leve i jernalderen, som ikke påtager sig ansvaret for sig selv og deres egne samfund eller deres egen fremtid og som vælger IKKE at indrette sig på en måde, som er holdbar og som er til gavn for HELE deres egen befolkning?!? [...] De må sgu lære at der ER konsekvenser ved den måde, som de VÆLGER at leve på! Så længe at vi lærer dem at de bare kan jamre til os og så kommer

mor Danmark og far Vesten og redder deres røv så vil de ikke ændre en skid eller være tunget til at tage ansvar for dem selv! (Bilag 5, Cira: 5).

Ifølge kommentaren skal Danmark helt lade vær med hjælpe, hvad end det er i Danmark eller i nær-områderne. Flygtninge, indvandrere og de lande, hvor de kommer fra, er nemlig ikke berettigede til vores hjælp, hvilket understreges ved, at ”vores surttjente penge” står med versaler – de tilhører os, dvs. danskerne. Der laves med andre ord et tydeligt skel mellem ’os’ og ’dem’, hvor kulturen blandt ’de andre’, ligesom Ahmed (2014/2004) beskriver, belyses som ekstremt tilbagestående og underlegen ift. den danske kultur. Danmark omtales som et af flere ”fredelige”, ”trygge” og ”produktive” lande, mens de andre lande, som flygtninge og indvandrere kommer fra, beskrives som lande, der ”vælger at leve i jernalderen”. På den måde repræsenteres disse lande som værende årtusinder bagefter Danmark. I den forbindelse er det værd at bide mærke i, at ”vælger” står med stort, og kommentaren dermed framer det som om, at denne tilbagestående levevis er et bevidst valg. Det er dermed ikke kun et spørgsmål om, at de ikke har gjort sig fortjent til vores penge. Modstanden mod flygtninge og indvandrere ligger også i, at de opfattes som dovne og uansvarlige.

Den fjerde og sidste underkategori er *Falske flygtninge udnytter os*, som består af 39 kommentarer (14%). Her handler kommentarerne om, at mange kommer til Danmark under dække af at være flygtninge for at kunne nyde godt af velfærdssystemet, en skriver f.eks.: ”Mange kommet til Danmark fordi.. De få [fordi, at de får] særbehandling og penge de behøver ikke at arbejde” (Bilag 5, Julia: 12). Her argumenteres der for, at mange af dem, der kommer til Danmark, ikke drives af et behov for beskyttelse men af lyst til at udnytte det danske samfunds åbenhed. Dette kan siges at tale ind i det narrativ, Ahmed (2014/2004) beskriver. Kommentaren udtrykker også argumentationen, der karakteriserer Gorps (2005) indtrænger-frame, eftersom at *typen af asylansøger* her er ’falske’ flygtninge. Andre lignende kommentarer bruger betegnelserne ”velfærdsmigranter” eller ”velfærdsflygtninge”, f.eks. lyder en af kommentarerne: ”De velfærdsmigranter fra Syrien der er kommet hertil for at nasse og få gratis uddannelse, kan sagtens vende hjem nu” (Bilag 5, Connie: 16). Der er også eksempler på kommentarer, der bruger betegnelsen ”lykkeriddere” (Ibid., Erik, Connie: 14, 6). Her bliver der ligesom i regeringens publikation lagt op til, at mange af dem, der kommer til Danmark, er ’falske’ flygtninge, der bare vil udnytte det danske samfunds goder. Kommentarerne reproducerer dermed regeringens framing. Ved betegnelsen ”velfærdsmigranter” knytter frygten sig netop til det, Ahmed (2014/2004) beskriver; en frygt for at andre ’stjæler’ den velfærd, man selv er berettiget til. Dette ses også i følgende kommentar:

Der ER stor forskel på reelle flygtninge og på folk, som "bare" har lorteliv og ønsker at Vesten skal stille vores ressourcer og lande til rådighed så de selv slipper for at arbejde for og tage kampen op for at skabe bedre forhold i hjemlandet [...] De er IKKE vores ansvar og de skal IKKE have adgang til vores lande og de ydelser og goder og rettigheder, som VORES forfædre gav deres blod, sved og tårer for at opnå for dem selv og os, deres efterkommere! [...] DE SELV har ansvaret for at skabe bedre samfund og IKKE invadere, besætte, undergrave, overtage og nasse på andres! (Bilag 5, Cira: 13).

Her er det interessant, at der netop anvendes ordet "invadere", da det ifølge Ahmed (2014/2004) netop er frygten for en invasion, der ligger til grund for hadet til 'de andre'. De verber, der følger efter "invadere", beskriver, hvori denne frygt ligger, dvs. hvad det farlige er ved en invasion, nemlig at 'de andre' besætter, undergraver, overtager og nasser på det danske samfund. I den forbindelse er det værd at lægge mærke til formuleringerne "vores lande" og "vores forfædre", der er med til at positionere den, der har skrevet kommentaren, som en del af det 'os', der udgør nationen, og dermed som en af dem, der er berettiget til nationens ydelser, goder og rettigheder. Dette understreges ved, at "vores" ligefrem står med versaler og det dermed er noget, skribenten lægger særlig vægt på. Modsat fremhæves det, at 'de andre' ikke er berettiget til disse goder. Ligesom i underkategorien *Udvisning og hjemsendelse* bliver der her lagt vægt på det at kæmpe. Etniske danskere har gjort sig fortjent til ydelserne, fordi de eller deres efterkommere har kæmpet for dem med "blod, sved og tårer". På den baggrund, lægges der gennem brugen af versaler tryk på, at 'de andre' derfor ikke har fortjent at nyde godt af det, som nogle andre ('vi') har kæmpet sig til. Til forskel fra kommentarerne under *Udvisning og hjemsendelse* laves der imidlertid en skelnen mellem 'reelle' flygtninge og mennesker, der er kommet til Danmark, fordi de har "lorteliv", dvs. falske flygtninge. Førstnævnte kan vi godt hjælpe, men de andre må tage konsekvenserne af, at de ikke selv har skabt et samfund som vores.

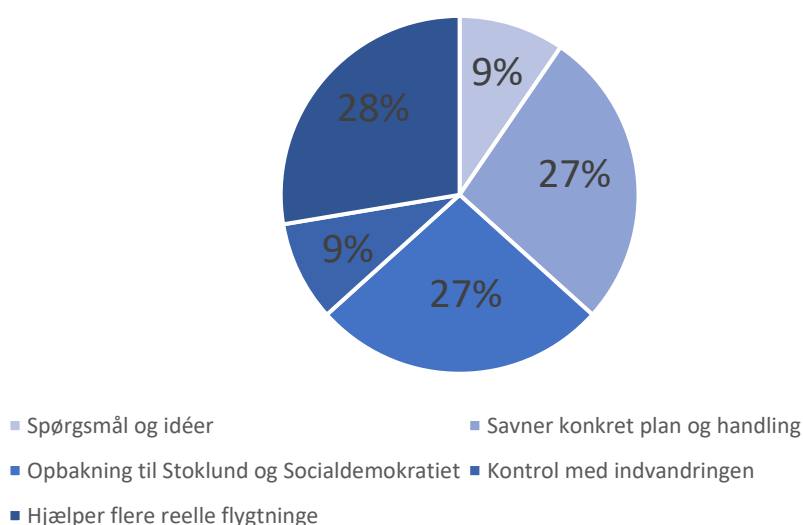
Der er desuden flere af kommentarerne under denne kategori, som argumenterer imod at tildele spontane asylansøgere asyl, da Danmark ikke kan være det første sikre land, de kommer til (Bilag 5, Jakob, Anjastasia, Anne: 11-13). Et eksempel er: "Det er en fornærmelse mod begrebet »flygtninge« at betegne personer der rejser 2-3.000 km gennem 6-7 sikre lande, for flygtninge [...] de er migranter, der shopper rundt efter hvor de kan få flest penge" (Ibid., Michael: 17). Her gives der udtryk for, at den enkelte asylansøger specifikt har udvalgt Danmark, fordi det er det land, han/hun vil få mest ud af at rejse til. Denne tilgang til asylansøgere kan siges at være i overensstemmelse med fænomenet 'asylshopping' (Moore 2013) og en reproduktion af Stoklunds framing af flygtningene i Danmark som 'falske' flygtninge. Ligesom brugen af betegnelsen "velfærdsmigranter" vidner argumentationen i

denne kommentar om, at der i Danmark er samme tendens, som Innes (2010) fandt i England, nemlig at alle asylansøgere betragtes som potentielle svindlere.

6.2.3 Argumenter for forslaget

Overkategorien med næstflest kommentarer er *Støtter forslaget*. Den rummer fem underkategorier, hvor den største gruppe af kommentarer som vist i figur 6 falder under *Hjælper flere af de 'reelle' flygtninge*. De 28% dækker over 55 kommentarer. Her er der en stor del af kommentarerne, der støtter op om forslaget ud fra idéen om, at det vil hjælpe flere mennesker, end det er tilfældet i dag. Nogle lægger vægt på, at det vil være den bedste prioritering af pengene, f.eks.: ”Det er skatteydernes penge der bruges på flygtninge og så er det vel ikke for meget at kræve, at pengene bruges til at hjælpe flest mulige mennesker” (Bilag 6, Preben: 23). Kommentaren udtrykker samme kvantitative forståelse af humanisme, som der kendetegner Stoklunds kommunikation. Argumentet for en bedre prioritering af pengene bygger dog, i modsætning til Stoklunds argument, ikke på et hensyn til verdens flygtninge men snarere på et hensyn til den danske befolkning. Selvom der ikke er tale om en argumentation for en strammere flygtninge- og udlændingepolitik, finder jeg det alligevel relevant at trække på Ahmed (2014/2004) her. Ligesom at had til de andre ifølge Ahmed bliver forklædt som kærlighed til nationen, synes kommentaren at være et eksempel på, at kærlighed til nationen bliver forklædt som næstekærlighed og omsorg for verdens fattigste.

Figur 6: Fordelingen af kommentarer der støtter forslaget

Vendingerne "hjælpe flest" og "hjælpe flere" går igen i mange af denne underkategoris kommentarer (Bilag 6, Thomas, Peter, Brian: 22, 29). Stoklunds gentagne brug af disse vendinger kan altså siges at have været effektivt ift. at frame forslaget på den ønskede måde. Argumentet om at hjælpe flere bruges endda som belæg for at støtte forslaget, f.eks.:

Du har fuldstændig ret Rasmus. Desværre har man hjulpet de få på bekostning af de mange. En del af venstrefløjen vil jo hellere hjælpe få i Danmark, end mange udenfor landets grænse, så man kan se at de er åh så humane (Ibid., Preben: 23).

Argumentationen her ligner meget den fra Stoklunds opslag den 20. september: "I stedet for at hjælpe "de få" fysisk stærke [...] skal vi hellere bruge ressourcerne på at hjælpe "de mange". Kommentaren – og mange andre med samme argumentation – taler dermed ind i det narrativ, som Stoklund og regeringen har skabt: de 'falske' flygtninge, der er kommet til Danmark, har 'stjålet' ressourcer, der ville kunne komme mange flere til gavn. Dette bliver brugt til at argumentere for, hvorfor regeringens forslag er mere humant end det nuværende asylsystem. På den måde kan kommentaren siges at reproducere regeringens og Stoklunds framing af, hvad humanisme indebærer; hjælp til så mange som muligt.

Noget andet, der går igen fra regeringen og Stoklunds framing er, at det i dag er de forkerte, der hjælpes (dvs. de 'falske' flygtninge), mens dem, der har mest behov for hjælp, svigtes. Det ses f.eks. i denne kommentar: "Det er utrolig uretfærdigt at vi giver asyl til de ressourcestærke der kan rejse igennem mange lande for at nå Danmark" (Bilag 6, Michael: 22). Igen lægger argumentationen sig tæt op ad Stoklunds argumentation, f.eks. fra hans opslag fra den 1. april: "I dag bruger vi for mange ressourcer på dem, der har de økonomiske midler og den fysiske styrke til at krydse Middelhavet og rejse gennem en lang række sikre lande for at søge asyl i Danmark". Kommentarerne, der støtter op om forslaget, afspejler dermed ikke blot regeringens kvantificering af humanisme men også deres forståelse af, hvem vi skal yde humanisme, og hvad humanismen bør bestå af. Sidstnævnte kommer til udtryk i denne kommentar: "Vi må først og fremmest hjælpe flest mulige for de afsatte penge, med alt det basale. Beskyttelse, mad, tøj osv." (Bilag 6, Preben: 24). Ligesom i regeringens framing er humanisme her hjælp til overlevelse.

Noget tredje, der går igen fra Stoklunds kommunikation i kommentarsporene, er narrativets skurke. Flere af kommentarerne fremhæver f.eks. menneskesmuglerne som et af problemerne med det nuværende asylsystem. En skriver eksempelvis:

DKs udlændinge politik hjælper migranter og svigter flygtninge. Spontan asyl muliggør at migranter der betaler menneske smuglere kan springe hele køen af flygtninge i FN's lejre over og blive asylbehandlet i DK. Det er helt urimeligt (Bilag 6, Hans: 25).

Ligesom i regeringens og særligt i Stoklunds kommunikation framer kommentaren ikke alene menneskesmuglerne som skurke men også dem, der benytter sig af menneskesmuglerne. Ved at skrive at politikken "hjælper migranter og svigter flygtninge" laves der desuden et tydeligt skel mellem de 'falske' flygtninge (migranter) og de 'reelle' flygtninge. Denne skelnen er et gennemgående mønster i kommentarerne i denne underkategori. En anden skriver f.eks. at regeringens forslag er: "reel solidaritet med de "rigtige" flygtninge" (Ibid., Palle: 25). Belægget for denne skelnen er deres økonomiske ressourcer: "et utal af velfærdsmigranter vælter ind over grænserne. Det er jo dem der har råd til det der kommer herop" (Ibid., Henri: 26-27). Endnu en gang kan kommentarsporene siges at reproducere regeringens og Stoklunds framing, da de 'falske' flygtninge, her kaldet "velfærdsmigranter", består af dem, der har haft de økonomiske midler, det kræver for overhovedet at kunne flygte.

Savner konkret plan og handling er med 54 kommentarer, svarende til 27%, den næststørste kategori. Disse kommentarer støtter op om forslaget og ønsker, at det bliver realiseret hurtigst muligt og undrer sig over, hvad regeringen venter på (Bilag 6, Carsten, Klaus, Michael: 1-2, 5). Andre kommentarer ytrer i højere grad en tvivl om, hvorvidt planerne overhovedet vil eller kan blive realiseret, f.eks. denne kommentar: "det giver også god mening at hjælpe de flere end de få! Men kommer det til at ske, Nej det ved vi begge to" (Ibid., Mohammad: 2). Selvom kommentaren er skeptisk overfor realiseringen af planerne, reproducerer den stadig Stoklunds framing om, at det er mængden af mennesker, der hjælpes, som er afgørende. Lignende kommentarer henvisninger til, at planerne er urealistiske, så længe Danmark stadig er bundet af internationale konventioner, mens andre mener, at selv hvis det skulle lykkes at realisere dem, så er det for sent ift. at få rettet op på problemerne, indvandringen har medført i Danmark (Ibid., Nickolei, Esben, Jonathan, Allan: 5-6).

Næst efter denne underkategori kommer *Opbakning til Stoklund og Socialdemokratiet*, der har 53 kommentarer. Disse udtrykker opbakning til og/eller roser Stoklund og hans partis politiske linje. Hovedparten er kommentarerne er meget korte. Flere skriver f.eks. blot "Enig" (Bilag 6, Peter, Henri, Amalie, Klaus: 9), mens andre skriver ting som "Du gør det godt Rasmus" (Ibid., Pernille: 8) og "Jeg synes dine argumenter var overbevisende til selv de største skeptikere. Hold fast Rasmus!" (Ibid.,

Frede: 10). Til forskel fra alle andre kategorier, både under denne overkategori og de andre, har disse kommentarer altså i højere grad fokus på Rasmus Stoklund som person, fremfor på selve sagen.

Den fjerde underkategori *Spørgsmål og idéer* består af 19 kommentarer svarende til 9%. Det er hovedsageligt kommentarer, der stiller spørgsmål til den praktiske implementering og udførsel af regeringens planer. En spørger f.eks., hvor langt regeringen er med en aftale (Bilag 6, Tina: 16), og en anden spørger ind til, hvilken hjælp regeringen vil yde i nærområderne (Ibid., Bettina: 15). Andre har spørgsmål til, hvordan flygtningene konkret transporteres til modtagecenteret, og en kommentar spørger konkret ind til, hvilke planer regeringen har for LGBT+-flygtninge, som ikke vil være sikre i nærområderne (Ibid., Barbara, Kaj, Johnni: 17, 15). Der er også et eksempel på en, der udtrykker skepsis overfor, om EU vil acceptere planerne (Ibid., Anders: 15). Disse kommentarer er mere optagede af at blive klogere på planerne end at udtrykke deres holdninger hertil.

Den mindste underkategori, svarende til 9% og bestående af 18 kommentarer, er *Kontrol med indvandringen*. Som titlen indikerer, er det kommentarer, der giver udtryk for, at regeringens forslag er en god idé, i og med at det vil give mere kontrol med indvandringen. Dette ses som nødvendigt, da indvandringen ifølge flere af kommentarerne er en trussel mod Danmark (se også Ahmed (2014/2004)). Disse henviser typisk til Danmarks sikkerhed og sammenhængskraft (Bilag 6, Kent, Michael, Rune: 18-19). Et eksempel på en af disse kommentar er følgende:

I lang tid har dette været den oplyste og ignorerede virkelighed i dansk flygtningepolitik [...] Pyt med alle de som derfor ingen hjælp kunne få. Man har samtidig udsat det danske samfund for pres i en grad som har udfordret både sammenhængskraft og solidaritet, fordi indvandrere og flygtninge har ændret vor hverdag, så regler, love og levevis ændres i retninger flertallet ikke ønsker [...] Jeg synes det er en indlysende god mulighed, hvor mulighederne skal undersøges hurtigt, så det kan blive til glæde for de mange flygtninge (Ibid., Flemming: 18).

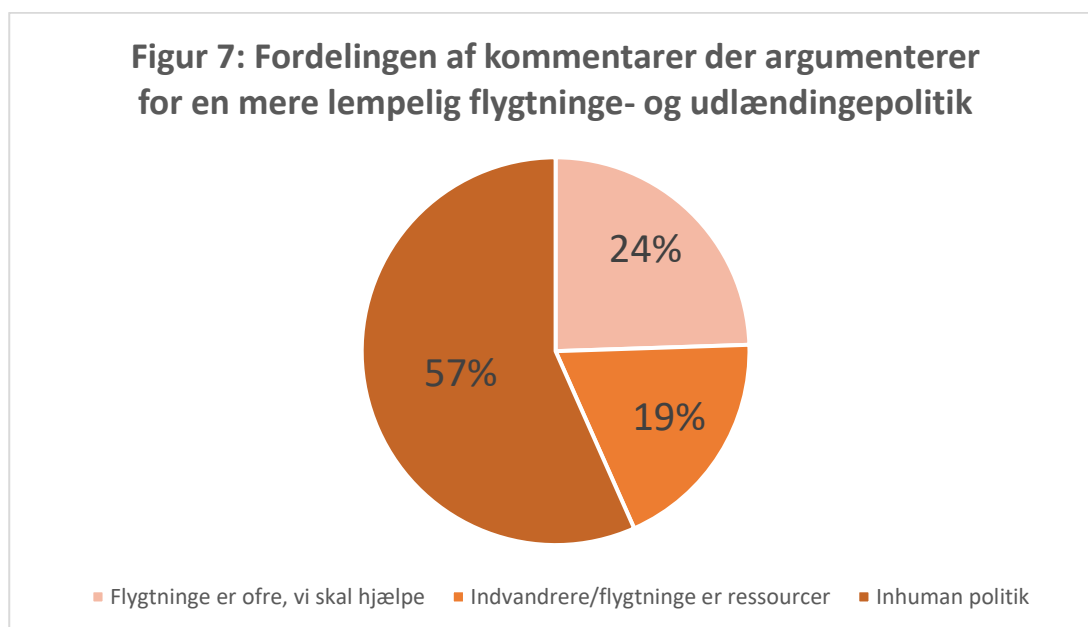
Ligesom i underkategorien *Hjælper flere og de 'reelle' flygtninge* er kommentaren et eksempel på, at kærlighed til nationen forklædes som omsorg for flygtninge. Det afspejler endnu engang, at Stoklunds framing har haft en effekt på måden, planerne debatteres, da hans opslag også bar præg af et fokus på, hvilken forskel forslaget ville gøre for kontrollen med indvandringen. En af kommentarerne bruger det ligefrem som en måde at forsvare Stoklund overfor en anden i kommentarsporet, der ytrer kritik mod ham:

[N]ej, Rasmus vil ikke diskriminere borgere fra distinkte lande og områder. Han ønsker et asylsystem, hvor vi ikke belønner menneskesmuglere. Et system, hvor Danmark suverænt kontrollerer antallet af flygtninge (Bilag 6, Christian: 20).

Her er det ikke kun Stoklunds argument for forslaget, der er blevet accepteret, men også hans kritik af det nuværende asylsystem og hans placering af ansvaret hos menneskesmuglerne.

6.2.4 Argumenter for en mere lempelig udlændingepolitik

Kommentarerne, der taler for det modsatte, altså at flygtninge- og udlændingepolitikken skal lempes, udgør en noget mindre andel af kommentarerne, nemlig 20%. Også her har jeg lavet en opdeling i fire underkategorier, hvorpå kommentarerne fordeler sig. Som det fremgår af figur 7, placerer mere end halvdelen af de 143 kommentarer sig under én kategori, *Inhuman politik*, der drejer sig om (manglende) humanisme. De 52% dækker over 81 kommentarer.

Her bliver Danmarks måde at behandle flygtninge på kritiseret. Dette indebærer både kritik af hjemsendelse af syriske flygtninge, af forholdene på udrejsecentrene i Danmark, af reglerne for familiesammenføring og af den måde flygtninge og indvandrere omtales (Bilag 7, Gerda, Melchior, Nina, Baki, Birgit: 21, 24, 1, 20, 25). Nogle kommentarer har fokus på flere af tingene, f.eks.:

Hvis I så endda hjælper de få i Danmark. I jagter de få, sender dem hjem til krig, tvinger dem i fængsel, hvis de ikke vil rejse hjem og splitter deres familier. Motivationsfremmende foranstaltninger, som I så pænt kalder jeres grusomme flygtningepolitik (Ibid., Birthe: 17).

Her udfordres regeringens framing ved at der sættes spørgsmålstejn ved deres påståede ønske om at hjælpe og om at skabe en mere humanistisk flygtninge- og udlændingepolitik. I denne kommentar omtales flygtningepolitikken som ”grusom”, mens andre kommentarer karakteriserer den som inhuman (Ibid., Dorthe, Klavs: 17, 15). Her er et eksempel på en af de kommentarer, der sætter ord på, hvorfor regeringens politik er inhuman:

Men dem vi har i vores land vil du og dine ligesindede ikke hjælpe. Dem vil I helst bare "opbevare" i et af jeres såkaldte "udrejsecentre" Der kan de få lov at visne hen fysisk og psykisk i en tilstand uden håb om en fremtid uden frygt (Ibid., Gerda: 21).

Her er der altså en forståelse af humanisme, der i højere grad handler om kvalitet, dvs. den type af hjælp vi yder. Derudover sætter kommentaren spørgsmålstejn ved, om regeringen overhovedet har et ønske om at hjælpe, eftersom de ikke engang hjælper dem, der er i Danmark. Kommentarerne i denne underkategori udfordrer altså regeringens framing af deres intentioner bag forslaget. Derudover er der også kommentarer, der kritiserer enten Socialdemokratiet eller Stoklund for at have solgt ud af deres værdier og for ikke længere at være socialistiske (Ibid., Barbara, Stein, Tine: 15, 25, 24).

Med 35 kommentarer er *Flygtninge er ofre, vi skal hjælpe* den næststørste underkategori (udgør 24%). Her er der en del kommentarer, der lægger vægt på, at vi hverken bør eller kan hjemsende flygtninge, da de netop er flygtninge, og der dermed er en årsag til, at de ikke kan vende hjem (Bilag 7, Per, Karsten, Gitte: 1-2). En af disse lyder:

[M]an rejser ikke hjem til forfølgelse, måske fængselstraf og tortur, på grund af en diktator, som bærer nag til dem, der er flygtet fra hans regime og ikke viger tilbage for at bruge giftgas mod sine borgere! (Ibid., Nina: 1).

Disse kommentarer problematiserer framingen i de kommentarer, der taler for en strammere flygtninge- og udlændingepolitik, hvor der er en skepsis overfor asylansøgere status som ’reelle’ flygtninge. I stedet betragtes flygtninge her som i Gorps (2005) offer-frame. Det kommer mest tydeligt til udtryk ved, at *ordvalget* er identisk med Gorps eksempel; fjenden venter i hjemlandet, og derfor vil det at vende hjem have dødelig udgang. En anden af kommentarerne sætter spørgsmålstejn ved selve fundamentet for indtrænger-rammen ved at problematisere forestillingen om den ’falske’ flygtning:

Denne pointe **K a n i k k e u n d e r s t r e g e s t y d e l i g t n o k** [kan ikke understreges tydeligt nok]: langt de fleste flygtninge søger først mod Europa, når forsøg på at etablere en tilværelse i nærområderne er slået fejl. Idéen om barbariske horder der søger mod Europa på jagt efter guld, grønne skove og offentlige ydelser, er en myte skabt af højrefløjen (Bilag 7, Isak: 1).

Kommentaren affejer Stoklunds forsøg på at skabe mistillid til de flygtninge, der kommer til Danmark, og ytrer samtidig en skepsis overfor asylcentre i nærområderne. Der er også en kommentar, der udfordrer regeringens karakteristik af velstående flygtninge som 'falske': "Du mener altså, at har man penge kan man ikke være flygtning? Hvor er logikken? Bliver man ikke udsat for bomberegning, fængsling og tortur, hvis man har penge" (Ibid., Gerda: 4). Dette står i kontrast til argumentationen i kommentarerne under *Hælpere flere reelle flygtninge*.

Indvandrere/flygtninge er ressourcer er den sidste underkategori med 27 kommentarer. Her er udgangspunktet, at flygtninge og indvandrere bør ses som en ressource for det danske samfund, særligt i den nuværende situation hvor der er mangel på arbejdskraft. Flere af kommentarerne kritiserer de forhold, som flygtninge lever under i Danmark, da de forhindrer, at flygtningene kan bidrage til samfundet (Bilag 7, Abdu, Kirsten, Bettinna: 9-10). En anden kommentar med fokus på, hvilken ressource flygtninge kan være, lyder således:

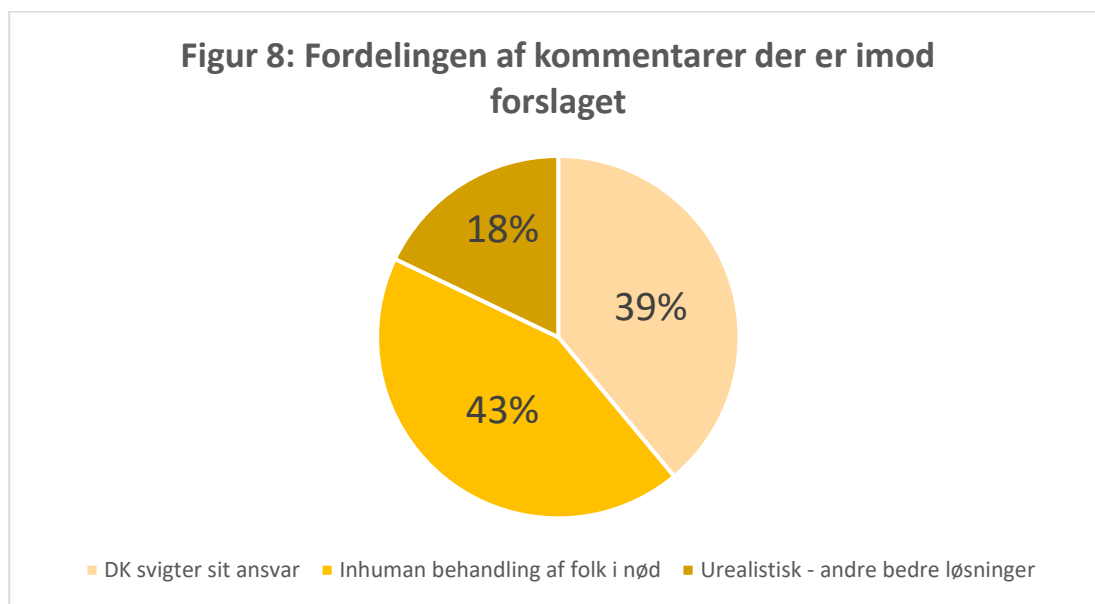
Man kunne også vende det om: det at det er mest resursestærke, som flygter fra bl.a. Afghanistan, Syrien, Iran, Irak mv. ser jeg, som tidligere indvandrerlærere, som en gave til DK; det betyder nemlig, at med lidt støtte kan de - og især deres børn - blive en gevinst for DK! Netop fordi det ofte er middelklassen, og overklassen, som flygter - de personer, som har resurserne, og modet! [...] Lad os dog bruge deres resurser - i stedet for at smide guld på gaden! (Ibid., Karsten: 10).

Denne kommentar vender regeringens påstand om, at det er en ulempe, at det er de mest, der kommer til Danmark, på hovedet. På den måde får den vendt argumentet for en strammere flygtninge- og udlændingepolitik til at understøtte argumentet for en mere lempelig udlændingepolitik. Andre lignende kommentarer går skridtet videre ved at omtale flygtninge og indvandrere som arbejdskraft, dele af det danske arbejdsmarked ikke ville kunne klare sig uden (Ibid., Karsten, Henrik: 10). Disse kommentarer står i opposition til dem under *Udvisning og hjemsendelse* ved at udfordre præmissen om, at mange flygtninge automatisk er en belastning for Danmark. Selvom de ikke specifikt omtaler planerne om at oprette et asylcenter udenfor EU, kan argumentationen alligevel siges indirekte at forholde sig til det, i og med at der bliver argumenteret for at beholde flygtninge i Danmark.

6.2.5 Argumenter imod forslaget

Den sidste kategori har jeg ligeledes valgt at dele op i tre underkategorier. Som figur 8 viser, er den største kategori *Inhuman behandling af folk i nød*, der består af 41 kommentarer svarende til 43%.

Som titlen indikerer, handler kommentarerne om det inhumane ved regeringens planer. Flere giver udtryk for, at det giver god mening at hjælpe mere i nærområderne, men at det ikke må betyde, at vi ikke hjælper nogen i Danmark: ”Det ene udelukker vel ikke det andet! De flygtninge, der er kommet til DK skal ikke sendes retur til usikre forhold” (Bilag 8, Doris: 10). I den forbindelse påpeges det, at de forhold, flygtninge i Danmark lever under, er ”forfærdelige” og ”modbydelige”, og at fokus i højere grad burde være på at få rettet op på det. Nogle udtrykker bekymring for, at forholdene ville være endnu værre i et tredjeland (Ibid., Anja, Gerd, Marcus: 11-13).

Disse kommentarer giver altså udtryk for en anden forståelse af humanisme, der i højere grad handler om kvaliteten af hjælpen, flygtninge modtager. En af kommentarerne adresserer dette meget direkte:

Rasmus Stoklund du tænker i kvantitet, jeg tænker i kvalitet. Regeringen skulle ikke bruge så mange kræfter på en s  defensiv politik som oprettelse af asylcentre langt inde i Afrika langt fra de (mellemøstlige) lande der for tiden producerer flygtninge (KBH ligger tættere på Kabul end Rwanda g r) [...] I skal i samarbejde med EU oprette strategier for, hvordan Europa i et samarbejde med mellemøstlige og afrikanske lande/organisationer kan stimulere den politiske og økonomiske udvikling der (Ibid., Henrik: 10).

I forlængelse af at problematisere regeringens kvantificering af humanisme, problematiserer kommentaren også den type af hjælp, regeringen ønsker at give, noget der g r igen i andre kommentarer, f.eks.: ”Der er stort set ingen udvikling i de flygtningelejre...ingen mulighed for job eller uddannelse” (Bilag 8, Bettina: 11). En anden udtrykker det således: ”Hjælpen i nærområderne må jeg af dit svar forstå som forsørgelse og anbringelse [...] Det kan faktisk ikke kaldes en vision, men er blot en

permanent nødhjælp” (Ibid., Henrik: 10). Her defineres humanisme ikke ud fra, hvor mange man hjælper, men derimod hvordan man hjælper. Disse kommentarer udfordrer Stoklunds framing af regeringens forslag som mere retfærdigt og humant og står i kontrast til kommentarerne under *Hjælper flere reelle flygtninge*. Der er dermed en kamp om definitionen af humanisme i den offentlige debat. Dem, der støtter forslaget, ser humanisme som det at hjælpe folk med at overleve, mens dem, der er imod, ser det som at hjælpe folk i en sådan grad, at de senere i livet kan klare sig selv og dermed undvære hjælpen. En anden af kommentarerne, der er imod forslaget, begrundes sit ståsted således: ”du skal hjælpe folk i nød, der banker på din dør. Det I vil er at skubbe problemet ud af syne. Flygtningelejrene er allerede overfyldte, så det er ikke at hjælpe” (Ibid., Herluf: 14). Her anses humanisme altså for at være lig med at hjælpe dem, der beder om hjælp, og at udvise solidaritet med resten af verden ved at påtage sig sin del af ansvaret. På den baggrund udfordrer kommentaren regeringens framing af forslaget som humanisme ved at betvivle regeringens intentioner. Det samme kan ses i andre kommentarer, f.eks.: ”Hr. Stoklunds ærinde er, at forhindre flygtninge i at komme til landet, at bygge en mur omkring Danmark, således, at vi kan sidde i vores velstand og betragte verden” (Ibid., Jacques: 14). Andre kommentarer forholder sig mere nuanceret ved at udtrykke bevidsthed om, at det ikke er muligt at hjælpe alle flygtninge, der har brug for det, men at Danmark trods alt bør hjælpe flere kvoteflygtninge, end vi gør i dag:

Kan vi redde hele verden? Nej, det kan vi ikke, men vi kan godt hjælpe nogen. En fair og ordentlig fordeling af de flygtninge, der er kommet til Europa kan godt lade sig gøre. Menneskesmugling er et fænomen, som jeg tror er opstået efter at det blev umuligt at søge asyl på ambassaderne. Vi kan selvfølgelig ikke åbne for det alene - det må ligesom være fælles for alle de europæiske lande, men det ville måske knuse menneskesmuglernes forretning, hvis europa ville gøre det samlet. Men fælles fodslog i EU er vist ret så urealistisk! (Ibid., Doris: 10).

Her er det interessant, at menneskesmuglerne bliver nævnt, og kommentaren dermed reproducerer regeringens og Stoklunds positionering af menneskesmuglerne som en af skurkene i det nuværende asylsystem. Kommentaren udfordrer dog samtidig en anden del af Stoklunds framing ved at påpege, at Danmark er delvist ansvarlig for, at menneskesmuglerne i dag har så meget magt, grundet afskaffelsen af muligheden for at søge asyl på danske ambassader rundt om i verden, som blev foretaget tilbage i 2002 (Bendixen 2019). I forlængelse heraf fremlægger kommentaren en omgørelse af denne beslutning som en mulig løsning på problemet. Kommentaren accepterer dermed Stoklunds framing af problemet med det nuværende asylsystem men udfordrer samtidig framingen af de ansvarlige for og løsningen på problemet.

Med 37 kommentarer (svarende til 39%) er *DK svigter sit ansvar* den næststørste underkategori. Denne indeholder kommentarer, der kritiserer regeringens planer, fordi det vil betyde, at Danmark vil modtage færre flygtninge, som vi ifølge kommentarerne i forvejen modtager alt for få af. I den forbindelse henviser nogle af kommentarerne til, hvor velstillet et land Danmark er, hvilket forpligter os til at yde en større hjælp, f.eks.:

Vi er et af de rigeste lande i verden. Vi er et af de mest klimasikre lande i verden. Vi er et af de lande i verden, hvor der har været fred og overflod længst. Der hvor vi - nogen - er virkeligt fattige er i, at forstå klodens begrænsede ressourcer er til for alle, lige: og dele dem derefter. SÅ jo: Vi skylder i den grad: at tage imod. Og inkludere. Kvoteflygtninge er de allermest sårbare i denne verden (Bilag 8, Marie: 2).

Argumentet er således, at vi i Danmark ikke kan tillade os at lukke os om os selv, da vi er nødt til at tage højde for, at vi skal deles om jordens ressourcer, særligt med de dårligst stillede. Selvom kommentaren er imod forslaget, kan den dog siges at reproducere regeringens framing af kvoteflygtninge som dem, der har allermest brug for vores hjælp. Andre kommentarer peger på, at Danmark ikke blot svigter verdens flygtninge men også svigter de lande, der tager imod et større antal flygtninge, f.eks. lyder en af kommentarerne: "Det jeg taler om er solidaritet mellem EU-landene" (Ibid., Herluf: 6). I denne underkategori er der altså et generelt fokus på, at Danmark bør tage sin del af ansvaret på sig og tage imod flygtninge på lige fod med resten af de europæiske lande. De problematiserer dermed det, som jeg påpegede som et muligt kritikpunkt af regeringens argumentation for planerne; at fjerne muligheden for at søge spontan asyl i Danmark vil ikke fjerne behovet for at søge asyl. Hvis Danmark tager færre flygtninge, vil vores nabolande med andre ord være tvunget til at tage flere. Disse kommentarer står dermed i direkte modsætning til kommentarerne i underkategorien *DK har kun ansvar for at hjælpe danskerne*, der argumenterer for en strammere politik. Argumentationen om *Det følelsesmæssige og moralske fundament* i den anden underkategori stemmer overens med Gorps (2005) indtrænger-frame, mens det i denne underkategori stemmer overens med offer-ramen.

Udover at planerne vil lægge et større pres på de andre europæiske lande, pointerer nogle af kommentarerne også det problematiske i at sende flere flygtninge til nabolandene, der i forvejen huser størstedelen af verdens flygtninge (Bilag 8, Abdi, Mikkel, Isak: 1-3). En af disse kommentarer lyder således:

Danmark bærer på ingen måde vores del af den internationale ide om kvoteflygtninge. Der kunne man begynde. Ideen om at etablere "modtagecentre" i nærområderne er absurd. Nærområderne bærer i forvejen den største byrde af alle, og der er ingen sikkerhed for en saglig behandling og en reel undersøgelse [...] Hvis dit store humanistiske hjerte virkelig ville gøre en forskel: da havde I ikke et mål på 0 asylansøgere, men omkring 2-4000 kvoteflygtninge årligt. Et system der er etableret; hvor alle er anerkendt som reelle flygtninge og hvor ingen sagsbehandling derfor er nødvendig (Ibid., Marie: 1).

Denne kommentar kritiserer ikke blot planerne for at være usolidariske men stiller sig også tvivlende overfor, hvorvidt det reelt er humanisme, der ligger bag forslaget. Forståelsen af humanisme kan dog siges ligesom i regeringens publikation og Stoklunds opslag at være kvantitativ, da kommentaren ytrer et ønske om, at Danmark tager imod et større antal kvoteflygtninge. Kritikken går dermed ikke på, hvordan humanisme skal forstås, men derimod på hvordan humanisme skal praktiseres. På den måde kan kommentaren siges både at udfordre og reproducere Stoklunds framing. Her er et andet eksempel på en kommentar, der lægger vægt på humanisme:

Hvordan vil du sikre, at der er tryk og sikkerhed for asylsøgere, når vi betaler andre lande for at overtage vores forpligtelse? Handler dette ikke bare om en kynisk betragtning om at holde folk, som åbenbart i A er uønskede, så langt væk fra vore kyster, som muligt. Og så dækkes det ind med spin om at kunne hjælpe mange flere ved at dumpe "problemet" på andre lande. Dette er for mig en humanistisk forpligtelse og ikke noget, vi bare kan betale os fra (Ibid., Lars: 3).

Kommentaren udfordrer Stoklunds framing ved ikke at købe ind på præmissen om, at idéen med at flytte asylbehandlingen til et land i nærområderne handler om et ønske om at hjælpe flere. I stedet ser kommentaren det som et ønske om at vige uden om sit ansvar. Netop ansvar kan siges at være et nøgleord i denne underkategori, da det nævnes i 9 af de 37 kommentarer. Ligesom i ovenstående eksempel nævnes det i relation til, at planerne om at oprette et dansk asylcenter udenfor Europa ikke er humanisme men ansvarsfralæggelse (Ibid., Gerda, Anja, Rolf, Karina: 4-6).

Den sidste underkategori har jeg kaldt *Urealistisk – andre bedre løsninger*, og den rummer 17 kommentarer (18%). Størstedelen af disse handler om, at planerne aldrig vil kunne blive realiseret, da de er utopiske og urealistiske, en kommentar lyder f.eks.: "alle godt ved at ideen om at hjælpe i nærområderne er endevendt og fundet ubrugelig utopisk" (Bilag 8, Pia: 17). En anden kommentar ytrer kritik på en mere humoristisk måde:

"I Socialdemokratiet er vi hoppet med på vognen om at man kan gøre noget i nærområderne. Vi er klar over at det er den rene bullshit, men vi har nu i lang tid kæmpet hårdt for at få dansk folkepartis vælgere over på vores side og så smider vi dem jo ikke væk igen ved at være realistiske i vores tilgang til flygtninge. De andre sorte partier har jo

også sagt at vi skal hjælpe i nærområderne, så vi må sige det samme. Især fordi vi har opdaget at NB har vind i sejlene, så nu er vi nødt til at finde på flere slibrigheder for at undgå de tager stemmer fra os. Stay tuned - vi finder nok på noget” (Ibid., Kristian: 17).

Ligesom i første underkategori *DK svigter sit ansvar* udtrykker denne kommentar en mistillid til regeringen og dens intentioner med planerne. Kommentaren udfordrer dermed ikke blot Stoklunds framing men sætter spørgsmålstejn ved hele fundamentet for planerne. Det er desuden værd at reflektere over, hvorfor personen netop har valgt at udtrykke sit synspunkt gennem ironi. Ved at udgive sig for at være en socialdemokrat forsøger personen ikke blot at kritisere regeringen men ligefrem at latterliggøre den. Det skaber også en vis distance mellem afsenderen og budskabet, hvilket kan være årsagen til, at afsenderen kan være så direkte i sin kritik som at kalde det ”den rene bullshit”. Et andet synspunkt i disse kommentarer har ikke fokus på, hvorvidt planerne kan realiseres, men derimod på hvorvidt de bør realiseres. Her er udgangspunktet, at der allerede nu findes en (bedre) løsning på at begrænse antallet af asylansøgere til Danmark, nemlig Schengen-aftalen (Ibid., Kaj: 17).

6.2.6 Opsummering – den offentlige debat

Debatten i kommentarsporene til Stoklunds opslag er karakteriseret ved en stor overvægt af kommentarer, der støtter op om regeringens planer om at reformere asylsystemet. Disse kommentarer er kendetegnet ved, at de i høj grad reproducerer den framing, de møder i opslagene. Det kommer til udtryk ved, at de bruger mange af de samme vendinger og den samme argumentation for at bakke op om planerne, som Stoklund bruger i sin præsentation af dem. Nogle af de mest væsentlige eksempler er, at der i kommentarerne bliver lagt vægt på, at planerne vil kunne hjælpe langt flere flygtninge, at hjælpen vil gå til de allerdårligst stillede flygtninge, og at det vil gøre op med den magt, menneskesmuglerne har, og begrænse indvandringen til Danmark. Argumentationen er desuden i høj grad præget af, at der ligesom i regeringens framing er en forståelse af, at flygtninge i Danmark er ’falske’ flygtninge. Kommentarerne, der er imod regeringens planer, udfordrer på flere måder regeringens framing. F.eks. sættes der spørgsmålstejn ved, hvorvidt regeringen egentlig ønsker at hjælpe verdens flygtninge, eller om de blot ønsker at fralægge sig ansvaret. Nogen udfordrer også framingen af regeringens planer som værende reel humanisme ved at problematisere typen af hjælp, som flygtningene vil modtage i nærområderne. Samtidig er der dog også nogle af dem, der er imod planerne, som reproducerer regeringens kvantificering af humanisme ved at kritisere regeringen for ikke at hjælpe nok flygtninge. Derudover har kommentarerne på begge sider af debatten fokus på de ting, der fremhæves i regeringens framing, hvorfor framingen i høj grad er styrende for debatten.

7. Diskussion

Som det er blevet belyst i litteratur reviewet, har meget forskning vedrørende framing af flygtninge haft fokus på de traditionelle medier. Denne forskning har vist, at nyhedsmedierne typisk enten framer flygtninge som ofre eller som ubudne indtrængere. Dette speciale har i stedet haft fokus på et socialt medie ud fra et ønske om at undersøge, hvordan flygtninge frames i den offentlige debat. Man kunne foranlediges til at tro, at der på de sociale medier ville være flere konkurrerende frames, da disse medier er flervejskommunikation, og der derfor burde være en større grad af dialog. Ud fra resultaterne fra indeværende analyse kan der imidlertid sættes spørgsmålstegn ved, hvor fri og åben en dialog, der reelt er tale om på Facebook.

Analysen viste nemlig, at debatten i kommentarsporene til Rasmus Stoklunds opslag er kendetegnet ved en overvægt af kommentarer, der støtter op om regeringens planer og om en strammere asyl- og udlændingepolitik. En del af forklaringen kan være, at der er tale om bekræftelsesbias, en tendens flere studier har kortlagt (An et al. 2013, Brugnoli et al. 2019, Zollo 2019); brugere på sociale medier har tendens til at opsøge og dele information, der stemmer overens med deres eksisterende holdninger. Grunden til, at der er langt flere kommentarer, der støtter regeringens planer, end der er imod dem, kan altså være, at det i højere grad er folk, der i forvejen støtter Socialdemokratiets politik, der følger Stoklunds Facebookside.

Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, hvor meget disse kommentarer, særligt dem der har specifikt fokus på regeringens planer, kommunikativt lægger sig op ad Stoklunds formuleringer. Det er det samme narrativ, de taler ind i, og de samme argumenter, de bruger, når de roser og/eller tilkendegiver deres støtte til forslaget. Særligt regeringens skelnen mellem de 'falske' og de 'reelle' flygtninge og deres kvantificering af humanisme fylder meget i kommentarsporene. Overordnet set kan framingen i regeringens publikation dermed siges først at blive videreført i Stoklunds kommunikation, hvorfra den 'siver ned' i den offentlige debat og videreføres af dem, der støtter op om planerne. Selv nogle af dem, der er modstandere af regeringens planer og argumenterer for en mere lempelig asyl- og udlændingepolitik, argumenterer ud fra samme forståelse af humanisme. Der er altså ikke blot tale om, at regeringen sætter rammen for, hvilken argumentation der skal bruges til at forsvare planerne, regeringen sætter rammen for hele debatten. Det er dermed en temmelig styret debat, eftersom det, Stoklund skriver i opslagene, bliver afgørende for, hvordan debatten tager form.

Analysen viste også, at regeringens framing af flygtninge langt hen ad vejen stemmer overens med den måde, de traditionelle medier, jævnfør Gorp (2005), Innes (2010) og Horsti (2016), typisk har

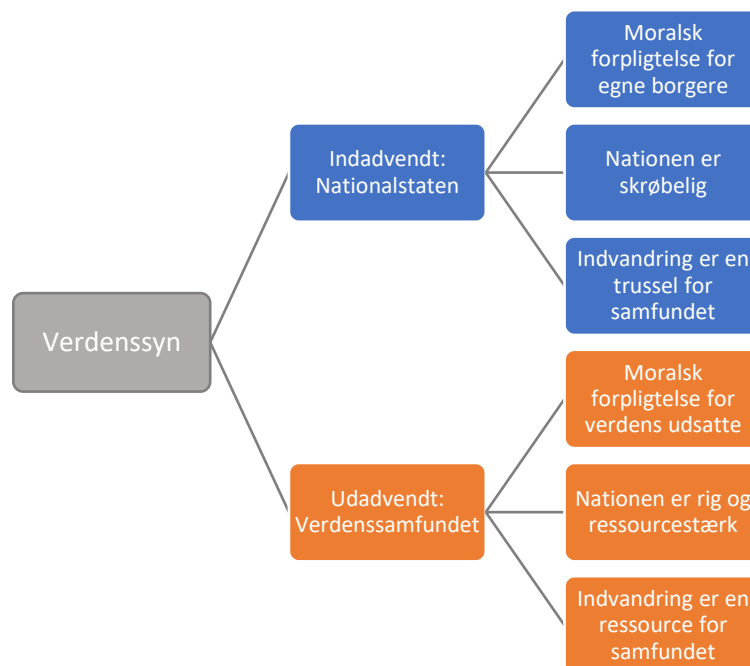
framet flygtninge. Alligevel er det værd at overveje, hvorvidt resultaterne havde været anderledes, hvis undersøgelsen havde taget udgangspunkt i regeringens kommunikation om planerne i de traditionelle medier. Her ville regeringen formentlig ikke få lov til at bestemme framen, og deres framing ville som minimum blive udfordret af kritiske spørgsmål fra journalister eller udtalelser fra kritikere. En infomedia-søgning på ordet 'modtagecenter' indenfor samme tidsafgrænsning som de udvalgte Facebookopslag viser, at der har været eksempler på netop det. F.eks. er der en artikel, der sætter fokus på, at Den Afrikanske Union har ytret skarp kritik af planerne ved at kalde dem "xenofobiske" og "komplet uacceptable" (Ritzau 2021). En anden artikel belyser kritik fra FN's Flygtningeorganisation UNHCR, hvor det juridiske notat, der ligger til grund for planerne, beskyldes for at være for tyndt (Skærbæk 2021). Ydermere har Ekstra Bladet bragt en reportage fra Rwanda, som er et af de lande, den danske regering har talt mest med om muligheden for at oprette et asylcenter. Her har de interviewet nogle af dem, der lige nu bor i en af landets flygtningelejre, som beretter om at sulte dagligt (Miles 2021).

De traditionelle nyhedsmedier kan altså bidrage med en mere nuanceret dækning af planerne. Som eksemplerne viser, belyses sagen f.eks. fra et mere internationalt perspektiv, hvor den danske asylpolitik tænkes ind i en større sammenhæng, hvorimod den hovedsageligt ansues ud fra et dansk perspektiv i kommentarsporene. Omvendt har medierne ifølge Webb (2009) og Van Dijk (2012) en stor andel i, at negative holdninger til og fordomme om minoriteter er blevet udbredt. Hvor det tidligere var mediernes framing, der satte rammen for debatten og prægede befolkningens holdninger, har de sociale medier muliggjort, at politikerne nu kan gøre det samme. Her kan det indvendes, at der ligger en forskel i, at nyhedsmedier arbejder ud fra et princip om neutralitet, hvilket politiker ikke gør – de er i stedet drevet af et ønske om at få så meget opbakning blandt befolkningen som muligt, så de kan få gennemført den politik, de står for.

Et andet punkt, hvor debattens åbenhed kan betvivles, er, at der er flere navne, der går igen i en del af de analyserede kommentarer, dvs. det er de samme personer, der kommenterer flere af Stoklunds opslag. Det stemmer ifølge en undersøgelse fra Institut For Menneskerettigheder (2017) godt overens med den generelle tendens på Facebook. Den viste nemlig, at det kun er knap halvdelen af de danske Facebookbrugere, der har debatteret eller kommenteret på et Facebookopslag (Institut for Menneskerettigheder 2017: 83). Undersøgelsen viser også, at nogle af de brugere, der deltager i debatter, afholder sig fra at debattere visse emner på grund af tonen. Her ligger 'flygtninge, migration og asyl' i top med 31%, 'religion og tro' på 24% og 'integration' på 20% (Ibid.: 88). Dette kan være en anden forklaring på, hvorfor der er en stor overvægt af kommentarer, der støtter regeringen og dens forslag.

Man kunne sagtens forestille sig, at folk, der er uenige med Stoklund, i højere grad afholder sig fra at debattere på hans side, af frygt for at være i undertal og dermed være i større risiko for at modtage hadefulde reaktioner. På den baggrund kan der sættes spørgsmålstegn ved, hvad debatten egentlig har af funktion. Hvis det hovedsageligt er folk, der i forvejen støtter op om Stoklund og Socialdemokratiet, der følger og kommentere på hans side, er der måske i højere grad tale om noget, der nærmer sig et ekkokammer, end der er en egentlig debat. I så fald er der måske nogle, der i højere grad er motiveret af at tilkendegive støtte overfor Stoklund eller markere holdninger, end egentlig at udveksle meninger med andre. Det kan også være, at der er nogle, der søger et fællesskab eller en form for bekræftelse ved at dele holdninger med ligesindede.

Noget andet interessant ved undersøgelsens resultater er, at der kan udpeges nogle overordnede temaer, som argumenterne hos både dem, der er for forslaget, og dem, der er imod forslaget, centrerer sig om. Et af disse er som nævnt humanisme, og her drejer debatten sig om, hvorvidt det vigtigste er antallet af mennesker, der hjælpes, eller typen af hjælp, der gives. Et andet er Danmarks rolle, hvor debatten afspejler forskellige verdenssyn. Mange af dem, der argumenterer for forslaget og en strammere flygtninge- og udlændingepolitik, kan siges at have et indadvendt fokus, idet de fokuserer på nationalstaten, og hvilke konsekvenser indvandringen har for danskerne. Mange af dem, der argumenterer imod forslaget og for en mere lempelig udlændingepolitik, kan derimod siges at have et mere udadvendt fokus, idet de fokuserer på, hvilke konsekvenser den danske politik har for det internationale samfund.

8. Konklusion

Indeværende speciale har med udgangspunkt i regeringens forslag til et nyt asylsystem undersøgt, hvilken framing der karakteriserer den danske regerings kommunikation på flygtningeområdet, og hvorledes denne framing præger den offentlige debat. Overordnet kan det konkluderes, at der er to tendenser i regeringens framing af forslaget; 1) det nuværende asylsystem fremstilles som helt igennem dysfunktionelt, og 2) regeringens forslag fremstilles som værende indbegrebet af humanisme. Derudover kan det konkluderes, at denne framing er rammesættende for, hvordan der bliver debatteret, og hvad der bliver debatteret, blandt almene danskere.

Regeringens framing af asylsystemet har fokus på, at det styres af kriminelle menneskesmuglere, der udnytter verdens mest udsatte mennesker for økonomisk vinding og udsætter dem for store farer. Derudover fragter de mange migranter, som misbruger muligheden for at søge asyl, og de allermost ressourcestærke flygtninge, dvs. de flygtninge der har mindst brug for hjælp, til Europa. De flygtninge, der kommer til Danmark, frames derved som 'falske' flygtninge, der ikke blot udnytter vores velfærdssamfund og godhed, men også 'stjæler' ressourcer, som burde komme de 'reelle' flygtninge til gode. Ifølge regeringen er de 'reelle' flygtninge dem, der befinder sig i nærområderne, hvor der på nuværende tidspunkt er knaphed på ressourcer. Hovedargumentet er altså, at asylsystemet svigter dem, det burde hjælpe, og kommer de forkerte til gode. Konstruktionen af den 'falske' flygtning fungerer som regeringens belæg for at føre en strammere flygtninge- og udlændingepolitik, som forslaget er et udtryk for. Forslaget præsenteres imidlertid ikke som en stramning, men derimod som humanisme overfor verdens mest udsatte flygtninge. Her frames humanisme som noget, der handler om mængden af mennesker, man hjælper. Et sted, hvor det dog kommer til udtryk, at der er tale om en stramning, er, at flygtninge i højere grad frames som en trussel for samfundet, end som ofre vi bør hjælpe.

Denne framing præger først og fremmest den offentlige debat ved at påvirke argumentationen. Det kommer til udtryk ved, at dem, der støtter op om forslaget, bruger mange af de samme argumenter, som bruges i regeringens publikation og i Stoklunds Facebookopslag. F.eks. lægges der vægt på, at forslaget vil sætte en stopper for menneskesmuglerne, hjælpe langt flere af de 'reelle' flygtninge og samtidig give kontrol med indvandringen. Ligesom at flygtninge i højere grad blev framet som en trussel i regeringens kommunikation, er der en overvægt af kommentarer, der anser dem for at være det. Mange af disse udtrykker en frygt for, at migranter kommer til Danmark under dække af at være flygtninge for at kunne misbruge vores velfærdsydelser og i forlængelse heraf nedbryde det danske samfund. Den 'falske' flygtning er altså også i høj grad en del af argumentationen i

kommentarsporene, men her er der imidlertid også nogle kommentarer, der anfægter denne opfattelse af flygtninge. Derudover kan der siges at være en kamp om humanisme, da dem, der er imod regeringens forslag, udfordrer deres forståelse af humanisme ved at lægge vægt på kvaliteten af hjælpen fremfor kvantiteten. Regeringens forslag anses ikke for at være humanisme, da det kun er nødhjælp, flygtningene vil modtage i nærområderne. Andre argumenterer imod forslaget men ud fra samme forståelse af humanisme som regeringen, nemlig at vi kunne hjælpe flere i Danmark, end vi gør i dag. Selvom nogle kommentarer udfordrer regeringens framing, er det stadig den, der definerer, hvilke emner der debatteres, da begge sider af debatten har fokus på de emner, regeringen fremhæver. På trods af at kritikere har kaldt forslaget en skændsel og inhumant, kan regeringen altså siges at lykkes med at frame forslaget som humanisme overfor befolkningen, der i vid udstrækning godtager og viderefører narrativet.

9. Formidlingsartikel

Dette afsluttende kapitel består af min formidlingsartikel af resultaterne fra indeværende speciale. Indledningsvist vil der være en redegørelse over mine overvejelser om formidlingsartiklen, herunder om mediet, målgruppen og indholdet for artiklen.

Min formidlingsartikel er skrevet ud fra, at den er tiltænkt Kforum (kommunikationsforum.dk). Jeg har valgt dette medie, fordi undersøgelser og analyser indenfor kommunikationsfeltet netop er den type af indhold, mediet har specialiseret sig i. De beskriver selv deres mission således: ”Vores mål er at oplyse om nye tiltag, tendenser og trends inden for kommunikations- og medieverdenen og i samfundet generelt” (Kforum u.å.). Det synes derfor at være et oplagt medie til at videreformidle en kommunikationsfaglig analyse. Desuden er mange af deres artikler skrevet af eksterne skribenter, f.eks. fra medier, kommunikationsbureauer eller universiteter (Ibid.), så formidling af egen forskning ville passe til deres format.

En anden grund til, at jeg har valgt Kforum, er, at jeg gerne vil formidle resultaterne fra mit speciale til andre med en interesse og/eller viden indenfor kommunikationsfeltet. Som Kforum skriver, er det netop den målgruppe, de henvender sig til: ”Kforum er et community, der henvender sig til alle med interesse for kommunikation” (Ibid.). Deres kernelæsere beskriver de som: ”de toneangivende medier, interne og eksterne kommunikations/pr-bureauer og -afdelinger samt undervisere og studerende på de højere læreanstalter” (Ibid.). Selvom jeg betragter resultaterne fra min undersøgelse som værende relevante for et bredt udsnit af befolkningen, finder jeg dem særligt relevante for netop denne målgruppe, da de i højere grad har kendskab til og viden om framing og narrativer. De vil derfor i højere grad kunne forstå det problematiske i, at regeringens framing har så stor indflydelse på den offentlige debat.

Eftersom det er denne målgruppe, jeg har målrettet artiklen til, har jeg valgt at inddrage flere kommunikationsfaglige begreber, end jeg ville have gjort, hvis artiklen var tiltænkt et nyhedsmedie med en bredere målgruppe, som f.eks. Politiken. Muligheden for at kunne inddrage begreber som framing og narrativer har også været noget af det, der har ligget til grund for at vælge et kommunikationsfagligt medie, da begreberne er så centrale for min analyse. Udover at tilpasse mit ordvalg til mediet og målgruppen, har jeg også tilpasset artiklens layout, således at den er opstillet på samme måde (eller i hvert fald så tæt på jeg kan komme uden at kende de præcise skrifttyper, skriftstørrelser mm.) som artiklerne på Kforum.

Ny analyse af Facebookdebatten

Regeringens framing af flygtninge og asylsystemet smitter af på danskerne

Kilde: Pixabay

Skrevet af

Sofie Karoline Fodeh Taarnberg

Specialestuderende, Roskilde Universitet

En måde at hjælpe de mange allerdårligst stillede flygtninge fremfor de få mest ressourcestærke. Et opgør med et dysfunktionelt asylsystem kontrolleret af menneskesmuglere. Sådan

får regeringen framet idéen om et dansk asylcenter i Rwanda som humanisme. Noget der viser sig at have stor indflydelse på den offentlige debat om sagen.

En lang række ngo'er har kaldt det inhumant og i Europa Parlamentet blev det omtalt som en skændsel. Alligevel beskriver regeringen planerne om at oprette et dansk asylcenter i et tredjeland som vejen til et mere humant asylsystem. Man kan undre sig over, hvordan de underbygger det.

Det har jeg netop undersøgt i mit speciale. Her har jeg kortlagt, hvilke frames og narrativer der karakteriserer regeringens kommunikation om et potentielt asylcenter i Rwanda. I forlængelse heraf har jeg med udgangspunkt i Facebook undersøgt, hvorledes denne framing præger debatten om sagen blandt almene danskere.

De to overordnede konklusioner er; 1) regeringen fremstiller deres forslag som indbegrebet af humanisme ved at fremstille det nuværende asylsystem som helt igennem dysfunktionelt, og 2) den offentlige debat er langt hen ad vejen et ekko af regeringens argumentation.

Undersøgelsen har taget udgangspunkt i regeringens publikation "Udfordringer i asylsystemet – og regeringens forslag til et mere retfærdigt og humant system", ti af udlændinge- og integrationsordfører Rasmus Stoklunds Facebookopslag og de tilhørende kommentarspor.

SKURKENE, OFRENE OG HELTEN I REGERINGENS NARRATIV

Regeringens framing er bygget op omkring et narrativ, der skaber en fortælling om et asylsystem, der er brudt sammen. I dette narrativ er der forskellige aktører, der har fået tildelt henholdsvis skurke-, offer- og helterollen.

Skurkene består af kriminelle menneskesmuglere og 'falske' flygtninge, dvs. nogen der lader som om de er flygtninge men ikke rigtig er det. Godt nok bruger regeringen ikke den betegnelse, men det er indirekte det billede, de skaber ved at omtale de spontane flygtninge, der kommer til Danmark, som verdens mest ressourcestærke flygtninge og migranter. Med andre ord enten som de flygtninge, der har mindst brug for hjælp, eller som nogen, der slet ikke er flygtninge men blot søger en bedre tilværelse og derfor misbruger muligheden for at søge asyl.

I modsætning til disse flygtninge står narrativets ofre, de 'reelle' flygtninge – en betegnelse Rasmus Stoklund faktisk bruger). Det er de flygtninge, der drukner eller udsættes for overgreb og lignende på vej til Europa eller der slet ikke har mulighed for at forlade nærområderne. Det er dem, regeringen påstår, at de ønsker at hjælpe, og på den måde får regeringen positioneret sig som helten i

narrativet; det er dem, der vil gøre op med et asylsystem, der svigter dem, det burde hjælpe, og tilgodeser kriminelle.

REGERINGENS ARGUMENTER SIVER NED I DEN OFFENTLIGE DEBAT

Regeringen konstruerer dette narrativ igennem bestemte argumenter og formuleringer, der bliver fremhævet igennem en gentagelse. En af disse er, at forslaget vil "hjælpe flere i nærområderne/verdens brændpunkter". Alene ordet "hjælpe" bliver nævnt 20 gange i 9 Facebookopslag.

Dette bruger regeringen til at frame et asylcenter i et tredjeland som vejen til et mere humant asylsystem. Heri ligger der en bestemt forståelse af humanisme som noget kvantitativt. Jo flere der hjælpes, des mere humant er det. Det handler imidlertid ikke blot om at hjælpe flere, men også om at hjælpe nogen andre end i dag – nemlig de 'reelle' flygtninge i nærområderne fremfor de 'falske' flygtninge i Danmark.

Særligt denne framing har haft stor gennemslagskraft på den offentlige debat, da det er samme argumentation, der bruges af de danskere, der støtter op om forslaget. Se f.eks. nedenstående sammenligning mellem et citat fra et af Stoklunds Facebookopslag og fra en kommentar hertil:

Stoklund: I stedet for at hjælpe "de få" fysisk stærke, som har penge til menneskesmuglere, skal vi hellere bruge resurserne på at hjælpe "de mange" i verdens brændpunkter.

Kommentar: Desværre har man hjulpet de få på bekostning af de mange. En del af venstrefløjen vil jo hellere hjælpe få i Danmark, end mange udenfor landets grænse.

Regeringen lykkes imidlertid ikke alene med at frame deres forslag som det mest humane. Deres framing af problemerne med det nuværende asylsystem går ligeledes igen i debatten. F.eks. deres beskrivelse af, hvem det nuværende asylsystem kommer til gode:

***Regeringens publikation:* Derved kan det sikres, at det ikke kun er irregulære migranter og de flygtninge, der har råd til at betale menneskesmuglerne, der kommer hertil.**

***Stoklund:* I dag hjælper vi et lille antal af verdens mest resursestærke flygtninge her i Danmark. Samtidig bruger vi enorme ressourcer på folk, der ikke er flygtninge, men nægter at forlade Danmark.**

***Kommentar:* DKs udlændinge politik hjælper migranter og svigter flygtninge. Spontan asyl muliggør at migranter der betaler menneske smuglere kan springe hele køen af flygtninge i FN's lejre over og blive asylbehandlet i DK.**

Den offentlige debat bærer altså præg af, at danskerne i vid udstrækning godtager regeringens framing, både når det kommer til det nuværende asylsystem, regeringens forslag og hvem der er henholdsvis 'reelle' og 'falske' flygtninge.

SKÆVVRIDNING AF DEBATTEN

En realisering af regeringens planer vil i realiteten betyde, at der indføres asylstop for spontane asylansøgere. Noget der må betragtes som den hidtil største stramning på flygtningeområdet. Netop af denne årsag er planerne blevet kaldt inhumane af en lang række ngo'er og blevet omtalt som en skændsel i Europa Parlamentet.

Det er derfor problematisk, at regeringens framing af forslaget som værende indbegrebet af humanisme siver ned i den offentlige debat, således at humanisme bliver en legitim måde at beskrive planerne. Det samme kan siges om regeringens konstruktion af 'den falske' flygtning, der bruges til at retfærdiggøre afvisning af flygtninge.

Begge dele er med til at skævvride debatten og gøre den til en meget styret debat, der langt hen ad vejen følger et narrativ skabt af regeringen.

Litteraturliste

- Ahmed, S. (2014/2004): *The Cultural Politics of Emotion*, Edinburgh University Press, 2. udgave.
- Alsen, M., Mansø, R. G. & Mikkelsen, M. R. (2015): *Alle stemmer talt op: Massiv fremgang til DF giver blå valgsejr*, publiceret 19. juni, berlingske.dk. Tilgået 26. april 2022: <https://www.berlingske.dk/politik/alle-stemmer-talt-op-massiv-fremgang-til-df-giver-blaa-valgsejr>
- Andreassen, R. (2007): *Der er et yndigt land – Medier, minoriteter og danskhed*, Tiderne Skifter Forlag.
- An, J., Quercia, D. & Crowcroft, J. (2013): Fragmented social media: A look into selective exposure to political news, i *WWW '13 Companion - Proceedings of the 22nd International Conference on World Wide Web*, s. 51-52.
- Axelsson, K. (2022): *Tesfaye i krydsild i Bruxelles: »I er et af de rigeste lande, og at høre fra jer, at I ikke kan modtage flygtninge, er en skændsel«*, publiceret 13. januar, Politiken.dk. Tilgået 23. februar 2022: <https://politiken.dk/udland/art8565951/%C2%BBi-er-et-af-de-rigeste-lande-og-at-h%C3%B8re-fra-jer-at-i-ikke-kan-modtage-flygtninge-er-en-sk%C3%A6ndsel%C2%AB>
- Bacchi, C. (2009): *Analysing Policy – what's the problem represented to be?* Pearson Australia.
- Bendixen, M. C. (2019): *Rejsen til Danmark – Ruter, risiko og beløb*, 8. august, refugees.dk. Tilgået d. 20. maj 2022: <http://refugees.dk/fakta/asylproceduren-i-danmark/rejsen-til-danmark-ruter-risiko-og-beloeb/>
- Bendixen, M. C. (2021): *Inhumant og urealistisk – Regeringen bør droppe tanken om danske asylcentre udenfor Europa*, 24. februar, refugees.dk. Tilgået 23. februar 2022: <http://refugees.dk/aktuelt/2021/february/inhumant-og-urealistisk-regeringen-boer-droppe-tanken-om-danske-asylcentre-udenfor-europa/?fbclid=IwAR2f16xx0OaAic-u3U8rSist0KOYm3r3jEUC67nQxhEx6htQQEr-ykcNX7Qg>
- Borre, M. (2016): *S støtter historisk stop for kvoteflygtninge – Vi skal have styr på butikken*, publiceret 13. september, berlingske.dk. Tilgået 8. maj 2022: <https://www.berlingske.dk/politik/s-stoetter-historisk-stop-for-kvoteflygtninge-vi-skal-have-styr-paa-butikken>
- Brugnoli, E., Cinelli, M., Quattrociocchi, W. & Scala, A. (2019): Recursive patterns in online echo chambers, i *Scientific Reports*, vol. 9, nr. 20118, s. 1-18.

Dansk Flygtningehjælp (u.å.): *Hvordan kommer flygtninge til Danmark?* Tilgået 18. maj 2022: <https://drc.ngo/da/vores-arbejde/viden-og-fakta/25-sporgsmal-og-svar-om-flygtninge/8/>

Den Danske Ordbog (u.å.): *Ordbog – humanisme*, tilgået 11. maj 2022: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=humanisme&tab=for>

Dvora, Y. & Schwartz-Shea, P. (2012): *Interpretive research design – Concepts and processes*, Routledge, New York.

Entman, R. M. (1993): Framing - Toward clarification of a fractured paradigm, i *Journal of Communication* vol. 43, nr. 4, s. 51-58.

Folketinget (2019): *Gloser om asyl og migration*, redigeret 11. september, eu.dk. Tilgået den 20. maj 2022: <https://www.eu.dk/da/temaer/asyl-og-migration/gloser>

Folketinget (2021): *L 226 Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven*, tilgået 23. februar 2022: <https://www.ft.dk/samling/20201/lovforslag/l226/index.htm>

Gorp, B. V. (2005): Where is the frame? Victims and intruders in the Belgian press coverage of the asylum issue, i *European Journal of Communication*, vol. 20, nr. 4, s. 484-507.

Green-Pedersen, C. (2011): *Hvordan emner kommer på den partipolitiske dagsorden*, i Green-Pedersen, C. *Partier i nye tider – Den politiske dagsorden i Danmark*, Aarhus Universitetsforlag, Århus, s. 81-109.

Hagedorn, M. & Albrechtsen, R. (2022): *EU-parlamentarikere kalder dansk asylpolitik "moralisk lavpunkt": Hvordan kan du sove om natten, Tesfaye?*, publiceret 13. januar, altinget.dk. Tilgået 23. februar 2022: <https://www.altinget.dk/udvikling/artikel/eu-parlamentarikere-kalder-dansk-asylpolitik-moralisk-lavpunkt-hvordan-kan-du-sove-om-natten-tesfaye>

Hall, S. (1997): *Representation – Cultural representations and signifying practices*, SAGE Publications, London.

Holck, L. & Tan, N. F. (2021): *Danmark kan ikke uddelegere sit menneskeretlige ansvar*, publiceret 4. marts, menneskeret.dk. Tilgået 23. februar 2022: <https://menneskeret.dk/nyheder/danmark-kan-ikke-uddelegere-menneskeretlige-ansvar>

Holstein, E. & Skjoldan, L. (2015): *Sundhed vigtigst for vælgerne*, publiceret 29. maj, altinget.dk. Tilgået 30. marts 2022: <https://www.altinget.dk/artikel/sundhed-vigtigst-for-vaelgerne>

- Horsti, K. (2016): Visibility without voice – Media witnessing irregular migrants in BBC online news journalism, i *African Journalism Studies*, vol. 37, nr. 1, s. 1-20.
- Horsti, K. (2017): Communicative memory of irregular migration – The re-circulation of news images on YouTube, i *Memory Studies*, vol. 10, nr. 2, s. 112-129.
- Høi, M. V. (2020): *Nye Borgerlige har reduceret DF til højrefløjens lillebror – helt uden nævneværdige politiske resultater*, publiceret 22. juni, information.dk. Tilgået 20. maj 2022: <https://www.information.dk/indland/2020/06/nye-borgerlige-reduceret-df-hoejrefloejens-lillebror-helt-uden-naevnevaerdige-politiske-resultater>
- Innes, A. J. (2010): When the threatened become the threat: The construction of asylum seekers in British media narratives, i *International Relations*, vol. 24, nr. 4, s. 456-477.
- Internet World Stats (2021): *Internet in Europe Stats*, opdateret 3. juli 2021. Tilgået 21. maj 2022: <https://www.internetworldstats.com/stats4.htm#europe>
- Jensen, J. L. & Tække, J. (2018): *Digitale sociale medier og politik*, i Jensen J. L. & Tække, J. *Sociale medier*. Samfundslitteratur, s. 165-182.
- Jørndrup, H. (2017): [*"Dem vi taler om" – Etniske minoriteter i danske nyhedsmedier*](#), Foreningen Ansvarlig Presse.
- Jørndrup, H. (2022): [*Dem vi \(stadig\) taler om – Etniske minoriteter i danske nyhedsmedier*](#), Foreningen Ansvarlig Presse.
- Kforum (u.å.): Om Kforum, tilgået 27. maj 2022: <https://www.kommunikationsforum.dk/om>
- Kontrabande (2012): [*Nydanskere i nyhedsbilledet - En undersøgelse af danske nyhedsmediers inddragelse af indvandrere og efterkommere i indlandsstoffet*](#), Foreningen Ansvarlig Presse & Ny-Dansk Ungdomsråd.
- Kosiara-Pedersen, K. (2021): *Nye Borgerlige*, publiceret 18. november, Den Store Danske. Tilgået 20. maj 2022: https://denstoredanske.lex.dk/Nye_Borgerlige
- Kulturministeriet (2021): *Internetbrug og sociale medier 2021*, Tilgået 18. maj 2022 via mediernes-udvikling.kum.dk: <https://mediernesudvikling.kum.dk/2021/internetbrug-og-sociale-medier/>

- McBeth, M. K. & Jones, M. D. (2010): A Narrative Policy Framework: Clear enough to be wrong? I *The Policy Studies Journal*, vol. 38, nr. 2, s. 329-353.
- McBeth, M. K., Jones, M. D. & Shanahan, E. A. (2014): The Narrative Policy Framework, i Sabatier, P. A. & Weible, C. M. (red.) *Theories of the policy process*, 3. udgave, s. 225-266.
- Merry, M. K. (2019): Angels versus Devils – The portrayal of characters in the gun policy debate, i *Policy Studies Journal*, vol. 47, nr. 4, s. 876-898.
- Moore, K. (2013): ‘Asylum shopping’ in the neoliberal social imaginary, i *Media, Culture & Society*, vol. 35, nr. 3, s. 348-365.
- Munksgaard, M. M. (2022): *Tesfaye ny justitsminister – Her er ministerrokaden*, publiceret 2. maj, altinget.dk. Tilgået 21. maj 2022: <https://www.altinget.dk/artikel/statsministeren-laver-ministerrokade>
- Pantti, M. & Ojala, M. (2019): Caught between sympathy and suspicion: journalistic perceptions and practices of telling asylum seekers’ personal stories, i *Media, Culture & Society*, vol. 41, nr. 8, s. 1031-1047.
- Rasmussen, R. K. (2020): Policy som fortælling – En introduktion til narratologisk analyse af policydokumenter, i Nielsen, N. M. & Pedersen, K. (red.) *Politisk kommunikation i humanistisk perspektiv*. Djøf Forlag, København, s. 175-197.
- Ringberg, J. & Kristiansen, A. L. (2019): *Historien om Stram Kurs – Youtube-fænomenet, der pludselig fik medvind og kom på stemmesedlen*, dr.dk. Tilgået 20. maj 2022: <https://www.dr.dk/nyheder/webfeature/stram-kurs>
- Sabatier, P., Hunter, S. & McLaughlin, S. (1987): The Devil Shift: Perceptions and Misperceptions of Opponents, i *The Western Political Quarterly*, vol. 40, nr. 3, s. 449-476.
- Shanahan, E. A., Jones, M. D., McBeth, M. K. & Lane, R. R. (2013): An angel on the wind: How heroic policy narratives shape policy realities, i *The Policy Studies Journal*, vol. 41, nr. 3, s. 453-483.
- Socialdemokratiet (2018): *Retfærdig og realistisk – en udlændingepolitik der samler Danmark*, tilgået via socialdemokratiet.dk: <https://www.socialdemokratiet.dk/det-vil-vi/udlaendinge/>

Stoklund, R. (u.å.): Opslag, Facebook. Tilgået 15. april 2022: <https://www.facebook.com/rasmus-stoklund>

Stone, D. (2002/1988): Causes i Stone, D. (revideret) *Policy paradox – The art of political decision making*, W. W. Norton & Company Ltd., London, s. 188-209.

Sørensen, A. (2017): *Folketingsvalget 2015*, publiceret 4. september, danmarkshistorien.dk. Tilgået 26. april 2022: <https://danmarkshistorien.dk/vis/materiale/folketingsvalget-2015/>

Tesfaye, M. (u.å.): Opslag, Facebook. Tilgået 2. marts 2022: <https://www.facebook.com/stemtesfaye>

Udlændinge- og Integrationsministeriet (2022): [Tal på udlændingeområdet pr. 30.04.2022](#). Tilgået 20. maj 2022 via us.dk: <https://us.dk/tal-og-statistik/seneste-tal/>

Van Dijk, T. A. (2012): The role of the press in the reproduction of racism, i Messer, M., Schroeder, R. & Wodak, R. *Migrations – Interdisciplinary Perspectives*, Springer, s. 15-29.

Webb, J. (2009): *Understanding Representation*, SAGE Publications, London.

Weible, C. M., Sabatier, P. A. & McQueen, K. (2009): Themes and variations: Taking stock of the Advocacy Coalition Framework, i *The Policy Studies Journal*, vol. 37, nr. 1, s. 121-140.

Zollo, F. (2019): Dealing with digital misinformation: a polarised context of narratives and tribes, i *EFSA Journal*, vol. 17, s. 1-15.

Oversigt over figurer

Figur 1: Antallet af asylansøgere sammenlignet med antallet af uddelte opholdstilladelser (s. 8)

Figur 2: Anerkendelsen i danske asylsager (s. 9)

Figur 3: Fordelingen af kommentarer der henholdsvis støtter eller er imod forslaget (s. 54)

Figur 4: Fordeling af kommentarer, fire kategorier (s. 54)

Figur 5: Fordelingen af kommentarer der taler for en strammere flygtninge- og udlændingepolitik (s. 56)

Figur 6: Fordelingen af kommentarer der støtter forslaget (s. 63)

Figur 7: Fordelingen af kommentarer der argumenterer for en mere lempelig flygtninge- og udlændingepolitik (s. 67)

Figur 8: Fordelingen af kommentarer der er imod forslaget (s. 70)